

Učení života

**Krátký úvod
do Učení ducha**

Nevyhnutelný předpoklad pro porozumění této knize

Před četbou obsahu této knihy je nutné důkladně a pečlivě prostudovat následující text!

Na základě našich vlastních svízelných a nervově náročných zkušeností s překladem knihy »Kalich pravdy« do angličtiny – jednalo se o první překlad, jenž byl proveden ve spolupráci s profesionální překladatelskou firmou – se s konečnou platností ukázalo, že není možné přeložit naše učební spisy z němčiny do jiné pozemské řeči zcela správně a v přesném smyslu. Protože naši plejarische přátelé dospěli na základě vlastních zjištění svých jazykovědců ke stejnému poznatku, rozhodlo se FIGU-Švýcarsko (mateřské centrum), že kromě »Kalichu pravdy« nebude samo překládat žádné další knihy nebo je tisknout v cizích jazycích. Soustředíme se na zachování a šíření originálních textů. Nemůžeme a nechceme přebírat žádnou odpovědnost za nedorozumění a chybné překlady, jež z překládání nevyhnutelně plynou.

My, »Billy« Eduard A. Meier (BEAM) a FIGU-Švýcarsko, povolujeme překlady našich knih a malých spisů do cizích řečí. Přitom je nutno dodržovat následující podmínky:

1. Chce-li nějaká osoba či uskupení přeložit nějakou knihu nebo text – se záměrem uveřejnění v tištěné nebo elektronické podobě –, musí nejprve vyjasnit záležitost s FIGU-Švýcarsko.
2. Autorské právo a licence děl zůstávají v každém případě výhradně u BEAM, resp. u FIGU-Švýcarsko. Před překladem je proto nutné si od BEAM, resp. od FIGU-Švýcarsko vyžádat písemné povolení a podle toho uzavřít smlouvu.
3. Překlad musí být proveden přímo z německého originálního textu.
4. Dotyčná osoba nebo uskupení nese odpovědnost za zajištění co nejlepšího překladu. FIGU-Švýcarsko nepřebírá

Unumgängliche Voraussetzung zum Verständnis dieser Schrift

Vor der Lektüre des Buch- resp. Broschüreninhaltes ist der folgende Text gründlich und sorgfältig zu studieren!

Aufgrund eigener mühsamer und nervenaufreibender Erfahrungen bei der Übersetzung des «Kelch der Wahrheit» ins Englische – erstmals durchgeführt in Zusammenarbeit mit der professionellen Hilfe einer Übersetzungsfirma – hat sich endgültig erwiesen, dass eine umfassend korrekte und sinngetreue Übersetzung unserer Lehrschriften aus dem Deutschen in eine andere irdische Sprache unmöglich ist. Da unsere plejarischen Freunde aufgrund eigener Abklärungen ihrer Sprachwissenschaftler zur selben Erkenntnis gelangt sind, hat die FIGU Schweiz (Mutterzentrum) entschieden, ausser dem «Kelch der Wahrheit» selbst keine weiteren Bücher zu übersetzen oder in Fremdsprachen zu drucken. Wir konzentrieren uns auf den Erhalt und die Verbreitung der Originaltexte. Für die sich aus Übersetzungen zwangsläufig ergebenden Missverständnisse und Fehlübersetzungen können und wollen wir keine Verantwortung übernehmen.

Wir, <Billy> Eduard A. Meier (BEAM) und die FIGU Schweiz, erlauben Übersetzungen unserer Bücher und Kleinschriften in Fremdsprachen. Dabei sind folgende Bedingungen einzuhalten:

1. Will eine Person oder eine Gruppierung ein Buch oder einen Text übersetzen – mit der Absicht einer Veröffentlichung in gedruckter oder elektronischer Form –, hat sie zuerst mit der FIGU Schweiz die Sachlage abzuklären.
2. Das Copyright und die Lizenz eines Werkes bleiben in jedem Fall uneingeschränkt bei BEAM bzw. der FIGU Schweiz. Vor einer Übersetzung muss deshalb bei BEAM bzw. der FIGU Schweiz eine schriftliche Erlaubnis eingeholt und je nachdem ein Vertrag abgeschlossen werden.
3. Die Übersetzung muss direkt ab dem deutschsprachigen Original-Text erfolgen.
4. Die betreffende Person oder Gruppierung ist verantwortlich für die Gewährleistung einer bestmöglichen Übersetzung. Die FIGU Schweiz übernimmt keine Garantie und keine Verantwortung

žádnou garanci a žádnou odpovědnost za správnost překladů, protože není možné správně přeložit německou řeč do jiné řeči.

5. Každý překlad musí obsahovat jméno překladatele, resp. překladatelky. Ne-existuje-li v dané zemi ještě žádná studijní či zemská skupina, je smysluplné a žádoucí, aby byla uveřejněna i adresa překladatele, resp. překladatelky.
6. Texty, které jsou uveřejňovány jen v elektronické podobě, musejí být v dotyčné zemi zdarma dány k dispozici eventuální dceřiné skupině FIGU (studijní nebo zemské skupině), jež tento text dvojjazyčně zpřístupní na internetu a na dotyčném dokumentu ihned provede případné korektury.
7. Neexistuje-li v dotyčné zemi ještě žádná studijní nebo zemská skupina, budou přeložené texty pro dotyčnou zemi uveřejněny na webové stránce mateřského centra FIGU.
8. U kódovaných textů Učení ducha (kromě kontaktních zpráv a románů) musí být rovněž vytištěn také originální německý text pro možnost srovnání.
9. Tento text je nutno dvojjazyčně uvést v úvodu každé přeložené knihy, resp. každé přeložené brožury.

Knihy FIGU jsou zcela mimořádná díla s absolutně precizní a zcela přesnou výpovědní hodnotou, jež jsou s to zásadně obohatit Váš myšlenkový svět, pokud se budete pozorně, otevřeně a bez předsudků věnovat jejich četbě a studiu.

Výpovědi v dílech jsou tak vysoce precizní jen proto, že německá řeč je v současné době jako jediná na naší Zemi schopna názorně a zcela jednoznačně svými bohatými výrazovými prostředky vyloučit všechny nezbytné aspekty a vysvětlení tak, jak je nutno jim rozumět. Starý německý způsob psaní, pravopis a výrazové prostředky, jež jsou používány a jež možná někdy působí poněkud zvláštně či podivně, jsou odjakživa takto stanovené, aby bylo možno předem vyloučit interpretace či nedorozumění a aby dané

für die Richtigkeit der Übersetzungen, weil es unmöglich ist, die deutsche Sprache korrekt in andere Sprachen zu übersetzen.

5. Der Name des Übersetzers bzw. der Übersetzerin hat jeder Übersetzung beigefügt zu sein. Besteht in einem Land noch keine Studien- oder Landesgruppe, ist es sinnvoll und wünschenswert die Anschrift des Übersetzers bzw. der Übersetzerin ebenfalls zu veröffentlichen.
6. Texte, die nur in elektronischer Form veröffentlicht werden, müssen einer allfällig bestehenden FIGU-Tochtergruppe (Studien- oder Landesgruppe) im betreffenden Land gratis zur Verfügung gestellt werden. Diese wird den Text im Internet zweisprachig verfügbar machen und allfällige Korrekturen am betreffenden Dokument umgehend nachführen.
7. Besteht im betreffenden Land noch keine Studien- oder Landesgruppe werden die übersetzten Texte auf der Website des FIGU-Mutterzentrums für das betreffende Land veröffentlicht.
8. Bei codierten Geisteslehre-Texten (ausser Kontaktberichte und Romane) muss der deutsche Originaltext als Vergleichsmöglichkeit mitgedruckt werden.
9. Dieser Text ist als Einleitung jedem übersetzten Buch bzw. jeder übersetzten Broschüre zweisprachig voranzustellen.

Die FIGU-Bücher sind ganz besondere Werke von absolut präziser und punktgenauer Aussage, die in der Lage sind, Ihre Gedankenwelt entscheidend zu bereichern, wenn Sie sich der Lektüre aufmerksam, offen und vorurteilslos widmen.

Die Aussagen in den Werken sind nur deshalb von so grosser Präzision, weil die deutsche Sprache gegenwärtig als einzige auf unserer Erde in der Lage ist, in ihrem Ausdrucksreichtum alle notwendigen Aspekte und Erklärungen anschaulich und unmissverständlich genau so darzulegen, wie sie verstanden werden müssen. Die verwendeten alten deutschen Schreib-, Rechtschreib- und Ausdrucksformen – die vielleicht manchmal etwas seltsam oder eigenartig anmuten – sind von alters her so vorgegeben, dass Interpretationen oder Missverständnisse von vornherein ausgeschlossen sind und das Thema erschöpfend, logisch und klar abgehandelt werden kann, was in der

téma mohlo být zevrubně, logicky a jasně rozebráno, což je v dnešní době možné výhradně v německé řeči.

Vysoce precizní a zcela akurátní vysvětlení němčiny dnes nelze rovnocenně přeložit do žádné jiné na Zemi existující řeči, a to z toho důvodu, že žádná jiná pozemská řeč neumožňuje stejně precizní výrazy jako němčina. Z této okolnosti vyplývá, že je nutno do té či oné řeči překládat s více či méně obsáhlými vysvětleními, opisy a synonymy, která ale oslabují výpověď a činí ji nejednoznačnou. Proto je každému člověku – který se chce zevrubně zabývat Učením ducha a jeho aspekty, aby z něho pro svůj další život čerpal velké hodnoty – důrazně doporučováno, aby se důkladně naučil německou řeč v celé její bohatosti a velké mnohostrannosti, díky čemuž získá záruku, že obsahu pokaždé porozumí. Jen ten, kdo si dá tu námahu a naučí se německou řeč, má také skutečně jistotu, že německým textům v plné míře a jasně porozumí a zcela zužitkuje jejich bohatství.

Dále je třeba vzít v potaz, že v německých textech od BEAM je vetkán KÓD. Tento kód je plně účinný jen tehdy, když stojí každé slovo od začátku až do konce textu na svém správném místě a je napsáno bez chyb.

Tento kód uvolňuje z oblasti úložních bank impulzy, které dopadají na čtenáře a začínají v něm působit. Tento proces je nevědomý a nemá nic společného s nátlakem či manipulací, nýbrž pouze s vědomostmi, které jsou v úložních bankách uchované po všechny časy a které při uvolňování určitými impulzy začínají velmi pomalu znovu pronikat do vědomí. Tento efekt nastává i tehdy, když čte německý text někdo, kdo německou řeč neumí. Nehraje přitom žádnou roli, zdali je text vyslovován potichu či nahlas anebo se jenom čte.

Německá řeč pochází ze starolyránštiny a je zajímavé, že vykazuje z větší části přesně stejný počet písmen na slovo. Příklad: Salome gam nan ben Urda = Friede sei auf der Erde (Mír ať je na Zemi).

Pro BEAM není možné, aby kód začlenil do nějakého jiného jazyka než německého, protože žádný jiný jazyk se pro přijetí kódu nehodí. Navíc je nutno vzít v potaz, že mnoho slov a pojmů

heutigen Zeit ausschliesslich in der deutschen Sprache möglich ist.

Die hochpräzisen und absolut akkuraten Erklärungen des Deutschen können zur Zeit in keine andere auf der Erde existierende Sprache gleichwertig übersetzt werden, was dadurch zu begründen ist, dass keine andere irdische Sprache die gleichen präzisen Ausdrücke zulässt wie das Deutsche. Dieser Umstand erfordert bei Übersetzungen je nach Sprache mehr oder weniger umfangreiche Erklärungen, Umschreibungen und Synonyme, die jedoch die Aussage verwässern und missverständlich machen. Daher ist jedem Menschen, der sich eingehend mit der Geisteslehre und ihren Aspekten befassen will, um daraus für sein weiteres Leben grosse Werte zu schöpfen, nachdrücklich nahegelegt, die deutsche Sprache in ihrem ganzen Reichtum und ihrer umfassenden Vielseitigkeit gründlich zu erlernen, damit sein Verstehen zu jeder Zeit gewährleistet ist. Nur wer sich der Mühe des Erlernens der deutschen Sprache unterzieht, hat auch wirklich die Sicherheit, die deutschsprachigen Texte umfassend und klar zu verstehen und ihren Reichtum voll auszuschöpfen.

Zu bedenken ist auch, dass in die deutschsprachigen Texte von BEAM ein CODE eingewoben ist. Dieser Code ist nur dann vollständig wirksam, wenn von Anfang bis Ende des Textes jedes Wort an seinem richtigen Platz steht und fehlerfrei geschrieben ist.

Der Code löst aus dem Speicherbank-Bereich Impulse, die den Leser treffen und in ihm zu wirken beginnen. Dieser Vorgang ist unbewusst und hat nichts zu tun mit einem Zwang oder mit Manipulation, sondern allein mit dem Wissen, das in den Speicherbänken für alle Zeiten festgehalten ist und das bei der Auslösung durch entsprechende Impulse sehr langsam wieder ins Bewusstsein durchzudringen beginnt. Diese Wirkung tritt auch dann ein, wenn jemand den deutschen Text liest, der der deutschen Sprache nicht mächtig ist. Dabei spielt es keine Rolle, ob der Text leise oder laut gesprochen oder nur gelesen wird.

Die deutsche Sprache stammt aus dem Alt-Lyranischen und weist interessanterweise grossteils die genau gleiche Anzahl Buchstaben pro Wort auf. Beispiel: Salome gam nan ben Urda = Friede sei auf der Erde.

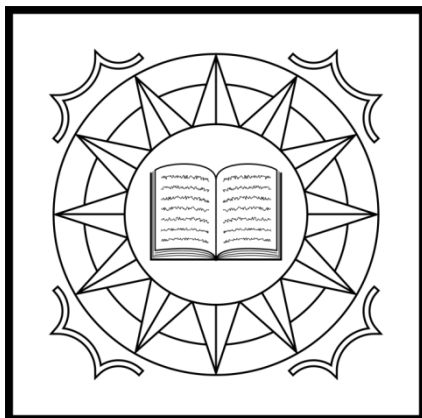
Es ist BEAM nicht möglich, den Code in einer anderen als der deutschen Sprache einzubauen, weil sich keine andere Sprache für die Code-Aufnahme eignet. Zudem muss berücksichtigt werden, dass viele Worte und Begriffe der deutschen Sprache in andern Sprachen

německého jazyka v jiných jazycích neexistuje, a tak všechny cizojazyčné překlady mohou smysl německého originálu vyjadřovat jen neúplně.

nicht existieren, weshalb alle fremdsprachigen Übersetzungen den Sinn des deutschen Originals nur unvollständig wiedergeben können.

Učení života

Krátký úvod do Učení ducha

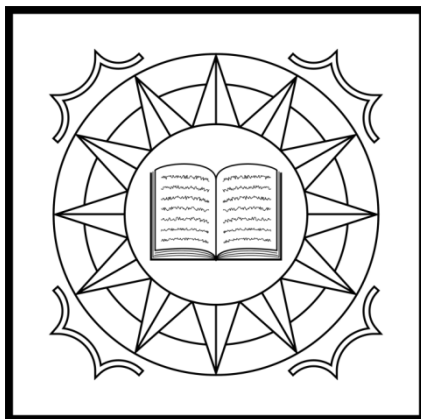

Proč člověk potřebuje Učení ducha?

Člověk potřeboval Učení ducha již odedávna, avšak v Novém Věku – kdy pokrok v technice a ve všech vědních oborech, jakož i v souvislosti s náboženstvími a sektami nezná hranic – potřebuje člověk Učení ducha ještě mnohem víc, aby zcela nesešel z cesty tvořivých zákonů a příkázání. To je skutečnost, která může mnoho lidí překvapit, nicméně fakticky vzato byly v lidském ohledu po stránce evoluce vědomí, oproti technice a všem vědním oborům, učiněny teprve relativně malé pokroky. Člověk sice v materiálním směru dosáhl nejrůznějších vylepšení stran životního standardu a životních podmínek, avšak ohledně objasnění jeho niterního světa jsou pokroky vpravdě jen nepatrné. Tak sice vznikl ve všech materiálních oblastech v běhu staletí a tisíciletí velký pokrok, ale vědomí oproti tomu zaostávalo, což vedlo k tomu, že pravdivé niterní hodnoty člověka a celý jeho niterní svět přišly zkrátka a částečně katastrofálně zakrněly. Člověku se vytratil opravdový život a opravdové životní hodnoty, stejně jako znalost tvořivých zákonitostí, které určují celý

Lehre des Lebens

Kurze Einführung in die Geisteslehre

Warum braucht der Mensch die Geisteslehre?

Der Mensch bedurfte der Geisteslehre schon seit alters her, doch in der Neuzeit, da der Fortschritt in der Technik und in allen Wissenschaften sowie in bezug der Religionen und Sekten keine Grenzen kennt, braucht der Mensch die Lehre des Geistes noch viel mehr, um nicht vollends vom Weg der schöpferischen Gesetze und Gebote abzukommen. Das ist eine Tatsache, die manchen Menschen überraschen mag, doch effectiv betrachtet, sind gegenüber der Technik und allen Wissenschaften in menschlicher Hinsicht erst relativ kleine Fortschritte gemacht worden hinsichtlich der bewusstseinsmässigen Evolution. Zwar hat der Mensch vielerlei Verbesserungen gemacht bezüglich des Lebensstandards und der Lebensbedingungen in materieller Hinsicht, doch in der Erklärung der inneren Welt des Menschen sind die Fortschritte wahrheitlich nur gering. So ist wohl im Laufe der Jahrhunderte und Jahrtausende in allen materiellen Bereichen ein grosser Fortschritt entstanden, wohingegen jedoch das Bewusstseinsmässige unterlegen ist, was dazu führte, dass die wahrheitlichen inneren Werte des Menschen und seine ganze innere Welt zu kurz kamen und teilweise verheerend verkümmerten. Das wahre Leben und die wahren Lebenswerte gingen dem Menschen ebenso verloren wie auch die Kenntnis um die schöpferischen Gesetzmässigkeiten, die das ganze Leben jeder einzelnen

život každé jednotlivé formy života, počínaje faunou a flórou a konče člověkem.

Samozřejmě že pozemšťané překonali velmi mnoho nemocí a nejrůznějších chorob, na něž mnoho lidí umíralo, avšak kvůli tomu nelze opomíjet skutečnost, že se stále ještě rozmáhá mnoho nemocí a chorob, jež přinášejí světu smrt, nouzi a bídu. V tomto směru se zamysleme jen nad rozličnými nákazami, válkami či terorizmem, které bezpočtu lidí, ženám, dětem i mužům, přinášejí tolik utrpení, smutku a neštěstí. Je to tedy tak, že ačkoliv byly vytvořeny vyspělé vědní disciplíny a byla vyvinuta velmi vyspělá technika, která dokonce směřuje do Vesmíru, nouze, bída, bolest, strach a utrpení stále ještě nepominuly. Vytratí-li se totiž jedno neštěstí, jedno zlo a jedno bezpráví, potom je vzápětí nahradí další podobné a ještě horší. Určité nemoci ze západního světa vymizely, avšak vinou nechápavosti pozemšťanů hrozí, že se opět navrátí, přičemž současně na celém světě masivně bují a rapidně se šíří rakoviny, AIDS a onemocnění psychiky a vědomí.

Byly vytvořeny domyšlivé sociální vědy, které dokážou pojmenovat mnoho důvodů společenských slabín, nicméně ony ze všeho nejdůležitější skutečnosti jim zůstaly utajeny, a sice proto, že řešení byla a nadále jsou hledána výhradně v materiálních oblastech a že se vše zakládá jen na povrchním rádobyvědění a rádobyrozumění pravdivým faktorům. Tak se ovšem slabosti jednotlivce ani celé společnosti odstranit nedají, právě naopak, neboť se vše stále ještě zhoršuje a komplikuje. Faktem přitom je, že mnoho lidí tyto nesrovnalosti vnímá, leč nedokáže je definovat ani jim rozumět, což v nich vzbuzuje a posiluje přání, aby proti tomu jakožto jednotlivci něco udělali a změnilí společnost nebo jen jednotlivé lidi k lepšímu. To však na jednu stranu ztroskotává proto, že dotyčným lidem chybí osobní zkušenost a neuvědomují si vlastní možnosti, a na druhou stranu proto, že ani jednotlivce ani celou společnost změnit nelze – a to z toho důvodu, že se jak jednatel, tak i společnost musejí změnit k lepšímu sami z vlastní iniciativy. Přání jednotlivce sám změnit jednotlivého člověka nebo společnost tedy zůstává jen zbožným přáním, které nakonec končí v cítění bezmoci.

Lebensform bestimmen, und zwar von der Fauna und Flora bis hin zum Menschen.

Natürlich hat der Erdmensch sehr viele Krankheiten und mancherlei Übel besiegt, durch die viele Leben dem Tod zugeführt wurden, doch das darf nicht darüber hinwegtäuschen, dass noch immer viele Krankheiten und Übel grassieren, die Tod, Not und Elend über die Welt bringen. Dies - bezüglich seien die Gedanken nur einmal auf die diversen Seuchen sowie auf die Kriege und den Terrorismus gerichtet, die so viel Leid, Trauer und Unheil über unzählige Menschen bringen, über Frauen, Kinder und Männer. Also ist es so, dass obwohl hohe Wissenschaften geschaffen und eine sehr hohe Technik entwickelt wurde, die gar in den Weltenraum hinausführt, Not, Elend, Schmerz, Angst und Leiden noch immer kein Ende gefunden haben. Sind nämlich das eine Unheil, die einen Übel und die eine Unbill vorbei, dann werden diese schon von den nächsten gleichartigen und noch schlimmeren Geschehen abgelöst. Bestimmte Krankheiten sind aus der westlichen Welt verschwunden, doch drohen sie durch die Unvernunft des Erdmenschens wieder zurückzukehren, während gleichzeitig in grossem Masse weltweit Krebskrankheiten, AIDS, Psychekrankheiten und Bewusstseinskrankheiten um sich greifen und sich rapid verbreiten.

Es wurden grosstrabende Sozialwissenschaften geschaffen, durch die wohl viele für die Gründe der Schwächen der Gesellschaft genannt Arden können, doch die allerwichtigsten Tatsachen blieben ihnen verborgen, und zwar dar um, weil die Lösungen allein in materiellen Belangen gesucht wurden und weiterhin werden, und weil alles nur in einem oberflächlichen Mächteternwissen und Mächteternverstehen der wahrheitlichen Faktoren beruht. Dadurch aber können die Schwächen des einzelnen Menschen und der ganzen Gesellschaft nicht behoben werden, ganz im Gegenteil, denn alles wird immer noch schlimmer und schwieriger. Tatsache ist aber dabei, dass viele Menschen diese Unstimmigkeiten wahrnehmen, diese jedoch nicht zu definieren und nicht zu verstehen vermögen, was in ihnen den Wunsch weckt und wachsen lässt, als einzelner Mensch etwas dagegen zu tun und die Gesellschaft oder auch nur einzelne zum Besseren zu verändern. Doch das scheitert einerseits daran, dass keine persönliche Erfahrung besteht und die eigenen Grenzen nicht erkannt werden, und andererseits darum, weil weder ein einzelner Mensch noch die ganze Gesellschaft verändert werden kann, und zwar aus dem Grunde nicht, weil sowohl der einzelne Mensch als auch die Gesellschaft sich durch Eigeninitiative selbst zum Besseren verändern muss. So bleibt dem einzelnen, der den Wunsch hat, selbst eine Veränderung des einzelnen oder der Gesellschaft herbeizuführen, nur ein Wunschtraum, der letztendlich in einem Gefühl der Ohnmacht endet.

Učení ducha, které vychází z tvořivých zákonitostí a jež bylo písemně zaznamenáno prapůvodními proroky Nokodemionem, Henokem a Henochem, učí, že všechny základní příčiny a následky, které člověk způsobuje, spočívají v chybných představách, na nichž se zakládá jeho život, myšlenky, city a emoce, jakož i jeho slova, působení, činy a jednání. Učení ducha člověka z těchto chybných představ vyvádí, neboť nabízí cestu sebepoznání a sebeuskutečnění, stejně jako k tomu nezbytné schopnosti a možnosti, přičemž to vše dovádějí k úspěchu a cíli obzvláště účelné meditace. V tom všem se nachází ohromný a neohraničený potenciál – namísto omezení a selhání. Celkově vzato vytváří Učení ducha pozitivní zkušenosti a jejich zažívání, což v životě a každé situaci umožňuje takový přístup k těžkostem, který vede k úspěchu. Tyto zkušenosti a jejich zažívání dávají člověku též sílu a energii ke zvládnání života, stejně jako mu přinášejí naději, odvahu, motivaci a vůli, aby se angažoval jak pro jednotlivého člověka, tak pro společnost, a aby ukazoval cestu, která skutečně vede k úspěchu, pokud po ní jednatel ze samostatné motivace a zcela záměrně vykročí.

Die Geisteslehre, die auf die schöpferischen Gesetzmässigkeiten zurückführt und von den ur-ersten Propheten Nokodemion, Henok und Henoch schriftlich festgehalten wurde, lehrt, dass alle grundlegenden Ursachen und Wirkungen, die durch den Menschen hervorgerufen werden, auf falschen Vorstellungen fundieren, auf denen das Leben, die Gedanken, Gefühle und Emotionen sowie das Wort, das Wirken, die Taten und die Handlungen beruhen. Die Geisteslehre führt aus diesen falschen Vorstellungen hinaus, denn sie bietet den Weg der Selbsterkenntnis und der Selbstverwirklichung sowie die dazu erforderlichen Fähigkeiten und Möglichkeiten, wobei insbesondere zweckdienliche Meditationen das Ganze zum Erfolg und Ziel führen. In all dem liegt ein ungeheures und unbegrenztes Potenzial – statt Begrenzungen und Versagen. Gesamthaft schafft die Geisteslehre positive Erfahrungen und deren Erleben, wodurch ein Umgang mit Schwierigkeiten im Leben und in jeder Situation ermöglicht wird, der zum Erfolg führt. Diese Erfahrungen und deren Erleben geben auch Kraft und Energie zur Handhabung des Lebens, wie sie auch Hoffnung, Mut und Motivation sowie den Willen bringen, sich sowohl für den einzelnen Menschen wie auch für die Gesellschaft zu engagieren und einen Weg zu weisen, der, wenn er vom einzelnen selbständig motiviert und willentlich beschritten wird, tatsächlich zum Erfolg führt.

**Kdo Učení ducha praktikuje?
Jak se Učení praktikuje?
Jaká víra a kultovní jednání jsou s ním spjaté?
Co Učení ducha vysvětluje?
Jak se Učení ducha staví k násilí?**

Učení ducha, které – jak již bylo vysvětleno – vychází z prapůvodních proroků Nokodemiona, Henoka a Henocha, praktikují všichni lidé, již se řídí tvořivými zákony a kteří jsou tedy též chápaví, přičemž se to děje jak vědomě, tak nevědomě. Vědomě se to děje na základě znalostí a učení se stran Učení ducha, zatímco nevědomě se to děje tak, že má člověk zcela určité hodnotné, důstojné a uctivé představy po stránce morálky, etiky a života, kterými se řídí, aniž by věděl, že jsou s tímto Učením a tedy s tvořivými zákonitostmi konformní. Obě formy následování Učení ducha praktikují lidé nejrůznějšího sociálního a kulturního postavení, stejně jako nejrůznějších názorů, takže mohou být zaměřeni jak nábožensky, tak čistě světsky. V rámci toho neexistují žádné konkrétní předpisy, neboť způsob následování Učení ducha – stejně jako otázky typu jak, kdy, kde, za jakých okolností a předpokladů – záleží v každém případě na samotném člověku.

Učení ducha nevytváří žádné předpisy, které by život omezovaly, nýbrž učí jen příkázáním a tím i doporučením, díky nimž se člověk – pokud se jimi řídí – stává opravdovým člověkem, který důstojně a uctivě plní svou povinnost po stránce života a jenž vědomě usiluje o evoluci svého vědomí. K těmto příkázáním patří též směrnice ohledně toho, jak si člověk dokáže pomocí meditace a hodnotných myšlenek a citů vytvořit pravou lásku ke všem formám života a k životu samotnému, jakož i vnitřní klid, svobodu, harmonii, radost, celkovou spokojenost, vyrovnanost a niterní mír. Nic z toho přitom není spojeno s žádným kultovním jednáním ani s žádnou vírou jako v případě náboženství, sekt a řádů atd., neboť kultovní obřady, ceremonie, liturgie a modlitby víry jsou naprosto nadbytečné a jejich praktikování představuje pouhé rituály, které na sebe mají člověka upoutat a učinit jej na té které víře závislým. To odpovídá dávno známé

**Wer praktiziert die Geisteslehre?
Wie wird die Lehre praktiziert?
Welcher Glaube und welche Kulthandlungen sind
damit verbunden?
Was erklärt die Geisteslehre?
Wie steht die Geisteslehre zur Gewalt?**

Die Geisteslehre, die, wie bereits erklärt, auf die ur-ersten Propheten Nokodemion, Henok und Henoch zurückführt, wird von allen die Schöpfungsgesetze befolgenden und folglich auch vernunftsträchtigen Menschen ausgeübt, wobei dies sowohl bewusst als auch unbewusst geschieht. Bewusst geschieht es infolge der Kenntnis und des Lernens in bezug der Lehre des Geistes, während es unbewussterweise in der Form geschieht, dass der Mensch ganz bestimmte wertvolle und würdige sowie ehrfürchtige Vorstellungen der Moral und der Ethik sowie in bezug des Lebens hat, die er ohne das Wissen dessen befolgt, dass diese mit der Geisteslehre und damit mit den schöpferischen Gesetzmässigkeiten konform laufen. Beide Formen der Befolgung der Geisteslehre werden von Menschen mit unterschiedlichstem sozialem und kulturellem Stand sowie mit unterschiedlichsten Anschauungen ausgeübt, so diese also sowohl religiös als auch rein weltlich ausgerichtet sein können. Bestimmte Vorschriften gibt es dabei keine, denn die Befolgung und deren Art und Weise der Geisteslehre, wie auch wie, wann, wo, unter welchen Umständen und Voraussetzungen, ist in jedem Fall dem Menschen freigestellt.

Die Geisteslehre macht keine Vorschriften, die das Leben einschränken sollen, sondern sie lehrt nur Gebote und damit Empfehlungen, durch die der Mensch, wenn er sie befolgt, zu einem wahren Menschen wird, der in Würde und Ehrfurcht in bezug des Lebens seine Pflicht erfüllt und sich bewusst um seine bewusstseinsmässige Evolution bemüht. Zu diesen Geboten gehören auch die Richtlinien dessen, wie sich der Mensch durch Meditation und wertvolle Gedanken und Gefühle, wahre Liebe für alle Lebensformen und das Leben selbst sowie innere Ruhe, Freiheit, Harmonie, Freude, Wohlbefinden, Ausgeglichenheit und inneren Frieden erschaffen kann. Das Ganze ist dabei mit keinerlei Kulthandlungen und mit keinem Glauben verbunden, wie das bei Religionen, Sekten und Orden usw. der Fall ist, denn kultische Riten, Zeremonien, Liturgien und glaubensmässige Gebete sind vollkommen überflüssig und bilden in ihrer Ausübung nur Rituale, um den Menschen davon befangen und vom entsprechenden Glauben abhängig zu machen. Das

skutečnosti, neboť účel kultovních rituálů, víry a kultovních modliteb je uvrhnout člověka do věřičnosti a porobenosti, vnutit mu otroctví, podřízenost a nesvobodu a zbavit jej tedy jeho osobní svobody, samostatnosti a suverenity a donutit jej k poslušnosti.

Praktikuje-li člověk Učení ducha tím, že se řídí tvořivě-přírodními zákonitostmi a příkázáními, potom praktikuje Učení života, které ho na jednu stranu a v první řadě vede k němu samotnému, k jeho pravé nejnižší podstatě, a na druhou stranu k základu největší hodnoty, totiž k samotnému životu. Učení ducha jakožto Učení života však člověka vede též k uctivému jednání vůči bližním a k uctivému respektu k veškerému životu, bez ohledu na to, jedná-li se o formy flóry a fauny nebo o člověka. Učení ducha tedy učí, že jsou si všichni lidé rovni nezávisle na tom, k jaké příslušejí rase a kultuře, jaké je jejich sociální či společenské postavení, jakou mají víru a jaké jiné názory zastávají. Barva kůže přitom nehraje žádnou roli, stejně jako ji nehraje ani to, je-li bližní cizinec, člen rodiny, přítel, krajan, cizozemec nebo známý. Rasová nesnášenlivost, nenávisť k příslušníkům cizích etnik, nenávisť sama o sobě, pomsta a odplata, chtivost a neřesti, jakož i závislost, ziskuchtivost, vraždy, mučení, zabíjení, loupeže, prostituce, znásilnění, nátlak, násilí, podvody, krádeže, týrání a pomlouvání atd. jsou podle Učení ducha nízké a omezené zvrhlosti, jež se zakládají na jistém fanatismu a které postrádají jakoukoliv lidskou důstojnost.

Stěžejní vysvětlení Učení ducha ozřejmuje, že se zcela vše zakládá na zákonu kauzality, na příčině a následku. Cosi příčinného souvisí s určitým z toho vyplývajícím důsledkem. Každá událost má vlastní příčinu, která opět tvoří vlastní příčinu pro jiné události, resp. která vytváří další následky. Specificky stejné příčiny tedy logicky mohou způsobit též stejné následky. Tak je dáno, že myšlenky, city, slova a jednání, jež člověk určuje, vyvolávají v jeho životě a okolí odpovídající následky.

Učení ducha poskytuje návod k tomu, aby člověk ve svém životě mohl zavdávat nejlepší příčiny k dosažení těch nejhodnotnějších následků. Příčiny přitom mohou být krajně rozmanité a zcela individuální, přičemž však mohou být vytvářeny i společně

entspricht einer altbekannten Tatsache, denn der Zweck kultischer Rituale, des Glaubens und der kultischen Gebete ist, den Menschen in eine Gläubigkeit und Unterwerfung zu schlagen, ihm Knechtschaft und Unterordnung sowie Unfreiheit aufzuzwingen, ihm also seine persönliche Freiheit, Eigenständigkeit und Souveränität zu nehmen und ihn in Dienstbarkeit zu zwingen.

Praktiziert der Mensch die Geisteslehre, indem er die schöpferisch-natürlichen Gesetzmässigkeiten und Gebote befolgt, dann praktiziert er die Philosophie des Lebens, die ihn einerseits und in erster Linie zu sich selbst, zu seinem wahren innersten Wesen führt, und zweitens zur Grundlage des grössten Wertes, nämlich dem Leben selbst. Die Geisteslehre als Philosophie des Lebens führt aber den Menschen auch zur respektvollen Haltung gegen - über den Mitmenschen und zur ehrfürchtigen Achtung jeglichen Lebens, und zwar ganz gleich, ob es sich dabei um Formen der Flora und Fauna oder des Menschen handelt. So lehrt die Geisteslehre, dass alle Menschen gleich sind, egal welcher Rasse, Kultur, welchem sozialen und gesellschaftlichen Stand und welchem Glauben oder welcher sonstigen Anschauung sie angehören. Die Hautfarbe spielt dabei ebenso keine Rolle, wie auch nicht, ob der Nächste ein Fremder, ein Familienmitglied, ein Freund, ein Einheimischer, ein Ausländer oder ein Bekannter ist. Rassenhass und Fremdenhass, Hass an und für sich, Rache und Vergeltung, Gier und Laster sowie Sucht, Habgier, Mord, Folter, Totschlag, Raub, Prostitution, Vergewaltigung, Zwang, Gewalt, Betrug, Diebstahl, Misshandlung und Verleumdung usw. sind gemäss der Geisteslehre profane, stumpfsinnige und auf einem gewissen Fanatismus beruhende Ausartungen, die jeder menschlichen Würde entbehren.

Die zentrale Erläuterung der Geisteslehre erklärt, dass gesamthaft alles auf dem Gesetz der Kausalität beruht, auf Ursache und Wirkung. Etwas Ursächliches hängt mit einer bestimmten daraus hervorgehenden Wirkung zusammen. Jedes Ereignis hat eine eigene Ursache, die wiederum eine eigene Ursache für andere Ereignisse bildet resp. Wirkungen erzeugt. Spezifisch gleiche Ursachen können also folgerichtig auch gleiche Wirkungen erzeugen. So ist es gegeben, dass durch Gedanken, Gefühle, Worte und Handlungen, die durch den Menschen gesetzt werden, entsprechende Wirkungen in seinem Leben und in dessen Umgebung hervorgerufen werden.

Die Lehre des Geistes leitet dazu an, dass der Mensch in seinem Leben die besten Ursachen setzen kann, um wertvollste Wirkungen zu erzielen. Die Ursachen können dabei äusserst vielfältig und ganz individuell sein, wobei sie jedoch auch in Gemeinsamkeit mit Mitmenschen

s bližními. Lze je tvořit jak meditativně, tak i prostou koncentrací, což celé věci nijak neškodí. Zavadat nejlepší příčiny rovněž znamená, že člověk vytváří příčiny pro mír sám v sobě samém a že se také přičiní, aby pěstoval dobré myšlenky, city a slova pro celý svět, lidstvo a všechny tvory, neboť: »Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.« A k tomu se hodí recitace prastaré věty Učení ducha: »Salome gam nan ben urda, gan njber asala hesporona«, což v překladu znamená: »Mír a moudrost nechť je na Zemi a mezi všemi tvory.«

Učení ducha odmítá jakékoliv nelogické násilí a učí »násilnému nenásilí«, které lze vysvětlit následujícím způsobem:

Násilné nenásilí je **cesta pasivního, logického násilí**, neboť násilné nenásilí jinými slovy znamená **aktivní nenásilí**, při němž se násilně, resp. aktivně vykonává a prosazuje nenásilí. Při násilném nenásilí jakožto aktivním nenásilí se násilně, resp. aktivně vykonává a prosazuje nenásilí. Násilné nenásilí však rovněž znamená **pasivní odpor**, přičemž **pasivita** v tomto smyslu představuje sílu, resp. moc nebo právě **pasivní násilí**, neboť **síla, moc a násilí** představují též v nenásilné a pasivní podobě coby **odpor** jistou **formu násilí**, která se však vykonává v násilném nenásilí. Avšak přitom nesmí být tomuto nenásilnému, resp. **pasivnímu násilí** rozuměno ve smyslu **negativního násilí**, jak mu pozemšťané běžně **rozumí**, nýbrž pouze ve smyslu pozitivního, mírotvorného, harmonizujícího, vyrovnávajícího, povznášejícího a pořádkutvorného nasazení v podobě pasivní síly, moci a ovlivnění atd., jež kladou logickým způsobem odpor.

Co je Učení ducha?

Mnoho lidí má o Učení ducha zcela mylnou představu, neboť si pod ním představují něco náboženského či sektářského. S tím ovšem nemá toto Učení nikterak nic společného, ačkoliv odpůrci, zlomyslníci, pověřenci pro otázku sekt křesťanských církví či jiných náboženství, jakož i pomlouvačné živly a média tvrdí opak. Vínou těchto zlomyslností, zcela chybných představ, nerozumění, náboženských a sektářských forem víry, jakož i senzacechtivosti médií atd. se o Učení ducha a o lidech, kteří se jím zabývají, vytváří obraz, jenž

geschaffen werden können. Sie können sowohl meditativ wie auch einfach konzentriert erzeugt werden, was dem Ganzen keinen Abbruch tut. Beste Ursachen zu setzen bedeutet auch, eigens Ursachen für den Frieden in sich selbst zu schaffen, wie aber auch etwas dazu zu tun, gute Gedanken, Gefühle und Worte für die ganze Welt und Menschheit sowie für alle Geschöpfe zu pflegen, denn: «Wie in den Wald gerufen wird, so schallt daraus das Echo zurück.» Und um solches zu tun, eignet sich die Rezitation des ur - alten Geistes Lehresatzes: «Salome gam nan ben urda, gan njber asala hesporona», was übersetzt bedeutet: «Frieden und Weisheit sei auf der Erde und unter allen Geschöpfen.»

Die Geisteslehre lehnt jede unlogische Gewalt ab und lehrt die < Gewaltsame Gewaltlosigkeit>, die sich folgendermassen erklären lässt:

Gewaltsame Gewaltlosigkeit ist der **Weg der passiven, logischen Gewalt**, denn gewaltsame Gewaltlosigkeit bedeutet mit anderen Worten **aktive Gewaltlosigkeit**, bei der gewaltsam resp. aktiv die Gewaltlosigkeit geübt und durchgesetzt wird. Bei der gewaltsamen Gewaltlosigkeit als aktive Gewaltlosigkeit wird gewaltsam resp. aktiv die Gewaltlosigkeit geübt und durchgesetzt. Gewaltsame Gewaltlosigkeit bedeutet aber auch **passiver Widerstand**, wobei **Passivität** in diesem Sinn eine Kraft resp. eine Macht oder eben **passive Gewalt** darstellt, denn **Kraft, Macht** und **Gewalt** auch in gewaltloser, passiver Form als **Widerstand** stellt eine **Form der Gewaltsamkeit** dar, die jedoch in gewaltsamer Gewaltlosigkeit ausgeübt wird. Dabei jedoch darf diese gewaltlose resp. **passive Gewaltsamkeit** nicht im Sinne des üblichen erdenmenschlichen **Verstehens von negativer Gewalt** verstanden werden, sondern nur im Sinne von einem positiven, befriedenden, harmonisierenden, ausgleichenden, erhebenden und ordnungsschaffenden Einsatz in Form von passiv Widerstand bietender Kraft, Macht und Beeinflussung usw. in logischer Weise.

Was ist die Geisteslehre?

Viele Menschen haben ein völlig falsches Bild von der Geisteslehre, weil sie sich darunter etwas Religiöses oder Sektiererisches vorstellen. Damit aber hat die Lehre des Geistes in keinsten Weise etwas zu tun, auch wenn Antagonisten und Böswillige, Sektenbeauftragte der christlichen Kirchen und sonstigen Religionen und verleumderische Elemente sowie Medien das Gegenteil behaupten. Durch diese Böswilligkeiten, durch völlig falsche Vorstellungen, durch Unverstehen und sektiererisch geprägte Glaubensformen sowie durch Sensationsmache der Medien usw.

je na hony vzdálen jakékoliv skutečnosti a pravdě. Lidé, kteří se mu věnují, jsou haněni jako světonápravci, esoterici, extatici, mystici a sektáři a předhazuje se jim rozumbradství, závislost, namyšlenost, vegetariánství či veganství, aniž by jejich odpůrci právě Učení ducha vůbec znali a rozuměli mu. To, že ale učí pravému pacifizmu, opravdové lásce, lidskosti, vyrovnanosti a niterní svobodě, jakož i pravému míru, pravému lidství, harmonii a pozitivnímu způsobu života s pozitivními myšlenkami a city, stejně jako vědění a moudrosti, o tom jeho oponenti nemají ani ponětí. Tak dochází k tomu, že jsou vychvalována a obdivována náboženství, sekty, filozofie a jiné světonázory, jakož i jejich praxe a falešné pacifistické intriky, zatímco způsob života těch, kteří jsou nakloněni Učení ducha, bývá označován za odtržený od skutečnosti a bez vztahu ke společnosti a realitě. Pravda ovšem je, že odtržení od reality a zaměstnání neskutečnými věcmi nejsou lidé, kteří jsou nakloněni Učení ducha, nýbrž ti věřící falešných učení náboženství, sekt, filozofí a jiných světonázorů.

Navzdory předsudkům a odsuzování, jež se proti Učení ducha zdvíhají a ozývají z mnoha stran, existují lidé, jejichž chápavost již natolik pokročila, že se mu věnují, usilují o jeho studium a orientují se podle tvořivých zákonitostí v něm vyučovaných, aby podle nich žili.

Učení ducha, to musí být jasně řečeno, není ani esoterický, náboženský a sektářský, ani řádový či jiný kultovní směr. Není to ani žádný spirituální všelék, žádná nauka vykonávající zázraky, nýbrž učení, jež učí, že má-li člověk docílit úspěchů, musí si všechno tvrdě vypracovat. Učí také, že žádný učený z nebe nespadol a že žádnému člověku nelétají pečení holubi do pusy. Učení však rovněž ozřejmuje, že neexistuje žádné vytržení ani božství, jakož ani nadřazenost jednoho člověka nad druhým, neboť všichni lidé jsou si rovni a nikdo nemá větší nebo menší hodnotu než ten druhý.

Učení ducha člověku poskytuje praktický vztah k vlastním myšlenkám, citům a emocím, jakož i k jeho působení a jednání v každodenním životě. Za tím účelem existují příkázání, resp. doporučení, která v zásadě vykládá následujících 49 základních pravidel:

wird ein Bild der Geisteslehre und der Betreibenden der Geisteslehre geschaffen, das jeder Wirklichkeit und Wahrheit Hohn spottet. Weltverbesserer, Esoteriker, Entrückte, Mystiker und Sektierer werden die Menschen beschimpft, die sich der Lehre des Geistes zugewandt haben, und es wird ihnen Besserwisseri, Hörigkeit, Überheblichkeit, Vegetarismus und Veganismus vorgeworfen, ohne dass die Antagonisten die wahre Lehre des Geistes überhaupt kennen und verstehen. Dass die Geisteslehre aber einen wahren Pazifismus, wahre Liebe, Menschlichkeit, Ausgeglichenheit, Frieden, Liebe und innere Freiheit sowie wahren Frieden, das wahre Menschsein, Harmonie und eine positive Lebensweise mit positiven Gedanken und Gefühlen lehrt sowie Wissen und Weisheit, davon haben die Antagonisten keinerlei Ahnung. So kommt es, dass die Religionen, Sekten sowie Philosophien und sonstigen Weltanschauungen und deren Praxis und falschen pazifistischen Machenschaften gelobt und bewundert werden, während die Lebensweisen derjenigen, welche der Geisteslehre zugetan sind, als entrückt und ohne Bezug zur Gesellschaft und Realität bezeichnet werden. Doch die Wahrheit ist die, dass nicht die der Geisteslehre Zugetanen, sondern jene entrückt sind und sich mit Unwirklichkeiten befassen, die Gläubige von falschen Lehren der Religionen, Sekten, Philosophien und sonstigen Weltanschauungen sind.

Trotz der Vorurteile und Verurteilungen, die gegen die Geisteslehre weitemer hoben werden und stattfinden, gibt es Menschen, deren Vernunft bereits 7 derart weit fortgeschritten ist, dass sie sich der Lehre des Geistes zuwenden, sich um deren Studium bemühen und sich nach den darin gelehrtenschöpferischen Gesetzmässigkeiten ausrichten, um danach zu leben.

Die Geisteslehre, das muss klar gesagt sein, ist weder eine esoterische, religiöse, sektiererische noch eine ordensmässige oder sonstige kultische Richtung. Auch ist sie kein spirituelles Allheilmittel, keine Lehre, die irgendwelche Wunder vollbringt, sondern eine Lehre, die lehrt, dass alles hart erarbeitet werden muss, wenn Erfolge erzielt werden sollen. Sie lehrt auch, dass keine Meister vom Himmel fallen und keinem Menschen gebratene Tauben in den Mund fliegen. Die Lehre macht aber auch offenbar, dass es keine Entrückung und keine Göttlichkeit gibt, wie aber auch keine Erhebung eines Menschen über den andern, weil alle Menschen gleich sind und keiner einen grösseren oder minderen Wert hat als der andere.

Die Geisteslehre liefert dem Menschen einen praktischen Bezug zu seinen Gedanken, Gefühlen, Emotionen sowie zu seinem Wirken und zu seinen Handlungen des täglichen Lebens. Dafür bestehen Gebote

Každý člověk se musí sám ptát po vlastním smyslu života, hledat jej, nalézt jej a chtít jej uplatnit pro zlepšení svého života a působení.

1. Každý člověk musí být sám sebou, a tudíž také sobě samému vůdčí osobností, jež vytváří své vlastní rozhodující ideje, které následuje a uskutečňuje.
2. Každý člověk musí jednat na základě své vlastní chápavosti a rozumu tak, aby sám po sobě požadoval to nejlepší a prospěšné, aby se formoval dle vlastní vůle a aby byl vlastním svobodným způsobem poslušen svých vlastních potřeb.
3. Každý člověk se musí utvářet tak, aby byl neustále sám sebou, aby měl pravlastní intenzivní prožitky, aby se nikdy nenechal zotročit či jinak porobit, a aby tedy v každém ohledu hájil svou vnitřní i vnější osobní svobodu, a to jak ve svých myšlenkách a citech, tak ve svých rozhodnutích, názorech, úsudcích, emocích a činech atd.
4. Každý člověk musí být sám k sobě laskavý a láskyplný v míře, která je pro něj nezbytná, a cítit se v sobě samém v bezpečí, právě jako musí být sám k sobě natolik poctivý, aby byl schopen porozumět svým vlastním myšlenkám, citům, emocím, činům a úsudkům atd.
5. Každý člověk musí své myšlenky, city, ideje, přání, potřeby a činy atd. usměrnit takovým způsobem, aby se cítil způsobilý k vysokým cílům, které však vždy mají odpovídat povaze jeho schopností a možností, a nemají tedy být přemrštěné či příliš nadsazené.
6. Každý člověk se má vidět a znát tak, jaký skutečně je, takže se nemá domnívat, že je dokonalý a bezchybný. To není možné pro nikoho, protože každý se musí učit, a tudíž podléhá chybám a nedokonalosti. Tudíž není možné, aby člověku bylo vše jasné, aby v něm vše bylo v souladu a aby byl lepší než bližní.
7. Každý člověk si musí vždy plně uvědomovat, že mezi lidmi existují rozdíly ve vědomí, tudíž ne každý může být

resp. Empfehlungen, die sich im Hauptsächlichen in folgenden 49 Grundregeln darlegen:

- 1.** Jeder Mensch muss selbst nach dem eigenen Sinn des Lebens fragen, diesen suchen und finden und ihn für die Verbesserung seines Lebens und Wirkens einsetzen wollen.
- 2.** Jeder Mensch muss sich selbst sein und daher auch seine eigene Führungspersönlichkeit, die ihre eigenen durchschlagenden Ideen entwickelt, diese verfolgt und verwirklicht.
- 3.** Jeder Mensch muss derart die eigene Vernunft und den eigenen Verstand walten lassen, dass er von sich selbst das Beste und Heilsame abverlangt, sich nach eigenem Willen formt und seinen eigenen Bedürfnissen in eigener freier Weise Gehorsam leistet.
- 4.** Jeder Mensch muss sich derart formen, dass er immer sich selbst ist, ureigene intensive Erlebnisse hat, sich niemals versklaven oder sonstwie unterjochen lässt und folglich in jeder Beziehung seine persönliche innere und äussere Freiheit wahrt, und zwar sowohl in seinen Gedanken und Gefühlen wie auch in seinen Entscheidungen, Ansichten, Meinungen, Emotionen und Handlungen usw.
- 5.** Jeder Mensch muss gegenüber sich selbst die für ihn notwendige Freundlichkeit und Liebe erweisen und sich in sich selbst geborgen fühlen sowie derartig ehrlich zu sich selbst sein, dass er seine eigenen Gedanken, Gefühle, Emotionen, Handlungen und Meinungen usw. zu verstehen vermag.
- 6.** Jeder Mensch muss seine Gedanken, Gefühle, Ideen, Wünsche, Bedürfnisse und Handlungen usw. derart ausrichten, dass er sich zu hohen Zielen befähigt fühlt, die jedoch immer der Art seiner Fähigkeiten und Möglichkeiten entsprechen und also nicht überspannt und nicht zu hoch erhoben sein sollen.
- 7.** Jeder Mensch soll sich so sehen und kennen, wie er wirklich ist, also er sich nicht als heile Welt wähnt, weil dies keinem Menschen möglich ist, in folgedessen jeder lernen muss und folglich Fehlern und der Unvollkommenheit eingeordnet ist. Also ist es nicht möglich, dass im Menschen alles klar ist, alles stimmt und er besser ist als die Mitmenschen.
- 8.** Jeder Mensch muss sich immer vollauf bewusst sein, dass bewusstseinsmässige Unterschiede vom einen zum anderen Menschen

úplně stejně inteligentní jako ten druhý. To však člověka neopravňuje k tomu, aby považoval bližní za zaslepené a zařazoval je na nižší úroveň než na úroveň člověka. Žádné takové oprávnění neexistuje ani v případě, jsou-li bližní nábožensky, ba dokonce sektářsky zaujati, neboť navzdory tomu jsou i oni lidé, kteří stejně jako všichni ostatní podléhají tvořivě-přírodním zákonitostem života a evolutivního učení.

- 8.** Každý člověk má na základě své vlastní snahy usilovat o to, aby sám utvářel a naplnil své bytí a své existenční povinnosti v každé spravedlivé, poctivé, chápavé a intencionální atd. podobě, a to jak v materiální oblasti, tak v oblasti vědomí, charakteru, mravnosti, myšlenek a citů, jakož i psychiky. Z toho důvodu si má člověk též vytvořit výraznou motivaci, aby rostl sám v sobě, a sice aniž by se jakkoliv ponižoval – ani vlivem náboženství či sekt.
- 9.** Žádný člověk se nemá svým idealizmem zasazovat za nedůstojné, neprokazatelné či pochybné záležitosti, nýbrž každý člověk má svůj idealismus zacílit obzvláště na to, aby poznával sám sebe ve své pravé podstatě a tu zlepšoval, zdokonaloval a též uskutečňoval navenek, neboť pravá podstata ztělesňuje vlastní povahu toho, co směřuje k pokroku a úspěchu, a co je tedy zdrojem utváření života.
- 10.** Žádný člověk nemá věřit jakýmkoli záležitostem, nýbrž má ustavičně hledat zásadní pravdu, již je schopen naleznout jen v sobě samotném, když vše prozkoumá, promyslí a uplatní své chápavost, svůj rozum a svou zdravou logiku. Tak je člověk schopen nalézt pravdu jen v sobě samém, avšak to také pouze tehdy, je-li osvobozen od jakékoli víry ve věci, jaké nikdy nebude s to si sám v sobě dokázat. Víra totiž není žádný důkaz, nýbrž pouze něco, co je přijímáno jako milé, žádoucí a správné, aniž by bylo možno doložit pravdivý obsah, a proto tedy víra nikdy nemůže být průkazná, poněvadž právě chybí skutečnost dokazatelné pravdy.

bestehen, folglich nicht jeder genau gleich intelligent sein kann wie der andere. Das berechtigt aber nicht, die Mitmenschen als verblendet zu sehen und sie auf ein niedriges Niveau als Mensch einzustufen. Eine solche Berechtigung besteht auch nicht in bezug dessen, wenn die Mitmenschen religiös oder gar sektiererisch befangen sind, denn dessen zum Trotz sind auch sie Menschen, die genau wie alle andern den schöpferisch-natürlichen Gesetzmässigkeiten des Lebens und des evolutiven Lernens eingeordnet sind.

- 9.** Jeder Mensch soll sich durch eigene Anstrengungen bemühen, sein Dasein und seine existentiellen Pflichten in jeder Form des Gerechten, Redlichen, Vernünftigen und Intentionalen usw. selbst zu gestalten und zu erfüllen, und zwar sowohl im materiellen wie auch im bewusstseinsmässigen, charakterlichen, tugendhaften und gedanklich-gefühlsmässigen und psychischen Bereich. Dadurch soll der Mensch auch eine ausgeprägte Motivation erschaffen, um in sich selbst aufzusteigen, und zwar ohne sich irgendwie zu erniedrigen – auch nicht in religiöser oder sektiererischer Form.
- 10.** Jeder Mensch soll seinen Idealismus nicht für unwürdige sowie unbeweisbare und fragwürdige Dinge einsetzen, sondern seinen Idealismus speziell darauf ausrichten, sich in seinem wahren Wesen selbst zu erkennen und dieses zu verbessern, zu vervollständigen und auch nach aussen zu verwirklichen, denn das wahre Wesen ist die eigentliche Natur dessen, das nach Fortschritt und Erfolg ausgerichtet und folglich der Ursprung der Gestaltung des Lebens ist.
- 11.** Jeder Mensch soll nicht irgendwelchen Dingen Glauben schenken, sondern stets die grundsätzliche Wahrheit suchen, die er nur in sich selbst zu finden vermag, wenn er alles durchforscht und überdenkt, seine Vernunft, seinen Verstand und seine gesunde Logik walten lässt. So vermag der Mensch die Wahrheit nur in sich selbst zu finden, doch das auch nur, wenn er frei ist von irgendwelchem Glauben an Dinge, die er niemals in sich selbst zu beweisen vermag. Glaube nämlich ist kein Beweis, sondern nur etwas, das als lieb, begehrenswert und als richtig angenommen wird, ohne dass dafür ein Wahrheitsgehalt angeführt werden kann, folglich also ein Glaube niemals beweis - kräftig sein kann, weil eben die Tatsache der beweisbaren Wahrheit fehlt.

- 12.** Žádný člověk nemůže nikdy nalézt dotyčnou skutečnou pravdu, již hledá po celá léta nebo po celý život, pokud se jednoduše odevzdá nějaké víře a nezkoumá a nepoznává sám v sobě skutečnost pravdy pomocí logiky, rozumu a chápavosti, aby ji pak též realizoval a následoval svým životem a životním stylem.
- 13.** Každý člověk by měl spatřovat svůj nejvyšší cíl v tom, aby své vědomosti, své dovednosti, svou pravou lásku, své skutečné štěstí, své schopnosti a možnosti, jakož i svou moudrost a lidskost utvářel a realizoval natolik pokrokově, aby tak mohl vést skutečně evolutivní a člověka hodný život a mohl tímto způsobem rovněž pomáhat svým bližním.
- 14.** Každý člověk ať dbá v první řadě sám na sebe, tedy na svoji osobnost, svůj charakter, své ctnosti, myšlenky, city a činy, aby vše usměrnil tak, aby vše bylo správné a aby se nehnal za zavádějícími, klamnými cíli, které končí ve víře v neskutečné věci.
- 15.** Každý člověk ať spravuje svůj příjem a majetek chápavým způsobem a ať jej nepromarní za neskutečné věci týkající se víry, neboť každý má jednat správně a postarat se sám o sebe, pokud k tomu má možnost a dovolují-li mu to životní okolnosti, aby nebyl bližním neoprávněně na obtíž a nechoval se jako parazit.
- 16.** Každý člověk nechť žije neustále v přítomnosti, avšak ať hledí do budoucnosti a stará se o její utváření a ať bere v úvahu též minulost a učí se z ní, aby docílil úspěchů, poznatků a pokroků.
- 17.** Každý člověk potřebuje klid a mír, a tudíž pro sebe též potřebuje určitý čas klidu a nemá být trvale něčím zaměstnán, a to ani je-li o samotě, ani nachází-li se ve společnosti bližních, v rodině či různých kolektivech. Každý člověk potřebuje nicnedělání, neboť jedině díky němu je schopen dát se dohromady a odpočinout si. Nicnedělání má být ale vždy přiměřené a ne přes míru, aby se nestalo zátěží pro vlastní myšlenky a city a nevedlo je ke zlosti a aby též nevedlo ke zlosti bližních.

- 11.** Jeder Mensch kann niemals das an wirklicher Wahrheit finden, nach dem er jahrelang oder ein ganzes Leben lang sucht, wenn er sich einfach einem Glauben hingibt und nicht die Tatsächlichkeit der Wahrheit durch Logik, Verstand und Vernunft in sich selbst erforscht und erkennt, um diese dann auch durch sein Leben und seinen Lebensstil umzusetzen und zu befolgen
- 12.** Jeder Mensch sollte sein höchstes Ziel darin sehen, sein Wissen, sein Können, seine wahre Liebe, sein wirkliches Glück, seine Fähigkeiten und Möglichkeiten sowie seine Weisheit und Menschlichkeit derart fortschrittlich zu gestalten und umzusetzen, dass er dadurch ein wahrlich evolutives und menschengerechtes Leben führen und auch den Mitmenschen in dieser Weise beistehen kann.
- 13.** Jeder Mensch achte in erster Linie auf sich selbst, so auf seine Persönlichkeit, auf seinen Charakter, auf seine Tugenden, Gedanken, Gefühle und Handlungen, damit er alles derart ausrichte, dass alles des Rechens ist und dass nicht irreführenden Zielen nachgejagt wird, die in Gläubigkeit unwirklicher Dinge enden.
- 14.** Jeder Mensch verwalte sein Einkommen und Vermögen in vernünftiger Art und Weise und vergeude es nicht an Unwirklichkeiten glaubensmässiger Dinge, denn jeder soll des Rechens sein und für sich selbst sorgen, wenn ihm die Möglichkeit und das Dasein dazu geboten sind, damit er nicht den Mitmenschen ungerechterweise zur Last falle und sich nicht als Parasit behelme.
- 15.** Jeder Mensch lebe stets gegenwärtig, doch schaue er in die Zukunft und Sorge sich um deren Gestaltung, während er jedoch auch die Vergangenheit in Betracht ziehe und daraus lerne, um Erfolge, Erkenntnisse und Fortschritte zu erzielen.
- 16.** Jeder Mensch bedarf der Ruhe und des Friedens, folglich er auch seiner stillen Stunden bedarf und nicht dauernd beschäftigt sein soll, und zwar sowohl nicht in seinem Alleinsein wie auch nicht in der Gesellschaft der Mitmenschen, nicht in der Familie und nicht in Gemeinschaften. Jeder Mensch bedarf der Müssigkeit, denn nur durch diese vermag er sich zu sammeln und zu erholen. Sie soll aber immer angemessen und nicht übertrieben sein, damit sie nicht zur Last und nicht zum Ärger der eigenen Gedanken und Gefühle und auch nicht zum Ärger der Mitmenschen werde.

- 18.** Každý člověk nechť neustále dbá toho, aby vždy hledal jen pravdu a nikdy nějaké spásné učení, neboť doopravdy žádné takové neexistuje, tedy ani mezi filozofickými, náboženskými, světskými, sektářskými či jinými ideologickými směry, jakož ani mezi těmi vědeckými. Spasitelské učení je v každém případě vždy podvod založený na víře nebo přinejmenším nějaké šarlatánství či zločinná ziskuchtivost. Vpravdě platí vždy pouze realita, skutečnost, jež je vybudována na základě používání zdravého rozumu, chápavosti a skutečné logiky.
- 19.** Každý člověk ať je stále otevřený a počestný vůči svým bližním a nechť se nikdy neopovazuje – ať už z jakýchkoli důvodů – kontrolovat své bližní tak, že by jim z toho vznikla nějaká újma. Tak ať je tomu jak v rodině, tak v jakémkoli jiném kolektivu, aby nedocházelo ani k pomlouvání, ani ke znevýhodňování, ani k čemukoli jinému nespravedlivému.
- 20.** Každý člověk ať dbá na svou vnitřní i vnější svobodu a ať se nikdy neváže na jakékoli věci, od nichž by se již nebyl schopen osvobodit nebo které by v něm vzbuzovaly strach učinit krok k osvobození, ať už ohledně čistě materiálních věcí a hodnot nebo ohledně mezilidských vztahů, rodiny či kolektivu jakéhokoli druhu.
- 21.** Každý člověk má klást důraz na to, aby nikdy nepřijímal a nechápal žádná politická, filozofická, sektářská, světská, vědecká, náboženská nebo jiná ideologická učení jako »pravou pravdu« nebo jako »skutečné, pravé vědění« atd., neboť v každém učení je vskutku nutné se vyptávat až do posledního detailu, protože jedině tak je možné odůvodnit efektivní pravdu a zakusit skutečnost.
- 22.** Každý člověk musí mít neustále jasno v tom, že jeho prožitý život – nehledě na to, kolik let trval – nikdy nebyl bez účelu a beze smyslu. V důsledku toho nemá prožitý život sám o sobě a v sobě nic ztraceného, neboť každá prožitá sekunda s jistotou naplnila svou intencionalitu a přinesla evoluční úspěch, a to i tehdy, pokud byl výsledek třeba jen nepatrný.

- 17.** Jeder Mensch achte immer darauf, dass er stets nur nach der Wahrheit und niemals nach einer Heilslehre sucht, denn wahrheitlich gibt es eine solche nicht, so nicht in einer philosophischen, religiösen, weltlichen, sektiererischen oder sonstigen ideologischen Richtung, wie aber auch nicht in einer wissenschaftlichen. Eine Heilslehre entspricht in jedem Fall immer einem glaubensmässigen Betrug oder zumindest einer Scharlatanerie oder kriminellen Profitmacherei. Wahrheitlich zählt immer nur die Realität, die Wirklichkeit, die auf der Nutzung des gesunden Verstandes und der Vernunft sowie auf wirklicher Logik aufgebaut ist.
- 18.** Jeder Mensch sei stets offen und ehrlich zu seinen Mitmenschen, und niemals masse er sich an – aus welchen Gründen auch immer –, seine Mitmenschen in der Art zu kontrollieren, dass ihnen Schaden daraus entsteht. Das sei so sowohl in der Familie sowie auch in jeder Gemeinschaft, damit weder Hechelei noch Benachteiligung oder sonstig Unrechtes geschehe.
- 19.** Jeder Mensch achte auf seine innere und äussere Freiheit und binde sich niemals an irgendwelche Dinge, von denen er sich nicht mehr zu befreien vermag oder die ihn vor dem Schritt der Befreiung ängstigen, sei dies nun in bezug auf rein materielle Dinge und Werte bezogen oder auf eine menschliche Beziehung, hinsichtlich einer Familie oder in bezug auf eine Gemeinschaft irgendwelcher Art.
- 20.** Jeder Mensch soll dessen bedacht sein, niemals irgendwelche Lehren politischer, philosophischer, sektiererischer, weltlicher, wissenschaftlicher, religiöser oder sonstig ideologischer Form als <wahre Wahrheit> oder als <wirkliches, wahres Wissen> usw. anzunehmen und zu verstehen, denn wahrheitlich soll jede Lehre bis ins letzte Detail hinterfragt werden, weil nur dadurch die effektive Wahrheit ergründet und die Wirklichkeit in Erfahrung gebracht werden kann.
- 21.** Jeder Mensch muss sich stets klar sein, dass sein gelebtes Leben, ganz gleich wieviele Jahre es sein mögen, niemals zweck- und sinnlos 12 gewesen ist. Demzufolge hat das gelebte Leben auch nichts Verlorenes an oder in sich, denn jede gelebte Sekunde hat mit Sicherheit ihre Intentionalität erfüllt und evolutiven Erfolg gebracht, und zwar auch dann, wenn das Ergebnis vielleicht nur gering gewesen sein mag.

- 22.** Každý člověk má být vždy jasné a chápavé mysli a nemá se vystavovat trvalému vlivu žádných učení, která mu odnímají možnost vlastního přemýšlení, rozjímání, zdůvodňování, poznávání a rozumění. Chce-li se člověk zabývat nějakými záležitostmi nebo nějakým učením, pak musí pokaždé dbát možnosti vyhradit si dostatek času, aby mohl nechat rozehrát své myšlenky a city, své úvahy, ideje atd., aby mohl vše prozkoumat a nalézt v sobě samém závěry a pravdu.
- 23.** Každý člověk musí dbát na to, aby pěstoval mezilidské vztahy a věnoval se rodinným svazkům, jakož i přátelství, kamarádství a známostem. Rodiče, sourozenci, přátelé, známí a bližní obecně musejí být neustále zdrojem radosti a míru, a sice ve formě svobody, která v každém ohledu působí slučujícím a rozšiřujícím způsobem.
- 24.** Každý člověk musí neustále dbát na to, aby mu život mohl dávat smysl a poskytovat mu cítění jistoty a ochrany. Toto musí člověk vyjadřovat jak ve společnosti bližních, tak i je-li sám se sebou.
- 25.** Každý člověk musí svůj život utvářet tak, aby byl natolik bohatý na události, že v něm bude nalézat lásku, štěstí, radost, mír, harmonii, vyrovnanost a svobodu.
- 26.** Každý člověk, jenž chce žít na základě skutečnosti, si musí dodávat a zachovávat zdravé cítění vlastní hodnoty a sebe důvěry, protože jedině tak může ohledně sebe samého uplatňovat zdravé, sebezáchovné a pokrokové myšlenky, city a činy.
- 27.** Každý člověk se má stále a v každém okamžiku po stránce slušnosti a ctnosti, jakož i po stránce své práce, svých názorů, svého vědění a svého vzdělávání chovat tak, aby byl ve svém bližším i vzdálenějším okolí vnímán a respektován jako skutečný člověk.
- 28.** Každý člověk ať žije svůj život takovým způsobem, aby na něj lidé po jeho odchodu ze života měli ještě dobré vzpomínky, které jej posmrtně nechají žít dál v dobrých myšlenkách.

- 23.** Jeder Mensch soll immer klaren und vernünftigen Sinnes sein und sich nicht durch irgendwelche Lehren einer dauernden Beeinflussung aus - setzen, durch die ihm die Möglichkeit des eigenen Nachdenkens, Grübelns, Ergründens, Erkennens und Verstehens genommen wird. Will sich der Mensch mit irgendwelchen Dingen oder mit einer Lehre befassen, dann muss er stets auf die Möglichkeit bedacht sein, genügend Zeit aufbringen zu können, um seine Gedanken und Gefühle, seine Überlegungen und Ideen usw. spielen lassen zu können, damit er alles ergründen und die Schlüsse sowie die Wahrheit in sich selbst finden kann.
- 24.** Jeder Mensch muss darauf bedacht sein, zwischenmenschliche Beziehungen zu pflegen, sich familiären Bindungen zu widmen sowie Freund - schaften, Kameradschaften und Bekanntschaften. Eltern, Geschwister, Freunde, Bekannte und die Mitmenschen allgemein müssen immer ein Born der Freude und des Friedens sein, und zwar in einer Form der Freiheit, die in jeder Weise verbindend und ausweitend wirkt.
- 25.** Jeder Mensch muss stets darauf bedacht sein, dass ihm das Leben einen Sinn geben und ihm ein Gefühl der Sicherheit und des Beschütztseins zu vermitteln vermag. Dies muss sich sowohl in der Gesellschaft von Mitmenschen zum Ausdruck bringen, wie auch im eigenen Alleinsein.
- 26.** Jeder Mensch muss sein Leben derart ereignisreich gestalten, dass er darin Liebe, Glück, Freude, Frieden, Harmonie, Ausgeglichenheit und Freiheit findet.
- 27.** Jeder Mensch, der wirklichkeitsgemäss leben will, muss sich ein gesundes Selbstwertgefühl und Selbstvertrauen geben und erhalten, weil nur dadurch in bezug auf sich selbst gesunde, selbsterhaltende und fortschrittliche Gedanken, Gefühle und Handlungen zur Geltung kommen können.
- 28.** Jeder Mensch soll sich immer und jederzeit so benehmen in Anstand und Tugendhaftigkeit sowie in Hinsicht seiner Arbeit und Meinung, seines Wissens und seiner Bildung, dass er sowohl in seiner näheren wie auch in seiner weiteren Umgebung als wirklicher Mensch wahrgenommen und respektiert wird.
- 29.** Jeder Mensch lebe sein Leben in der Weise, dass sich nach seinem Dahinscheiden aus dem Leben noch gute Erinnerungen an ihn er - geben, die ihn posthum in guten Gedanken weiterleben lassen.

- 30.** Každý člověk ať žije tak, aby se bližní účastnili jeho života a chovali jej ve svých myšlenkách a citech v úctě. Ovšem že se přitom mohou vyskytnout i protivníci, kteří se na jeho životě mohou podílet zlým způsobem, avšak těm ať je odpuštěno, neboť dílem lásky nemá být nenávist, nýbrž mír a odpuštění.
- 31.** Každý člověk se má ve společnosti bližních cítit dobře a v bezpečí, aby mohl v rámci společného prožitku života přispět k lásce, míru, svobodě, harmonii a individuálnímu štěstí.
- 32.** Každý člověk ať usiluje o to, aby se v jeho životě mohly rozvíjet jak myšlenky a city, tak i spontánnost a pocitová láska. Tak ať se stane, že se bude život každého člověka pokaždé ubírat novým, dobrým, radostným a pozitivním směrem, a to jak spontánně, tak i v mnoha ohledech uváženě.
- 33.** Každý člověk nechť se po dobu svého života snaží o to, aby po všech stránkách naplňoval svůj život, tedy jak po stránce učení, shromažďování vědomostí, dopracovávání se k moudrosti a praktikování uspokojivé práce, tak co se týče pravé lásky, harmonie i dbalosti zachovávat mír a svobodu.
- 34.** Každý člověk má být neustále otevřený všem věcem, aby mohl ve svém životě stále nalézat mnoho tajuplného a pouzavého, co jej dokáže překvapit a přivést v úžas, co mu možná z radostného úleku vezme dech a nechá jej být stále mladým.
- 35.** Každý člověk má vždy udržovat otevřené, dobré, láskyplné, mírumilovné, harmonické a svobodné vztahy se všemi lidmi, a to i tehdy, jsou-li mu nepřátelsky nakloněni. Nenávist zpravidla neškodí bližnímu, nýbrž samotnému nenávistníkovi, protože uspokojení vlastní nenávisti se stává jeho vlastní hanbou.
- 36.** Každý člověk musí být stále otevřený otázkám po smyslu života a ohledně lidské existence a tyto otázky musejí být jeho požadavkem, aby o nich přemýšlel a taktéž o nich hovořil s bližními, aby tak došel k poznání pravdy.

- 29.** Jeder Mensch lebe so, dass die Mitmenschen an seinem Leben Anteil nehmen und ihn in ihren Gedanken und Gefühlen ehren. Wohl mag es dabei auch Feinde geben, die in böser Weise Anteil nehmen, doch ihnen sei vergeben, denn nicht soll Hass, sondern Frieden und Vergebung das Werk der Liebe sein.
- 30.** Jeder Mensch soll sich in die gute Gemeinschaft der Mitmenschen eingebettet fühlen, damit ein gemeinschaftliches Erlebnis des Lebens Liebe, Frieden und Freiheit sowie Harmonie und des einzelnen Glück fördern möge.
- 31.** Jeder Mensch sei derart beflissen, dass sich in seinem Leben sowohl Gedanklich-Gefühlvolles wie auch Spontanes und empfindungsmässig Liebevollnes zu entwickeln vermögen. So sei es gegeben, dass jedes Menschen Leben immer wieder neue, gute, freudige und positive Richtungen findet, und zwar sowohl spontan wie auch in mancher Hinsicht wohlbedacht.
- 32.** Jeder Mensch bemühe sich Zeit seines Lebens, dieses zu erfüllen in jeder Hinsicht, so im Lernen und Wissenssammeln, im Erarbeiten der Weisheit, im Ausüben befriedigender Arbeit, in der wahren Liebe und Harmonie sowie im Daraufbedachtsein, Frieden und Freiheit zu wahren.
- 33.** Jeder Mensch soll immer für alle Dinge offen sein, so er in seinem Leben immer sowohl viel Geheimnisvolles und Spannendes finden kann als auch das, was ihn zu überraschen und in Stauen zu versetzen vermag, das ihm viel leicht vor freudigem Schreck den Atem raubt und ihn stets jung sein lässt.
- 34.** Jeder Mensch soll immer ein offenes, gutes, liebevolles, friedliches, harmonisches und freiheitliches Verhältnis mit allen Menschen pflegen, und zwar auch, wenn sie ihm feindlich gesinnt sind. Hass schadet in der Regel nicht dem Nächsten, sondern dem Hassenden selbst, weil die eigene Hassbefriedigung zur eigenen Schande wird.
- 35.** Jeder Mensch muss gegenüber Fragen zum Sinn des Lebens und des Menschendaseins immer offen und diese ihm ein Bedürfnis sein, um nachzudenken und auch um mit den Mitmenschen darüber zu sprechen, um die Erkenntnis der Wahrheit daraus zu gewinnen.

- 36.** Každý člověk musí cítit a být si jist, že to, co je pro něj důležité, může také sdělit a vyložit svým bližním a že mu bude v této věci projeveno porozumění.
- 37.** Každý člověk musí cítit a být si jist, že to, co jej trápí a tíží, bude bližními chápáno a že může v této věci očekávat upotřebitelnou radu nebo jinou pomoc.
- 38.** Každý člověk má svůj život vést natolik otevřeně, aby byl jeho život v každé pozitivní podobě prospěšný a užitečný jak pro něj samotného, tak i pro jeho rodinu, jeho vztahy a pro společnost.
- 39.** Každý člověk má dbát na to, aby se problémům a konfliktům jednoduše nevyhýbal, nýbrž aby pro ně hledal řešení a překonával je.
- 40.** Každý člověk má povinnost vybudovat si dostatečnou sebevěru a zdravé cítění vlastní hodnoty, aby mohl čelit veškerým úkolům a těžkostem, které se v životě objevují, a aby je mohl ovládnout.
- 41.** Každý člověk se má vždy snažit o to, aby se vlivem různých vypjatých situací, jež se vyskytnou u něho samého nebo u jeho bližních, nenechal vyvést z rovnováhy, necítil se špatně a nestal se nejistým.
- 42.** Každý člověk má usilovat o to, aby sám uvědoměle a uvážene utvářel veškeré životní situace, pokud k tomu má možnost.
- 43.** Každý člověk se má formovat tak, aby vlivem nejasných, zmatených a neradostných situací sám nepropadal skličujícím myšlenkám a citům.
- 44.** Každý člověk musí být neustále připraven, aby uvolňujícím způsobem čelil myšlenkám a citům nechuti, aby s nimi správně zacházel a nebyl jim vydán napospas.
- 45.** Každý člověk nechť se snaží komunikovat s bližními, aby tak vyjádřil svůj vlastní postoj a zastupoval svůj vlastní názor nebo učební zájem.

- 37.** Jeder Mensch muss das Gefühl und die Gewissheit haben, dass er das, was ihm wichtig ist, auch den Mitmenschen mitteilen und erklären kann und dass ihm dafür Verständnis entgegengebracht wird.
- 38.** Jeder Mensch muss das Gefühl und die Gewissheit haben, dass das, was ihn bedrückt und belastet, von den Mitmenschen verstanden wird und dass er dafür einen brauchbaren Ratschlag oder sonstige Hilfe erwarten darf.
- 39.** Jeder Mensch soll sein Leben derart offen führen, dass es sowohl für ihn selbst als auch für seine Familie, für seine Beziehung und für die Gemeinschaft von Vorteil und Nutzen in jeder positiven Form ist.
- 40.** Jeder Mensch soll darauf bedacht sein, Problemen und Konflikten nicht einfach aus dem Weg zu gehen, sondern dafür Lösungen zu suchen und sie zu bewältigen.
- 41.** Jeder Mensch ist der Verpflichtung eingeordnet, genügend Selbstvertrauen und ein gesundes Selbstwertgefühl aufzubauen, um allen Aufgaben und Schwierigkeiten, die im Leben in Erscheinung treten, begegnen und sie beherrschen zu können.
- 42.** Jeder Mensch soll immer darum bemüht sein, sich durch irgendwelche Spannungen, die bei ihm selbst oder bei Mitmenschen in Erscheinung treten, nicht aus der Fassung bringen zu lassen, sich nicht unwohl zu fühlen und nicht unsicher zu werden.
- 43.** Jeder Mensch soll sich darum bemühen, alle Situationen des Lebens selbst bewusst und bedacht zu gestalten, wenn ihm diese Möglichkeit gegeben ist.
- 44.** Jeder Mensch soll sich derart formen, dass er selbst durch unklare, verworrene und unerfreuliche Situationen nicht in ihn niederschlagende Gedanken und Gefühle verfällt.
- 45.** Jeder Mensch muss stets gewappnet sein, um Gedanken und Gefühlen der Unlust auflockernd zu begegnen, um richtig mit ihnen umzugehen und ihnen nicht ausgeliefert zu sein.
- 46.** Jeder Mensch bemühe sich, mit den Mitmenschen Kommunikation zu betreiben, um dadurch der eigenen Haltung Ausdruck zu verleihen und die eigene Meinung oder die Lerninteressen zu vertreten.

47. Každý člověk si má ve svém životě určovat cíle, o něž usiluje a jichž dosahuje s rozvahou, pozorností, zájmem, motivací a sebedůvěrou.
48. Každý člověk musí svůj život v každé situaci shledávat životem hodným.
49. Každý člověk si musí své chování vždy určovat sám, tedy nikoli vlivem vnějších okolností, vlivem bližních, náboženství, sekt, filozofií, věd či jakýchkoliv ideologií.

Základní pravidla jsou základem ctností.

*»Billy« Eduard A. Meier 18:14
Semjase-Silver-Star-Center, 15. listopadu 2001*

Pravé lidství spočívá v základních pravidlech spravedlivého vedení života.

*»Billy« Eduard A. Meier 18:16
Semjase-Silver-Star-Center, 15. listopadu 2001*

Jaký je stav člověka, který Učení ducha následuje? Čemu Učení ducha učí?

Stav člověka následujícího Učení ducha s absolutní jistotou není žádné vytržení či prožívání něčeho, co se nachází mimo realitu. Nejedná se tedy o stav překračující hranice zkušenosti a vědomí tohoto reálného světa, resp. o překračování hranic zkušenosti a smyslově poznatelného světa. Nejde tudíž o stav takzvaného nadpřirozena či nadmyslna. Následování Učení ducha neznamená ani osvětlení ve smyslu náboženského či sektářského osvětlení, jež spočívá v pouhém namlouvání si a které též vyvolává tomu odpovídající vize a jiné projevy, nýbrž vychází z poznání pravé povahy a neohrazeného potenciálu života. Otevře-li se člověk v sobě samém tomuto životnímu stavu, získá mnohem více odhodlání, lásky, niterné svobody, radosti, vyrovnanosti a harmonie, jakož i životní odvahy, životní síly, niterního míru, vědění a moudrosti, přičemž též získá mnohem upřímnější a efektivnější soucit

46. Jeder Mensch soll sich in seinem Leben Ziele bestimmen, die er mit Bedacht, Aufmerksamkeit, Interesse, Motivation und Selbstvertrauen anstrebt und erreicht.
47. Jeder Mensch muss sein Leben in jeder Situation lebenswert finden.
48. Jeder Mensch muss sein Verhalten immer durch sich selbst bestimmen, nicht jedoch durch äussere Umstände, durch Mitmenschen oder durch 16 Religionen, Sekten, Philosophien, Wissenschaften oder irgendwelche Ideologien.

Grundregeln sind der Grundstock für Tugenden.

*<Billy> Eduard A. Meier 18.14 h
Semjase-Silver-Star-Center 15. November 2001*

Wahres Menschsein ruht in den Grundregeln der gerechten Lebensführung.

*<Billy> Eduard A. Meier 18.16 h
Semjase-Silver-Star-Center 15. November 2001*

Was ist der Zustand der Geisteslehrebefolgung? Was lehrt die Geisteslehre?

Der Zustand der Geisteslehrebefolgung ist mit absoluter Sicherheit nicht der einer Entrückung und der einer Erfahrung jenseits des Gegenständlichen Liegenden. Also handelt es sich nicht um einen Zustand des Überschreitens der Grenzen von Erfahrung und Bewusstsein des realen Diesseits resp. nicht um ein Überschreiten der Grenzen der Erfahrung und der sinnlich erkennbaren Welt. Es handelt sich also nicht um einen Zustand des sogenannten Über natürlichen oder Übersinnlichen. Die Geisteslehrebefolgung bedeutet auch nicht eine Erleuchtung im Sinne von einem religiösen oder sektiererischen Erleuchtetsein, das auf einer blossen Einbildungskraft beruht und auch dem entsprechende Visionen und sonstige Einbildungserscheinungen hervorruft, sondern sie beruht auf einer Erkenntnis der wahren Natur und des grenzenlosen Potentials des Lebens. Öffnet sich der Menschen in sich selbst diesem Lebenszustand, dann gewinnt er sehr viel mehr Entschlossenheit, Liebe, innere Freiheit, Freude, Ausgeglichenheit Harmonie sowie viel mehr Lebensmut, Lebenskraft, inneren Frieden, Wissen und Weisheit, wobei er auch sehr viel

s bližními i se všemi formami života fauny a flóry. Na vyšší úroveň se taktéž pozvedne všeobecná spokojenost, stejně jako vzroste porozumění pro blaho přírody a planety.

Jak již bylo zmíněno, neexistují v Učení ducha žádné předpisy, ale učí se v něm, že se má člověk samostatně, z vlastní motivace, dle svého vlastního přání a vůle věnovat svému nejvyššímu životnímu stavu. Ve stejném smyslu má rovněž vše samostatně posuzovat ohledně morálky a etiky a nemá si nechat vnučovat jakákoliv cizí a nesprávná pravidla atd. Člověk má všechny věci posuzovat především na základě úcty a respektu k důstojnosti veškerého života, jakož i na základě mnohem lepšího uvědomění si toho, že skutečnost zákona kauzality, a tím pádem zákon příčiny a následku platí v celém Univerzu a je v každé podobě striktní a nevyhnutelný.

Učení ducha se nezakládá na žádné víře a ani žádnou nezpůsobuje, a tak neexistuje ani víra v posmrtný ráj. Nehovoří tedy ani o žádném bohu, který káže lásku a zároveň pomstychtivě a v touze po odplatě volá po trestu. Učení ducha vykládá, že člověk žije svůj aktuální materiální život, je začleněn do procesu zplození, vývoje, života a umírání a po smrti již neexistuje. Lidská forma ducha, resp. lidský dílec ducha Tvoření přitom přechází do své oblasti onoho světa a setrvává tam v takzvaném posmrtném životě až do znovuzrození. Vědomí a osobnost unikají do oblasti onoho světa náležející bloku celkového vědomí, jenž vytvořila forma ducha a v němž jsou vědomí a osobnost obsaženy, a tyto blok celkového vědomí rozloží na neutrální energie, z nichž vytváří nové vědomí a novou osobnost, jež se posléze narodí společně s reinkarnující se formou ducha.

Učení ducha v podstatě vykládá, že znovuzrozením, resp. reinkarnací formy ducha a opětovným novým vznikáním nových forem vědomí a osobnosti je takřikajíc dána věčnost života. Tomu je však třeba rozumět ve smyslu věčnosti života stran ducha, resp. formy ducha, jež přetrvává po všechny Velevěky a tudíž ve věčné existenci, zatímco formy vědomí a osobnosti existují vždy jen během aktuálního materiálního života, po smrti těla se rozkládají, tedy pomíjejí, aby udělaly místo nové formě vědomí

mehr ehrliches und effectives Mitgefühl für die Mitmenschen sowie für alle Lebensformen der Fauna und Flora gewinnt. Auch das allgemeine Wohlbefinden hebt sich in höhere Ebenen, wie auch das Verständnis für das Wohl der Natur und des Planeten wächst.

Wie bereits erwähnt, gibt es in der Geisteslehre keinerlei Vorschriften, sondern sie lehrt, dass der Mensch eigenständig und aus eigener Motivation sowie aus eigenem Verlangen und nach eigenem Willen sich seinem höchsten Lebenszustand widmen soll. Im gleichen Sinn soll er auch eigenständig in bezug auf die Moral und die Ethik alles beurteilen und sich nicht irgendwelche fremde und unrichtige Regeln usw. aufzwingen lassen. Die eigene Beurteilung aller Dinge gründet vor allem auf der Ehrfurcht und dem Respekt vor der Würde gesamthaft allen Lebens sowie darauf, dass der Mensch in bezug darauf sich sehr viel bewusster werden muss, dass die Wirklichkeit des Gesetzes der Kausalität und damit also das Gesetz von Ursache und Wirkung gesamtuniverselle Gültigkeit hat und in jeder Form strikt und unausweichlich ist.

Die Geisteslehre beruht nicht auf einem Glauben und züchtet auch keinen solchen heran, folglich also auch kein Glaube an ein Paradies nach dem Sterben gegeben ist. So spricht sie auch nicht von einem Gott, der Liebe predigt und zugleich rachsüchtig und vergeltungssüchtig nach Strafe schreit. Die Lehre des Geistes legt dar, dass der Mensch sein aktuelles, materielles Leben lebt, einem Zeugungs-, Entwicklungs-, Lebens- und Sterbensvorgang eingeordnet ist und nach dem Ableben nicht mehr existiert. Die menschliche Geistform resp. das menschliche Teilstück Schöpfungsgeist wechselt dabei in seinen Jenseitsbereich hinüber und verweilt dort im sogenannten Todesleben bis zur Wiedergeburt. Das Bewusstsein und die Persönlichkeit entweichen in den Jenseitsbereich des durch die Geistform geschaffenen Gesamtbewusstseinblocks, in dem sie enthalten sind, und werden durch diesen aufgelöst zu neutralen Energien, aus denen durch den Gesamtbewusstseinblock ein neues Bewusstsein und eine neue Persönlichkeit geschaffen werden, die dann zusammen mit der reinkarnierenden Geistform geboren werden.

Grundlegend legt die Geisteslehre dar, dass durch die Wiedergeburt resp. Reinkarnation der Geistform und das jeweilige Neuentstehen neuer Formen des Bewusstseins und der Persönlichkeit sozusagen die Ewigkeit des Lebens gegeben ist. Das jedoch ist zu verstehen im Sinne der Ewigkeit des Lebens in bezug auf den Geist resp. die Geistform, die allgrosszeitlich und also ewig existent bleibt, während die Formen des Bewusstseins und der Persönlichkeit jeweils nur während eines aktuellen, materiellen Lebens bestehen, nach dem Ableben des Körpers aufgelöst werden und also vergehen, um einer neuen Form des Bewusstseins und einer neuen

a nové osobnosti. Esence života, duch, resp. forma ducha tedy žije dál, kdežto fyzické tělo v nějakém okamžiku zemře a někdy v budoucnu musí být za účelem znovuzrození formy ducha, jakož i za účelem nového vědomí a nové osobnosti nahrazeno. To ozřejmuje, že ono scestné odedávna tradované učení, jež tvrdí, že dochází ke znovuzrození téhož vědomí a téže osobnosti, postrádá platnost, protože vpravdě je reinkarnace schopen pouze duch člověka, resp. forma ducha člověka tvořivé povahy, nikoliv však vědomí a osobnost. A právě tak Učení jasně vysvětluje také to, že se tvořivě-lidská forma ducha může znovuzrodit výhradně a pouze znovu v nějakém lidském materiálním těle, nikdy však v tělech jakýchkoliv jiných forem života, jako např. těch zvířecích.

Učení ducha objasňuje, že má člověk žít ve prospěch své evoluce a všeobecného pokroku a že má upustit od všech zvrhlostí. Jde v něm ale rovněž o to, aby si člověk užíval svůj život ve zdravých a poctivých mezích, přičemž však nemá negovat ani svá trápení a negativa, protože k evoluci a pokroku je nezbytné jak to negativní, tak to pozitivní. Vysvětluje, že se má člověk povzbudit k tomu, aby se vědomě stavěl čelem ke svým trápením a radostem a rovněž i ke všemu negativnímu a pozitivnímu, protože pouze tak v sobě může růst a evolutivně a pokrokově kráčet vpřed. K životu tedy patří jak chyby, tak i poznání a odstraňování chyb, stejně jako radost, štěstí, trápení a bolesti, neboť také ony jsou součástí učení, pokroku a evoluce, protože bez nich by nevznikaly žádné úspěchy. Toto je cesta života, a díky všem těmto věcem člověk roste ve svém vědomí, ve své osobnosti, ve svém charakteru, jakož i ve své lásce, vědění a moudrosti, v niterném míru, niterní svobodě, radosti, harmonii a vyrovnanosti. A to, že v sobě všechny tyto vysoké hodnoty aktivuje a neustále vylepšuje, jej posiluje, což se také odráží v osobních okolnostech jeho života, v situaci v jeho rodině, v kruhu jeho přátel a známých, jakož i v jeho bližším i vzdálenějším okolí a nakonec též v celé společnosti.

Persönlichkeit Platz zu machen. So lebt die Essenz des Lebens, der Geist resp. die Geistform weiter, während der physische Körper irgendwann stirbt und für die Wiedergeburt der Geistform sowie für das neue Bewusstsein und die neue Persönlichkeit irgendwann in der Zukunft ersetzt werden muss. Das legt klar, dass die irrige altherkömmliche Lehre keine Gültigkeit hat, die behauptet, dass eine Wiedergeburt des gleichen Bewusstseins und der gleichen Persönlichkeit stattfindet, weil wahrheitlich nur der Geist des Menschen resp. dessen Geistform schöpferischer Natur reinkarnationsfähig ist, nicht aber das Bewusstsein und die Persönlichkeit. Und gleichermaßen legt die Lehre das auch klar dar, dass die schöpferisch-menschliche Geistform einzig und allein wieder in einem menschlich-materiellen Körper wiedergeboren werden kann, niemals aber in Körpern irgendwelcher anderer Lebensformen, wie z.B. in tierischen.

Die Geisteslehre offenkundet, dass der Mensch sein Leben zum Nutzen seiner Evolution und des allgemeinen Fortschritts leben und sich allen Ausartungen enthalten soll. Die Lehre geht aber auch dahin, dass der Mensch sein Leben in gesundem und rechtschaffenem Rahmen genießen, jedoch nicht seine Leiden und das Negative verneinen soll, weil sowohl das Negative wie auch das Positive zur Evolution und zum Fortschritt notwendig sind. Die Lehre legt dar, dass sich der Mensch ermutigen soll, sich bewusst seinen Leiden und Freuden und auch allem Negativen und Positiven zu stellen, weil er allein dadurch in sich wachsen und evolutiv und fortschrittlich voranschreiten kann. So gehören sowohl Fehler als auch Erkenntnis und Fehlerbehebung, wie aber auch Freude, Glück, Leid und Schmerz zum Leben, denn auch sie sind Bestandteile des Lernens und des Fortschritts sowie der Evolution, weil ohne sie keine Erfolge zustande kämen. Das ist der Weg des Lebens, und an all diesen Dingen wächst der Mensch in seinem Bewusstsein, in seiner Persönlichkeit, in seinem Charakter sowie in seiner Liebe, im Wissen und der Weisheit, im inneren Frieden, in innerer Freiheit, Freude, Harmonie und Ausgeglichenheit. Und er wird dadurch stark, dass er all diese hohen Werte in sich aktiviert und stetig verbessert, was sich auch auf die persönlichen Lebensumstände wie auch auf die Situation der Familie, des Freundes- und Bekanntenkreises sowie auf die nähere und weitere Umgebung und letztendlich auch auf die Gesellschaft auswirkt.

Jak vypadá praxe Učení ducha?

Praktikování Učení ducha je v podstatě velmi jednoduchá věc, která nevyžaduje žádné rituály či jiné kultovní jednání atd. První krok celé procedury spočívá v tom, že si člověk prostým učením se/studiem osvojuje písemný materiál Učení ducha, který je snadno pochopitelně a účelně podrobně obsažen a poskytován v učebních dopisech, malých spisech a knihách. Druhým krokem je, že si člověk osvojenou látku podle jejího smyslu uchovává v paměti a proměňuje ji ve vědění, což však v žádném případě neznamená učit se ji nazpaměť, nýbrž ji pouze zpracovávat na základě daného smyslu a registrovat ji v paměti. Třetím krokem je praktikování, resp. realizování naučeného v praxi, a sice tak, že člověk osvojené zákony, příkázání a směrnice atd. dle svých nejlepších schopností uskutečňuje ve svém každodenním životě, jakož i ve svém přístupu k životu.

Říkají se v Učení ducha také modlitby?

Učení ducha není zaměřeno na vykonávání ponižených prosebných modliteb, neboť nezná žádné bohy, anděly či svaté atd., na něž je třeba směřovat pokorné a ponižené modlitby. Člověk je v každém směru zodpovědný sám za sebe, jakož i za své myšlenky, city, emoce, jednání a působení v každém ohledu. Chce-li si tedy pomocí modliteb něco vyprosít, pak tyto modlitby může a smí směřovat pouze na sebe samotného, na své vlastní vědomí či na svou vlastní formu ducha, na svého vlastního ducha, neboť platí odedávna známý princip: »Pomoz sám sobě a pomůže ti bůh.« Chce-li tedy člověk v tomto smyslu pronést prosbu, pak to Učení ducha nezakazuje a člověk ji může kdykoliv vznést dle vlastního uvážení. Přitom však musí dbát na to, aby se prosba nezvrhla v nějaký rituál či kultovní jednání a aby též nebyla ponižená. Takovou užitečnou prosbou je např. následující odedávna tradované prapůvodní znění:

Wie sieht die Praxis der Geisteslehre aus?

Das Praktizieren der Geisteslehre ist grundlegend eine sehr einfache Sache, die nicht irgendwelche Rituale oder sonstige Kulthandlungen usw. erfordert. Das ganze Prozedere besteht im ersten Schritt darin, in einem einfachen Lernen/Studium das schriftliche Geisteslehrematerial nachzuvollziehen, das in Lehrbriefen, Kleinschriften und Büchern enthalten und dargebracht ist, in leichtverständlicher und zweckmässig ausführlicher Form. Der zweite Schritt ist der, dass der erlernte Stoff in seinem Sinn im Gedächtnis behalten und zum Wissen wird, was jedoch in keiner Weise ein Auswendiglernen bedeutet, sondern lediglich ein sinngemässes Aufarbeiten und gedächtnismässiges Registrieren. Als dritter Schritt folgt dann die Ausübung resp. Umsetzung des Gelernten in die Tat, und zwar in der Form, dass nach bestmöglichem Vermögen die erlernten Gesetze, Gebote und Richtlinien usw. im Alltag und durch die Lebensführung verwirklicht werden.

Werden bei der Geisteslehre auch Gebete gesprochen?

Die Geisteslehre ist nicht darauf ausgerichtet, unterwürfige Bittgebete zu verrichten, denn die Lehre kennt keine Gottheit, Engel oder Heilige usw., an die demütige und unterwürfige Gebete gerichtet werden sollen. Der Mensch ist in jeder Beziehung allein für sich sowie für seine Gedanken, Gefühle, Emotionen, Handlungen und für sein Wirken in jeder Beziehung verantwortlich. Wenn er daher durch Gebete etwas erbitten will, dann können und dürfen diese nur an sich selbst, an das eigene Bewusstsein oder an die eigene Geistform, den eigenen Geist, gerichtet sein, denn es gilt das altbekannte Prinzip: «Hilf dir selbst, dann hilft dir Gott.» Will daher der Mensch in diesem Sinn ein Gebet sprechen, dann ist das durch die Geisteslehre nicht verboten und kann nach eigenem Ermessen jederzeit verrichtet werden. Zu beachten ist dabei jedoch, dass das Gebet nicht zu einem Ritual und nicht zu einer Kulthandlung ausartet, wie es auch nicht unterwürfig sein soll. Ein solches nutzvolles Gebet ist z.B. folgende altherkömmliche Urform:

- 1) Duchu můj, jenž jsi ve mně vševědoucí, všemohoucí, vší moudrosti a vší pravdy znalý a vše milující, posvěť* se jméno tvé.
- 2) Tvá všemocnost rozprostři se ve mně k uvědomění mých myšlenek, abych ve vědomé dovednosti užíval, rozvíjel a uplatňoval mně dané a nastřádané vědění, síly, moudrosti, pravdy a univerzální lásku, mír a svobodu.
- 3) Tvá všemocnost staniž se vědomou jistotou ve mně, v mém těle i ve všech duchovních oblastech.
- 4) Nech ve mně tvou všemocnost denně účinkovat a rozvíjet a živ mé nevědění věděním a moudrostí,
- 5) díky čemuž dokáži rozeznávat a odstraňovat učiněné chyby, jež mě postihují na cestě mého vývoje.
- 6) Nenech mě vlivem hmotných a světských věcí a chybných způsobů myšlení kráčet po cestách klamu a vinou bludných učení propadnout závislosti víry;
- 7) neboť tvá všemocnost má vědomá ve mně býti, jakož i síla tvé dovednosti a tvého vědění v absolutnu po trvá-ní všech věků.

* *V Učení ducha znamená »posvětit« = kontrolovat, což je v protikladu k náboženskému pojmu »svatý/posvětit«, který se v tomto ohledu vykládá následovně: »úplným odevzdáním se Bohu být mravně dokonalým«, resp. »prohlásit nějakého člověka v důsledku jeho úplného odevzdání se Bohu za mravně dokonalého«, resp. »zasvětit nějaký kultovní předmět Bohu, čímž je prohlášen za svatý.«*

- 1) Mein Geist, der du allwissend, allkönnend, allweise, allwahrheitlich und all-liebend in mir bist, dein Name sei geheiligt*.
- 2) Deine Allmacht breite sich aus in mir zur Bewusstheit meiner Gedanken, so ich die mir gegebenen und ersammelten Wissen, Kräfte, Weisheiten, Wahrheiten und die Liebe im Universellen, den Frieden und die Freiheit in bewusstem Können zur Nutzung, Entfaltung und zur Anwendung bringe.
- 3) Deine Allmacht werde zur bewussten Bestimmtheit in mir, in meinem Körper und in allen geistigen Bereichen.
- 4) Lasse deine Allmacht täglich in mir wirksam sein und sich entfalten und nähre mein Unwissen mit Wissen und Weisheit,
- 5) wodurch ich die begangenen Fehler zu erkennen und zu beheben vermag, die mich auf dem Weg meiner Entwicklung befallen.
- 6) Lasse mich nicht durch materielle und weltliche Dinge und falsche Denkweisen irre Wege gehen und durch Irrlehren in Glaubensabhängigkeit verfallen;
- 7) denn deine Allmacht soll bewusst in mir sein, die Kraft deines Könnens und des Wissens im Absolutum für die Dauer aller Zeiten.

* In der Geisteslehre bedeutet <heiligen> = kontrollieren, das im Gegensatz zum religiösen Begriff <Heilig/Heiligen>, der in dieser Beziehung folgend ausgelegt wird: «Durch eine völlige Hingabe an Gott sittlich vollkommen sein» resp. einen Menschen «infolge seiner völligen Hingabe an Gott als sittlich vollkommen erklären», resp. «einen Kultgegenstand Gott weihen, wodurch er heilig gesprochen wird.»

Připadá-li člověku toto dávno tradované znění příliš obtížné, může je též používat ve zkrácené podobě, která má v zásadě stejnou hodnotu a která stručnějšími slovy vyjadřuje totéž. Tučně číslované věty původní první a delší verze jsou přesným výkladem vět druhé a zkrácené verze, jež zní následovně:

- 1)** Duchu můj, jenž jsi všemocný.
- 2)** Posvět se jméno tvé.
- 3)** Říše tvá inkarnuj se ve mně.
- 4)** Síla tvá rozviň se ve mně,
na Zemi i v nebesích.
- 5)** Chléb můj vezdejší dej mi dnes,
nechť rozpoznám svou vinu
a rozpoznám pravdu.
- 6)** A neuved' mě v pokušení
a zmatení, nýbrž oprosti mě
od omylu.
- 7)** Neboť tvá je říše ve mně
a síla a vědění navěky.

V případě tohoto druhého a krátkého znění prosby se jedná o to, jež používal Immanuel a které později učedníci a křesťanská církev změnili a zfalšovali na »otčenáš« resp. »Otče náš«, který se tak rozšířil po celém světě.

Prosba je v podstatě speciální forma meditace a lze ji vyslovovat nahlas, potichu nebo jen v myšlenkách, přičemž to vše může člověk utvářet a praktikovat zcela individuálně, leč nikdy se to nesmí zvrhnout do formy nějakého rituálu či kultu. V zásadě člověk musí zaměřovat svou prosbu – pokud už si přeje nějakou vznést – vždy k vlastnímu duchu či k vlastnímu vědomí a nikdy k žádné modle apod., neboť i prosba má v prvé řadě sloužit výhradně a pouze vlastnímu vývoji, sebepoznávání a seberealizaci. Dále však ještě existuje takzvaná prosba prostřednictvím pozitivních myšlenek, která je zaměřena na to, aby člověk vytvářel dobré, láskyplné

Diese altherkömmliche Form kann, wenn sie einem Menschen zu schwierig ist, auch in verkürzter Form benutzt werden, die grundsätzlich denselben Wert hat und das gleiche mit kurzen Worten bedeutet. Die fett nummerierten Sätze der ursprünglichen ersten und längeren Version sind die exakten Auslegungen der Sätze der zweiten und verkürzten Version, die folgendermassen lautet:

- 1)** Mein Geist, der du bist in Allmacht.
- 2)** Dein Name sei geheiligt.
- 3)** Dein Reich inkarniere sich in mir.
- 4)** Deine Kraft entfalte sich in mir,
auf Erden und in den Himmeln.
- 5)** Mein tägliches Brot gib mir heute,
so ich erkenne meine Schuld, und ich
erkenne die Wahrheit.
- 6)** Und führe mich nicht in Versuchung
und Verwirrung, sondern erlöse mich
vom Irrtum.
- 7)** Denn dein ist das Reich in mir und die
Kraft und das Wissen in Ewigkeit.

Bei der zweiten und kurzen Form des Gebetes handelt es sich um jene, die von Immanuel benutzt und später durch die Jünger und die christliche Kirche zum <Vater unser> resp. <Unser Vater> verändert und verfälscht wurde und so eine weltweite Verbreitung fand.

Ein Gebet ist grundlegend eine spezielle Form von Meditation und kann laut, leise oder in Gedanken gepflegt werden, wobei das Ganze rein individuell geformt und praktiziert werden kann, doch soll es niemals zur rituellen oder kultischen Form ausarten. Grundsätzlich muss ein Gebet, wenn schon der Wunsch nach einer Gebetsverrichtung steht, immer auf den eigenen Geist oder auf das eigene Bewusstsein ausgerichtet sein und niemals auf eine Gottheit oder dergleichen, denn auch ein Gebet soll in erster Linie einzig und allein der Selbstentwicklung, der Selbsterkennung und der Selbstverwirklichung dienen. Weiter gibt es aber auch noch das sogenannte Positive-Gedanken-Gebet, das darauf ausgerichtet ist, gebetsweise gute, liebevolle und positive Gedanken und Gefühle für beliebige Mitmenschen

a pozitivní myšlenky a city pro libovolné bližní nebo pro celé lidstvo. Tento druh prosby se provádí jednoduše tak, že člověk pěstuje odpovídající myšlenky a vytváří city, které libovolně zaměřuje na určité osoby.

Co je učení se/studium Učení ducha?

Učení se/studium Učení ducha je vypracovávání si vědění o tvořivých zákonitostech a příkázáních. Učení se/studium nevyžaduje žádnou víru, nýbrž naopak otevřenou neutralitu, nepředpojatost, vlastní motivaci a vlastní vůli, jakož i vlastní svobodu a sebe-rozhodování. Zákonitosti jsou trvající tvořivě-přírodní zákony, které mají univerzální a nezvratnou platnost, zatímco příkázání jsou doporučení a směrnice, které – stejně jako je tomu v případě zákonů – přinášejí člověku velký užitek, pokud se jimi řídí.

Co je praktikování Učení ducha – Co Učení ducha způsobuje?

Praktikování Učení ducha je patrné z toho, jak člověk utváří svůj každodenní život a jak zachází se sebou samotným, se svými bližními, zvířaty a rostlinami. Velkého cíle v podobě důstojného a náležitého zacházení však může člověk dosáhnout pouze tak, že jeho myšlenky a city, jakož i jeho působení a jednání prodělají revoluci, která povede k reformaci na osobní rovině a ve způsobu života. Být revoluční pro člověka žádným způsobem neznamená, že se má oddat sebepopření, nýbrž že se má sám uskutečňovat, a to tak, že bude v rámci sebepoznání vnímat všechny své dobré a pozitivní hodnoty a dovede je k rozkvětu a praxi. Praktikování Učení ducha též znamená, že člověk učním se/studiem Učení a tím i vytvořeným věděním pozvolna mění své myšlenky a city, jakož i svou osobnost a charakter. Člověk objeví aspekty vlastního života, vlastního vedení a způsobu života, vlastního charakteru a osobnosti, které je nutno změnit, protože způsobují jemu samotnému i ostatním lidem trápení, bolesti, nesnáze, nevýhody, ba dokonce neštěstí a zármutek atd.

oder für die ganze Menschheit zu pflegen. Diese Art Gebet wird in der einfachen Weise ausgeübt, dass entsprechende Gedanken gehegt und Gefühle erzeugt werden, die beliebig auf bestimmte Personen ausgerichtet werden.

Was ist Lernen/Studium der Geisteslehre?

Das Lernen/Studium der Geisteslehre ist ein Erarbeiten des Wissens der schöpferischen Gesetz- und Gebotsmässigkeiten. Das Lernen/Studium fordert keinen Glauben, sondern gegenteilig eine offene Neutralität, Unvoreingenommenheit, eigene Motivation und eigenen Willen sowie eigene Freiheit und Selbstentscheidung. Die Gesetzmässigkeiten sind bestehende schöpferisch-natürliche Gesetze, die eine universelle und unumstössliche Gültigkeit haben, während die Gebotsmässigkeiten Empfehlungen und Richtlinien sind, die – wie bei den Gesetzen – bei deren Befolgung dem Menschen grossen Nutzen bringen.

Was ist die Ausübung der Geisteslehre – Was bewirkt die Geisteslehre?

Die Ausübung der Geisteslehre zeigt sich darin, wie der Mensch seinen Alltag gestaltet und wie er mit sich selbst sowie mit den Mitmenschen, den Tieren und Pflanzen umgeht. Das grosse Ziel des würdigen und korrekten Umgangs wird jedoch nur erreicht, wenn in den Gedanken und Gefühlen sowie im Wirken und Handeln eine Revolution stattfindet, die auf der persönlichen Ebene und im Lebenswandel zu einer Reformation führt. Revolutionierend zu sein bedeutet für den Menschen in keiner Weise, dass er sich einer Selbstverleugnung hingeben, sondern sich selbst verwirklichen soll, und zwar indem er all seinen guten und positiven Werten durch eine Selbsterkenntnis gewahr wird und diese zum Erblühen und zur Ausübung bringt. Ausübung der Geisteslehre bedeutet auch, dass durch das Lernen/Studium der Lehre und damit auch durch das erschaffene Wissen eine allmähliche Veränderung der Gedanken und Gefühle sowie der Persönlichkeit und des Charakters entsteht. Es werden jene Aspekte des eigenen Lebens, der eigenen Lebensführung sowie des Lebenswandels, des Charakters und der Persönlichkeit entdeckt, die verändert werden müssen, weil sie eigens und anderen Menschen Leid, Schmerzen, Not, Nachteile oder gar Unheil und Trauer usw. bereiten.

Praktikování Učení ducha vede k revoluci nitra, myšlenek, citů, charakteru a osobnosti. Pro mnohé lidi to znamená, že zvládnou a překonají vlastní lenost, která jim až dosud bránila v tom, aby učinili něco hodnotného pro svůj celkový vývoj. Jedni se naučí uvolnit se, radovat, být šťastní a užívat si svůj život, zatímco druzí se praktikováním Učení ducha zbaví své panovačnosti, která je nutí dominovat nad ostatními. Další lidi vede jeho praktikování k tomu, že si vybudují svou chybějící sebedůvěru nebo že v zárodku odstraní svůj komplex méněcennosti.

Samozřejmě, dokáže-li si v sobě člověk vytvořit nezbytné štěstí, může být šťasten sám o sobě, nicméně opravdové štěstí mezi lidmi může nastat teprve tehdy, když jsou šťastní také všichni ostatní. Pro to je však nutné něco udělat, čehož lze docílit praktikováním Učení ducha, a sice tak, že bude jednotlivec pro svého bližního pěstovat dobré a pozitivní myšlenky a city, kupříkladu pomocí prosby pozitivních myšlenek. Praktikování Učení ducha pro blaho a štěstí sebe samého i bližního se zakládá též na tom, že člověk přistupuje jak k vlastní, tak i k jakékoliv další osobě s otevřenými dobrými a pozitivními myšlenkami. A pro své bližní může člověk učinit navíc to, že se s nimi jednoduše nebude bavit o kdekakém nesmyslu, o válce, nemocech a zločinech, o zlosti, nenávisti, necitelnosti, pomstě a odplatě či dalších zvrácenostech, nýbrž o vnitřních a vnějších hodnotách, jako je pravá láska, mír, svoboda, harmonie, radost, přátelství a štěstí atd. Také to je praktikování Učení ducha, a sice velmi hodnotné praktikování, neboť takovýmto jednáním a chováním jsou bližní povzbuzováni k tomu, aby pozorovali svůj vlastní život a usilovali o to – bez nátlaku a misionaření –, aby si sami v sobě vypracovali mír, radost, lásku, svobodu, štěstí a celkovou spokojenost, aby to vše potom sami vynášeli do světa – k ostatním lidem, kteří se snaží o totéž, kteří k tomu však, odkázáni sami na sebe a bez pomoci, nenalézají cestu.

Praktikování Učení ducha a Učení samotné ztělesňují pravou podstatu lidského života, přičemž praktikování toho naučeného otevírá platformu k sobě samotnému, jakož i k bližním, na níž následuje svobodná výměna myšlenek, citů, slov a způsobů pohledu.

Das Ausüben der Geisteslehre führt zur Revolution des Inneren, Gedanklichen, Gefühlmässigen, Charakterlichen und der Persönlichkeit. Für manchen Menschen bedeutet das, dass er seiner eigenen Faulheit Herr wird und diese überwindet, die ihn bis anhin davon abgehalten hat, etwas Wertvolles in bezug auf seine Gesamtentwicklung zu tun. Andere lernen sich zu entspannen, sich zu freuen, glücklich zu sein und das Leben zu geniessen, während andere durch das Ausüben der Geisteslehre ihre Herrschsucht ablegen, die sie über andere dominieren lässt. Das Ausüben der Lehre des Geistes führt andere dazu, ihr mangelndes Selbstvertrauen aufzubauen oder einen Minderwertigkeitskomplex im Keime auszurotten.

Natürlich kann der Mensch für sich allein glücklich sein, wenn er in sich die notwendige Glücklichkeit dafür erschaffen kann, jedoch ein wahres Glücklichsein unter den Menschen kann nur dann sein, wenn auch alle andern glücklich sind. Dafür aber muss etwas getan werden, was durch die Ausübung der Geisteslehre geschehen kann, und zwar dadurch, dass der einzelne für den Nächsten gute und positive Gedanken und Gefühle pflegt, wie z.B. durch das Positive-Gedanken-Gebet. Das Ausüben der Geisteslehre zum eigenen und des Nächsten Wohl und Glücklichsein beruht aber auch darin, dass sowohl der eigenen als auch jeder anderen Person mit offenen guten und positiven Gedanken begegnet wird. Und für die Mitmenschen kann zudem auch das getan werden, dass mit ihnen nicht einfach über irgendwelchen Unsinn, über Krieg, Krankheit und Verbrechen, über Ärger, Hass, Lieblosigkeit und Rache sowie Vergeltung und andere Ausartungen gesprochen wird, sondern über innere und äussere Werte, wie wahre Liebe, Frieden, Freiheit, Harmonie, Freude, Freundschaft und Glück usw. Auch das ist Ausübung der Geisteslehre, und zwar eine sehr wertvolle Ausübung, denn durch ein solches Handeln und Verhalten werden die Mitmenschen ermutigt, ihr eigenes Leben zu betrachten und danach zu streben – ohne Zwang und Missionierung –, selbst Frieden, Freude, Liebe, Freiheit, Glück, Frieden und Wohlbefinden in sich zu erarbeiten, um alles dann selbst auch wieder hinauszutragen in die Welt – zu anderen Menschen, die nach Gleichem streben, jedoch alleine auf sich gestellt ohne Hilfe den Weg dazu nicht finden.

Das Ausüben der Geisteslehre und die Lehre selbst verkörpern das wahre Wesen des menschlichen Lebens, wobei das Ausüben des Gelernten selbst ein Forum zu sich selbst sowie zu den Mitmenschen eröffnet, durch das ein freier Austausch von Gedanken, Gefühlen, Worten und Sichtweisen erfolgt. Das schafft eigene sowie gegenseitige

Tak lidé povzbuzují sami sebe, stejně jako se povzbuzují navzájem, z čehož vznikají mezilidské vztahy a spojení, z nichž vycházejí velké pokrokové hodnoty, zakládající se na pravé lásce, pravé svobodě, opravdovém míru a harmonii. A dokonce i tehdy, má-li člověk o Učení ducha jen nepatrný zájem a praktikuje-li je pouze minimálně, vyplývá z toho postupně čím dál tím víc pozitivních a hodnotných účinků, které v něm vzbuzují přání a touhu pohružovat se do Učení ducha stále více a hlouběji.

Je-li člověk Učení ducha správným způsobem nakloněn, působí učení se/studium jako velmi důležitý prostředek k dosažení vědní a moudrosti, jakož i k dosažení pravé lásky, harmonie, vyrovnanosti a niterného míru spolu s radostí a celkovou spokojeností. Učením se/studiem Učení ducha roste ale též porozumění pro všechny okolnosti života, a tudíž pro lidi a mezilidské vztahy. Dále je učení se/studium Učení rovněž hodnotnou cestou k dosažení úspěchů a k nalezení řešení všemožných problémů, kromě toho, že aplikace naučeného přispívá k všeobecné spokojenosti vědomí, myšlenek a citů a tím i psychiky a těla.

Učení ducha stran učení se lze praktikovat ráno i večer nebo v jakémkoliv jiném denním či nočním čase. Praktikování s ohledem na používání naučeného z obecného hlediska znamená, že má toto probíhat permanentně 24 hodin denně, a to tak, že člověk všechno naučené obecně aplikuje. To znamená, že má vědomě jak v sobě samotném, tak i navenek ve vztahu ke svým bližním a fauně a flóře nepřetržitě uskutečňovat a pěstovat osvojené vysoké hodnoty, pravou lásku, mír, svobodu, radost, harmonii, vyrovnanost, celkovou spokojenost, lidství a lidskost, jakož i důstojnost, vážnost, respekt, úctu a ctnosti atd. Místo při tom nehraje žádnou roli, neboť to je absolutně bezvýznamné, protože platné je výhradně a pouze působení ve zmíněné podobě, stejně jako dobré a pozitivní účinky, které z toho vznikají. To vše samo o sobě znamená, že člověk věnuje svůj život univerzálním zákonitostem a jejich následování, kromě toho, že s tím spojené úsilí uvádí jeho život a přístup k životu do souladu s životním rytmem Univerzálního vědomí, s Tvořením a tudíž s Univerzem a vším existujícím.

Ermutigungen, durch die zwischenmenschliche Beziehungen und Verbindungen entstehen, aus denen grosse fortschrittliche Werte hervorgehen, die in wahrer Liebe, wahrer Freiheit, wahren Frieden und in Harmonie gründen. Und selbst dann, wenn der Mensch nur ein geringes Interesse an der Geisteslehre hat und sie nur in minimaler Form ausübt, ergeben sich nach und nach immer mehr positive und wertvolle Auswirkungen, die den Wunsch und den Drang erwecken, sich immer weiter und tiefer in die Lehre des Geistes zu vertiefen.

In richtiger Form der Lehre zugetan, wirkt das Lernen/Studium als sehr wichtiges Mittel zur Erlangung von Wissen und Weisheit, wie aber auch von wahrer Liebe, Harmonie, Ausgeglichenheit und innerem Frieden, verbunden mit Freude und Wohlbefinden. Durch das Lernen/Studium der Geisteslehre wächst aber auch das Verständnis für alle Dinge des Lebens, so auch in bezug auf die Menschen und der zwischenmenschlichen Beziehungen. Weiter ist das Lernen/Studium der Lehre auch ein wertvoller Weg, um Erfolge zu erringen sowie Lösungen für allerlei Probleme zu finden, nebst dem, dass die Anwendung des Gelernten zum allgemeinen Wohlbefinden des Bewusstseins, der Gedanken und Gefühle und damit der Psyche und des Körpers beiträgt.

Das Ausüben der Geisteslehre in bezug auf das Lernen kann morgendlich und abendlich oder sonst zu jeder beliebigen Tages- oder Nachtzeit praktiziert werden. Die Ausübung hinsichtlich der Anwendung des Gelernten allgemein gesehen bedeutet, dass diese durchgehend 24 Stunden im Alltag einnehmen soll, und zwar in der Form, dass das Erlernte allgemein zur Anwendung gebracht wird. Das bedeutet, dass die erlernten hohen Werte wahre Liebe, Frieden, Freiheit, Freude, Harmonie, Ausgeglichenheit, Wohlbefinden, Menschsein und Menschlichkeit sowie Würde, Achtung, Respekt, Ehrfurcht und die Tugenden usw. sowohl bewusst eigens wie auch nach aussen in bezug auf die Mitmenschen und die Fauna und Flora allzeitlich verwirklicht und gepflegt werden. Die Örtlichkeit spielt dabei keine Rolle, denn der Ort ist von absoluter Bedeutungslosigkeit, weil einzig und allein nur das Wirken in der genannten Form zählt sowie die guten und positiven Wirkungen, die daraus entstehen. Das Ganze bildet an sich eine Widmung des Lebens an die universellen Gesetzmässigkeiten und deren Befolgung, nebst dem, dass das damit verbundene Bemühen das Leben und die Lebensführung mit dem Lebensrhythmus des Universalbewusstseins, mit der Schöpfung und damit mit dem Universum und allem Existenten in Einklang bringt.

Skutečně, mnohým lidem činí obtíže začlenit se do tvořivě-přírodních zákonů, neboť správné jednání hodné člověka po stránce tvořivě-přírodních zákonitostí vyžaduje odvahu, úctu před životem, motivaci, vůli, sílu a úsilí. To by člověk neměl brát na lehkou váhu, neboť jeden z účinků praktikování a následování tvořivě-přírodních zákonitostí a přikázání spočívá v tom, že se člověk sám osvobodí od svých negativních tendencí a stane se opravdovým člověkem, pokud své vědomí, své myšlenky, city a jednání zaměří na relevantní praktikování následování zákonů, přikázání a směrnic, jak je Učení ducha předkládá.

Praktikování Učení ducha v jakémkoliv podobě není žádný akt víry, nýbrž akt jednání. To znamená, že ohledně Učení ducha principiálně nesmí existovat žádná víra, nýbrž jen zájem, motivace a vůle konfrontovat se s Učením formou učení se a zpracovávání, vypořádat se s ním a promýšlet a přezkoumávat naučené, aby v sobě člověk jakožto úspěch našel pravdu. Učení se/studium Učení ducha tedy znamená, že člověk sám hledá a nalézá, sám myslí a rozhoduje a nepropadá žádné víře v Učení ducha. Dosáhne-li tak člověk praktikováním jakémkoliv formy Učení ducha úspěchů, vědění, lásky a moudrosti, jakož i niterního míru, niterní svobody, vyrovnanosti, celkové spokojenosti, radosti, štěstí a harmonie, potom si sám vybuduje důvěru ve vlastní osobnost. Tato důvěra vytváří dobré a pozitivní myšlenky a city, stejně jako povzbuzení, aby člověk všechno naučené zkoušel ve svých účincích na svém vlastním životě, čímž silou praxe postupně poroste jeho vědění, zkušenost, zažívání a moudrost a všechno se stane faktorem životní radosti a optimismu. Proto není nutné, a navíc je to nežádoucí a chybné, aby člověk k Učení ducha přistupoval s vírou, když je začíná praktikovat.

Skutečnost je, že se mnozí lidé sice vážně přimlouvají za praxi vykonávání Učení ducha, avšak jsou mylného názoru, že oni samotní toto praktikování nemají zapotřebí, mohou se jej zříci nebo se pro ně nehodí. To je však ve vztahu k pravdě a realitě scestné, neboť Učení ducha a praxe v jeho vykonávání je určena každému jednotlivému člověku, kterému je vlastní rozum a chápavost.

Tatsächlich, vielen Menschen fällt es schwer, sich in die schöpferisch-natürlichen Gesetze einzufügen, denn das korrekte Handeln als Mensch in bezug auf die schöpferisch-natürlichen Gesetzmässigkeiten erfordert Mut, Achtung vor dem Leben, Motivation, Willen, Kraft und Anstrengung. Das sollte nicht leicht genommen werden, denn eine der Wirkungen der Ausübung und Befolgung der schöpferisch-natürlichen Gesetzmässigkeiten und Gebote liegt darin, dass der Mensch sich selbst von seinen negativen Tendenzen befreit und wahrlicher Mensch wird, wenn er sein Bewusstsein, seine Gedanken und Gefühle sowie seine Handlungen auf die wesentliche Ausübung der Befolgung der Gesetze, Gebote und Richtlinien ausrichtet, wie sie durch die Geisteslehre gegeben sind.

Das Ausüben der Geisteslehre in jeder Form ist kein Akt des Glaubens, sondern ein Akt des Handelns. Das bedeutet, dass prinzipiell kein Glaube in bezug auf die Lehre des Geistes bestehen darf, sondern nur das Interesse und die Motivation sowie der Wille, sich mit der Lehre zu konfrontieren in Form des Lernens und Verarbeitens, sich mit ihr auseinanderzusetzen, das Erlernte zu überdenken und zu überarbeiten, um eigens in sich selbst als Erfolg die Wahrheit zu finden. So bedeutet das Lernen/Studium der Geisteslehre, selbst zu suchen und zu finden, selbst zu denken und zu entscheiden und keinem Glauben an die Geisteslehre zu verfallen. Werden so durch das Ausüben jeder Form der Geisteslehre Erfolge, Wissen, Liebe und Weisheit errungen sowie innerer Frieden, innere Freiheit, Ausgeglichenheit, Wohlbefinden, Freude, Glücklichkeit und Harmonie, dann wird eigens für die eigene Person ein Vertrauen aufgebaut. Dieses Vertrauen schafft gute und positive Gedanken und Gefühle und die Ermutigung, das gesamte Erlernte als Auswirkungen auf das eigene Leben auszuprobieren, wodurch Wissen, Erfahrung, Erleben und Weisheit mit der Kraft der Praxis allmählich wachsen und alles zu einem lebensbejahenden Faktor wird. Also ist es nicht notwendig und zudem nicht angebracht und falsch, mit einem Glauben an die Geisteslehre heranzugehen, wenn mit deren Ausübung begonnen wird.

Tatsache ist, dass manche Menschen zwar ernsthaft die Praxis der Ausübung der Geisteslehre befürworten, jedoch irrig der Ansicht sind, dass sie selbst diese Ausübung nicht nötig hätten, darauf verzichten könnten, oder dass sie dafür ungeeignet seien. Das ist jedoch gegenüber der Wahrheit und Realität widersinnig, denn die Lehre des Geistes und die Praxis in deren Ausübung ist für jeden einzelnen Menschen bestimmt, der des Verstandes und der Vernunft trüchtig ist.

Co v Učení ducha znamená učení se, chyby, vědění a moudrost?

Vědění s ohledem na Učení ducha znamená, že člověk všechno naučené niterním procesem důkladně zpracovává a získává z toho efektivní poznatky, které musí dovádět ke zkušenosti a zažití. To jinými slovy znamená, že musí nabyté poznatky sám zakoušet a zažívat, z čehož se pak vytváří esence vědění, označovaná jako moudrost. Moudrost je tedy esence vědění, jež se zase zakládá na vnímání, poznávání a znalosti, které coby hodnoty vyplývají z učení se. Učení se je však spjato s dopouštěním se chyb, neboť přirozené pravidlo vývoje určuje, že úspěch může být člověku dopřán pouze poznáním, což však v podstatě znamená, že se člověk nejprve musí dopouštět chyb, než se z toho může učit. Proto je celý vývoj postaven na tom, že člověk činí chyby a tyto rozpoznává a odstraňuje, aby teprve poté se vším správně zacházel. Jedná-li však dopouštěním se a odstraňováním chyb v nějaké věci správně, pak tato záležitost tvoří pouze jeden jediný nepatrný fakt z celé nekonečně rozsáhlé a různorodé sféry životních faktů, jež si musí osvojit. Z toho vyplývá, že se ustavičně stále znovu objevují nové chyby, které musí rozpoznávat a odstraňovat, čímž teprve prodělává evoluci, protože jediné tak dokáže zvětšovat své vědění a moudrost. Přitom je však rovněž třeba zohlednit, že jedna jediná celková chyba sestává z mnoha různých částí, takže se může zdát, že se člověk znovu dopouští již rozpoznané a odstraněné chyby a že ji tedy opakuje. Tak tomu však vpravdě není, neboť odstraněná chyba zůstává odstraněnou a už se znovu nevyskytuje, jelikož ve skutečnosti začíná působit její jiná část, kterou člověk dosud nerozpoznal, nezpracoval a neodstranil. Skládá-li se jedna celková chyba např. ze 100 různých částí, pak musí člověk každou jednotlivou část této celkové chyby při jejím akutním projevu rozpoznat, zpracovat a odstranit. A jelikož je celková chyba ve svých 100 částech vždy takřka identická se všemi jednotlivými částmi – vpravdě však jen nepatrně – , vyvstává dojem, jako by se člověk dopouštěl stále znovu nebo přinejmenším několikrát téže chyby, což však skutečně odpovídá mámení, neboť lidé postrádají znalost toho, že celková chyba sestává z mnoha jednotlivých, resp. z mnoha různých částí.

Was bedeuten Lernen, Fehler, Wissen und Weisheit in der Geisteslehre?

Wissen in bezug auf die Geisteslehre bedeutet, dass alles Erlernete in einem inneren Prozess gründlich verarbeitet wird und daraus effective Erkenntnisse gewonnen werden, die zur Erfahrung und zum Erleben geführt werden müssen. Das bedeutet mit anderen Worten, dass die gewonnenen Erkenntnisse eigens erfahren und erlebt werden müssen, woraus sich dann die Essenz des Wissens bildet, die als Weisheit bezeichnet wird. So ist also Weisheit die Essenz des Wissens, das wiederum auf Wahrnehmungen, Erkennen und Kenntnis beruht, die als Werte aus dem Lernen hervorgehen. Lernen aber ist mit einem Fehlerbegehen verbunden, denn durch die natürliche Regel der Entwicklung ist bestimmt, dass ein Erfolg nur durch Erkenntnis beschieden sein kann, was aber grundsätzlich bedeutet, dass erst Fehler begangen werden müssen, ehe daraus gelernt werden kann. Folgedem ist die ganze Entwicklung darauf aufgebaut, Fehler zu begehen, diese zu erkennen und zu beheben, um erst dann alles richtig zu handhaben. Wird aber durch das Fehlerbegehen und Fehlerbeheben eine Sache richtig gemacht, dann bildet diese Sache nur einen einzigen winzigen Fakt im gesamten zu erlernenden Faktenbereich des Lebens, der unendlich gross und vielfältig ist. Daraus ergibt sich, dass fortlaufend immer wieder neue Fehler in Erscheinung treten, die erkannt und behoben werden müssen, wodurch sich erst die Evolution ergibt, weil nur dadurch Wissen und Weisheit gesteigert werden können. Zu beachten ist dabei auch, dass ein einzelner Gesamtfehler allein aus vielen verschiedenen Teilen besteht, folglich es geschieht und scheint, dass wenn ein Fehler erkannt und behoben wurde, dass der gleiche Fehler abermals gemacht werde und also eine Wiederholung desselben stattfände. Das jedoch ist wahrheitlich nicht der Fall, denn der behobene Fehler bleibt behoben und tritt nicht wieder in Erscheinung, weil nämlich in Wirklichkeit ein anderer Teil des behobenen Fehlers zur Wirkung gelangt, der bis anhin noch nicht erkannt, bearbeitet und behoben wurde. Besteht ein Gesamtfehler z.B. aus 100 verschiedenen Teilen, dann muss jeder einzelne Teil des Gesamtfehlers bei seinem Akutwerden erkannt, bearbeitet und behoben werden. Und da der Gesamtfehler in seinen 100 Teilen immer nahezu, jedoch wahrheitlich nur jotahaft, mit allen einzelnen Teilen identisch ist, so erscheint es, als ob der gleiche Fehler immer wieder oder zumindest mehrmals gemacht werde, was jedoch tatsächlich einer Täuschung entspricht, weil die Kenntnis dessen fehlt, dass ein Gesamtfehler aus vielen einzelnen resp. verschiedenen Teilen besteht.

Může se člověk zabývat Učením ducha, je-li věřícím nějaké víry?

Jelikož je Učení ducha absolutně nezávislé na jakémkoliv náboženské, sektářské, filozofické či světské víře a je tedy naprosto neutrální, nehraje závislost či příslušnost člověka k víře jakéhokoliv druhu žádnou roli. Proto se Učení ducha může učit, studovat jej a provádět každý člověk nehledě na to, jakého je vyznání nebo zdali je povrchně či hluboce věřící.

V zásadě je stran víry třeba říct – ať už je náboženská, sektářská, filozofická či světská atd. –, že ohledně toho, zda je člověk opravdovým člověkem nebo lidskou bestií, nehraje tato nikdy rozhodující úlohu. Tak může být ten nejhluběji věřící nábožensky či sektářsky determinovaný člověk ve svých myšlenkách, citech a jednáních velmi zákeřným lidským monstrem a bestií, která volá po pomstě a odplatě a je plna nenávisti vůči člověku, jenž se provinil nějakým deliktem či zločinem. Totéž platí pro ony tolik »milující bohy«, kteří kážou »velkou lásku«, kteří však volají po krvi, pomstě, smrti a odplatě, jakmile jejich věřící udělají něco, co je v rozporu s jejich »božími nařízeními«. Existují ale také povrchně věřící lidé, kteří se vůbec o nic nestarají, všechno jednoduše odevzdaně snášejí a nepokoušejí se vystoupit ze svého každodenního stereotypu, nezřídka proto, že se obávají božího trestu. Jsou ale i tací, kteří jsou ve své víře fanatičtí a radikální a kteří proklínají a zatracují všechny, již nejsou stejní jako oni či se takovými nechtějí stát, když své bližní jaksepatří hrubě obtěžují misionářem. Na rozdíl od všech těchto a dalších ve víře zvrhlých lidí však existují i ti, kteří nepřísluší k žádné víře anebo kteří sledují nějaké náboženské, sektářské, filozofické či světské vyznání víry, ale snaží se být opravdovými lidmi, o toto usilují a žijí ctnostně. To jsou lidé s vírou jakéhokoliv typu, kteří následují tvořivě-přírodní zákonitosti, jakož i stejnosměrná přikázání, resp. doporučení a směrnice, aniž by při tom zpravidla věděli, že jednají v rámci těchto zákonů, přikázání a směrnic a Učení ducha tak praktikují a následují.

Wird die Geisteslehre unmöglich, wenn jemand einem Glauben angehört?

Da die Geisteslehre absolut unabhängig von jedem religiösen, sektiererischen, philosophischen oder weltlichen Glauben, so also völlig neutral ist, spielt die Abhängigkeit oder Zugehörigkeit eines Menschen zu einem Glauben irgendwelcher Art keine Rolle. Die Geisteslehre kann folglich von jedem Menschen, egal welchem Glaubensbekenntnis er angehört und ob er oberflächlich oder tief gläubig ist, gelernt, studiert und ausgeübt werden.

Grundlegend ist in Bezug auf den Glauben, egal ob religiös, sektiererisch, philosophisch oder weltlich usw., zu sagen, dass er niemals die massgebende Rolle dessen spielt, ob der Mensch ein wahrer Mensch oder ein menschliches Ungeheuer ist. So kann der tiefstgläubigste religiös oder sektiererisch geprägte Mensch in seinen Gedanken, Gefühlen und Handlungen ein sehr böses menschliches Monster und Ungeheuer sein, das nach Rache und Vergeltung schreit und voller Hass gegen einen Menschen ist, wenn dieser sich eines Vergehens oder Verbrechens schuldig gemacht hat. Das gleichermassen, wie die so <liebvollen Gottheiten>, von denen die <grosse Liebe> gepredigt wird, die jedoch sofort nach Blut, Rache, Tod und Vergeltung schreien, sobald von deren Gläubigen etwas getan wird, das wider ihre <göttlichen Anordnungen> gerichtet ist. Da sind aber auch oberflächlich gläubige Menschen, die sich um überhaupt nichts kümmern, alles einfach gottergeben hinnehmen und sich nicht bemühen, aus ihrem Alltagstrott auszusteigen, nicht selten darum, weil sie die Strafe Gottes fürchten. Da sind aber auch jene, welche im Glauben fanatisch und radikal sind, alles verfluchen und verdammen, was nicht ihresgleichen ist oder nicht ihresgleichen werden will, wenn sie dementsprechend die Mitmenschen missionierend beharken. All diesen und weiteren im Glauben Ausgearteten sind aber auch jene Menschen entgegengesetzt, die keinem Glauben angehören oder die einem religiösen, sektiererischen, philosophischen oder weltlichen Glaubensbekenntnis folgen, die aber versuchen, wahrlich Mensch zu sein, sich diesbezüglich bemühen und die Tugenden leben. Es sind dies Menschen mit einem Glauben irgendwelcher Form, die die schöpferisch-natürlichen Gesetzmässigkeiten sowie die gleichgerichteten Gebote resp. Empfehlungen und Richtlinien befolgen, ohne in der Regel dabei zu wissen, dass sie im Rahmen dieser Gesetze, Gebote und Richtlinien handeln und damit die Geisteslehre ausüben und befolgen.

Výše řečené tedy učí, že i věřící člověk náboženského, sektářského, filozofického či světského ražení může svůj život bezpochyby vést v rámci tvořivě-přírodních zákonů, příkázání a směrnic a pěstovat pravou lásku, jakož i vnitřní a vnější mír, svobodu, harmonii, vyrovnanost, radost a štěstí. A tak tomu tedy může být i tehdy, věnuje-li se člověk nějaké víře, která je v každém případě zásadně chybná. Důležitá není víra, nýbrž niterní postoj člověka k životu, k bližním a k fauně a flóře, jakož ale i vlastní vnitřní i vnější působení v každém ohledu. A tak může člověk svým postojem a jednáním i z chybné víry způsobit a vytvořit cosi dobrého, pozitivního a hodnotného, což je zcela jistě nemístné odsuzovat, neboť ať už něco dobrého, hodnotného a pozitivního vzniká jakkoliv, je to přesto cosi konstruktivního, pokrokového, výhodného a záslužného. Mrzuté je na tom pouze to, že člověk vírou jakéhokoliv druhu nemůže nabýt žádné znalosti efektivní pravdy, jakož ani tvořivě-přírodních zákonitostí a jejich příkázání a směrnic, v důsledku čehož je zdržován od efektivní pochopitelné pravdy a uváděn v omyl. Skutečnost ale je, že také věřící člověk může náležitě žít, působit a vyvíjet se, ačkoliv nemá o Učení ducha, jakož ani o Tvoření a jeho zákonech, příkázáních a směrnicích žádné vědomé znalosti.

Jaký je účinek praktikování Učení ducha?

Co v Učení ducha znamená náhoda?

Co v Učení ducha znamená Tvoření?

Účinek praktikování Učení ducha není zaměřen na negování žádostivosti, chtivosti, neřestí, závislostí a ostatních zvrhlostí, jakož ani potřeb, nadějí, nezbytností a přání, neboť ty jsou naopak uznány za velké hybné síly lidského života. Přitom však člověk všechno negativní a nedobré chápe, promýšlí, zvládá a zpracovává tak, že to neutralizuje a eliminuje, kdežto se vším dobrým a pozitivním zachází tak, že to uskutečňuje.

Začne-li člověk praktikovat Učení ducha ve výše zmíněné podobě, pak se bude sám postupně povzbuzovat k tomu, aby se sám zasadil o naplnění svých potřeb, nezbytností, radostí a přání, aby vše dovedl k uskutečnění. To se však musí naučit, neboť je

Das Gesagte lehrt, dass also auch ein gläubiger Mensch religiöser, sektiererischer, philosophischer oder weltlicher Form durchaus im Rahmen der schöpferisch-natürlichen Gesetze, Gebote und Richtlinien sein Leben führen kann, die wahre Liebe pflegt, wie auch den inneren und äusseren Frieden, die Freiheit, Harmonie und Ausgeglichenheit, die Freude und das Glück. Und das kann also auch dann der Fall sein, wenn eben ein Glaube gepflegt wird, der in jedem Fall grundsätzlich falsch ist. Wichtig ist nicht der Glaube, sondern die innere Einstellung des Menschen zum Leben, zu den Mitmenschen sowie zur Fauna und Flora, wie aber auch das innere eigene und das äussere Wirken in jeder Beziehung. So kann auch durch die Einstellung und durch die Handlungen aus einem falschen Glauben heraus Gutes, Positives und Wertvolles hervorgerufen und geschaffen werden, was ganz sicher nicht zu verurteilen ist, denn wie etwas Gutes, Wertvolles und Positives auch immer entsteht, ist es doch etwas Aufbauendes, Fortschrittliches und Lohnendes sowie Schätzenswertes usw. Von Leidigkeit kann dabei nur gesprochen werden, dass der Mensch durch einen Glauben irgendwelcher Art von der effektiven Wahrheit und von den schöpferisch-natürlichen Gesetzmässigkeiten sowie von deren Geboten und Richtlinien keine Kenntnis erlangen kann und folgedessen in bezug auf die effektiv nachvollziehbare Wahrheit abgehalten und in die Irre geführt wird. Tatsache ist aber, dass auch ein Mensch mit einem Glauben rechtens leben, wirken und evolutionieren kann, auch wenn er keine bewussten Kenntnisse der Geisteslehre sowie von der Schöpfung und ihren Gesetzen, Geboten und Richtlinien hat.

**Was ist die Wirkung der Ausübung der Geisteslehre?
Was bedeutet der Zufall in der Geisteslehre?
Was bedeutet die Schöpfung in der Geisteslehre?**

Die Wirkung der Ausübung der Geisteslehre ist nicht darauf ausgerichtet, Begierden, Gier, Laster, Süchte und sonstige Ausartungen sowie Bedürfnisse, Hoffnungen, Notwendigkeiten und Wünsche zu verneinen, denn gegenteilig werden sie als grosse Triebkräfte im Leben des Menschen anerkannt. Dabei jedoch wird alles Negative und Ungute in der Weise realisiert, überdacht, bearbeitet und verarbeitet, dass eine Neutralisierung und Auflösung entsteht, wobei gegensätzlich alles Gute und Positive derart aufgearbeitet wird, dass es sich verwirklicht.

Beginnt der Mensch mit der Ausübung der Geisteslehre in der vorgeannten Form, dann ermutigt er sich nach und nach selbst, eigens für die Erfüllung seiner Bedürfnisse, Notwendigkeiten, Freuden und Wünsche einzustehen, um alles der Verwirklichung zuzuführen. Das aber

bohužel pravidlem, že člověk postrádá nezbytné vědění, jelikož stran chybějících výchovných a poučných faktorů nebyly poskytnuty žádné nezbytné návody nebo přinejmenším jen nedostatečně, takže si člověk neosvojil hodnoty uskutečnění a všemu se musí naučit dodatečně. Mnoho lidí se proto nepohybuje ve správném rytmu k tomu, aby rozpoznávali vlastní pozitivní hodnoty či negativní nehodnoty, správně s nimi zacházeli a buď je používali k dobrému, nebo je ovlivňovali a měnili k lepšímu a dobrému. Z toho bohužel v negativním ohledu vyplývá, že mnozí lidé – aby naplnili své vlastní pozitivní potřeby a svá přání – jednájí ve špatném čase nesprávně a zpravidla jsou též ve špatném čase na špatném místě. Tak se mnozí ve špatném okamžiku dopouštějí špatného jednání anebo ve špatném okamžiku říkají něco špatného. To je však možno napravit praktikováním Učení ducha a tím i praktikováním tvořivě-přírodních zákonitostí. Ten, kdo tedy započne s Učením ducha, učí se mu, praktikuje ho a vede podle něho svůj život logicky, zakusí velmi rychle důkazy účinnosti svého praktikování tohoto Učení, resp. následování tvořivě-přírodních zákonů. Tímto se mu potom už splňuje první přání, totiž že dokáže zakusit a zažít první důkaz správnosti Učení ducha a dostaví se první úspěch. První důkazy a úspěchy přitom nejsou žádné takzvané náhodné jevy, které vůbec neexistují, pozorujeme-li je v tom smyslu, že náhoda je cosi, co se projevuje jako zbytečné nebo neúmyslné a pro jehož neočekávaný výskyt nelze udát žádný důvod. Podle toho vykazuje pojem náhoda tři významy, totiž něco nepodstatného, něco zbytečného a něco neúmyslného. Rozumíme-li pod pojmem náhoda něco zbytečného, pak je tím míněna takzvaná absolutní náhoda, což znamená, že náhoda představuje prolomení kauzálního zákona, resp. zákona příčiny a následku, a předpokládá možnost částečně svobodného, svévolného dění. To je v protikladu k relativní náhodě, která znamená pouze nemožnost předpovězení a vypočítání nějakého jednotlivého dění, přičemž vypočítání takzvaného průměrného výskytu takovýchto náhodných jevů a jejich pravděpodobnosti je předmětem výpočtu pravděpodobnosti zohledňujícím enormní počet faktů.

will gelernt sein, denn leider ist die Regel, dass das notwendige Wissen fehlt, weil in bezug auf die fehlenden Erziehungs- und Belehrungsfaktoren alle notwendigen Anleitungen nicht gegeben wurden oder zumindest nur in mangelhafter Weise, folglich das Erlernen der Verwirklichungswerte ausblieb und alles nachträglich erlernt werden muss. So bewegen sich viele Menschen nicht im richtigen Rhythmus, um die eigenen positiven Werte oder negativen Unwerte zu erkennen, richtig zu handhaben und entweder zum Guten auszuwerten oder um sie zum Besseren und Guten zu beeinflussen und zu ändern. So ergibt sich im Negativen leider, dass viele Menschen, um ihre eigenen positiven Bedürfnisse und Wünsche zu erfüllen, zur falschen Zeit unrichtig handeln und in der Regel auch zur falschen Zeit am falschen Ort sind. So begehen viele im falschen Moment falsche Handlungen oder sagen im falschen Moment das Falsche. Das aber vermag sich durch die Ausübung der Geisteslehre und damit der schöpferisch-natürlichen Gesetzmässigkeiten zu beheben. Wer daher mit der Geisteslehre beginnt, sie lernt und ausübt und daraus folgerichtig sein Leben fristet, wird recht schnell Beweise für die Wirksamkeit seiner Ausübung der Geisteslehre resp. der Befolgung der schöpferisch-natürlichen Gesetze erfahren. Damit ergibt sich dann schon die erste Wunscherfüllung, nämlich dass ein erster Beweis der Richtigkeit der Geisteslehre erfahrbar und erlebbar wird und sich der erste Erfolg einstellt. Die ersten Beweise und Erfolge sind dabei keine sogenannte Zufallserscheinungen, die es überhaupt nicht gibt, wenn sie in dem Sinn betrachtet werden, dass der Zufall etwas ist, das nicht als notwendig oder beabsichtigt erscheint und für dessen unvermutetes Eintreten kein Grund angegeben werden kann. Dementsprechend weist der Begriff Zufall drei Bedeutungen auf, nämlich das Nichtwesentliche, das Nichtnotwendige und das Nichtbeabsichtigte. Wird so unter Zufall das Nichtnotwendige verstanden, dann ist damit der sogenannte absolute Zufall gemeint, was bedeutet, dass der Zufall eine Durchbrechung des Kausalgesetzes resp. der Ursache und Wirkung darstellt und die Möglichkeit eines teilweise freien, willkürlichen Geschehens voraussetzt. Das im Unterschied zum relativen Zufall, der nur die Unvoraussagbarkeit und Unberechenbarkeit eines Geschehens im einzelnen meint, wobei die Berechnung des sogenannten durchschnittlichen Eintreffens solcher Zufallsereignisse und ihrer Wahrscheinlichkeit bei einer enormen Zahl Gegenstand der Wahrscheinlichkeitsrechnung ist.

Úspěchy, zkušenosti a zážitky plynoucí z praktikování Učení ducha jsou zcela přirozený výsledek toho, že člověk uvádí svůj život do souladu s rytmem Tvoření, resp. toho Tvořivého, s Univerzálním vědomím, resp. s Univerzem.

Tvoření přitom není žádný bůh, nýbrž prasíla všeho existujícího v celém Univerzu; Tvoření je tudíž ono Tvořivé a Univerzální vědomí, což celkově též ztělesňuje Univerzum. Tvoření je neohromnější a nejmocnější duchovní energie, která působí nad vší hrubohmotnou, jemnohmotnou i nejjemnohmotnější materií a je tou nejvyvinutější formou Univerza, avšak vzdor své nejvyšší evoluci vykazuje pouze relativní dokonalost a je proto, jako vše existující, začleněno do evoluce. To, co se z náboženského a sektářského hlediska mylně učí jako Stvořitel světa, resp. jako Bůh, Bůh-Otec nebo jiný bůh, představuje vpravdě pouze imaginaci, resp. smyšleného boha jakožto budovatele a vládce světa atd., což je však nemožné uvést do souladu s efektivní pravdou. Vpravdě existuje pouze Univerzální vědomí, resp. Tvoření, které coby jediná prasíla všech kreací ztělesňuje veškerý život, veškerou existenci a Univerzum.

Pakliže se první důkazy a úspěchy praktikování Učení ducha staly pravdou a realitou, bude následovat mnoho dalších, díky nimž člověk objeví hluboký význam důkladného a všezahrnujícího Učení života, Učení ducha, pro svůj vlastní život.

Užitek praktikování Učení ducha lze rozdělit na viditelnou a neviditelnou oblast. Viditelný užitek a viditelné dobrodiní je např. to, že se zlepší veškeré životní okolnosti a mezilidské vztahy atd., zatímco trvalý užitek a dobrodiní nastávají v neviditelné oblasti. Tím se mění vznikající hodnoty, jež vyplývají ze změn osobnosti a charakteru k lepšímu, které coby výsledek praktikování Učení ducha působí jako očištný a blahodárný balzám na lidské vědomí, myšlenky, city, psychiku a celý život. Touto niterní proměnou získává člověk velkou sílu, s jejíž pomocí mění k lepšímu a nejlepšímu také vnější danosti a tím i svůj osobní osud. A vskutku neexistuje žádný směr, v němž by člověk nemohl či nesměl praktikovat Učení ducha a tím i následování tvořivě-přírodních zákonů, příkázání a směrnic. Tím, že člověk používá vlastní potřeby

Die Erfolge, Erfahrungen und das Erleben durch die Ausübung der Geisteslehre sind ein ganz natürliches Ergebnis davon, dass das Leben in Einklang mit dem Rhythmus der Schöpfung resp. des Schöpferischen, mit dem Universalbewusstsein resp. mit dem Universum gebracht wird.

Die Schöpfung ist dabei keine Gottheit, sondern die Urkraft alles Existenten im gesamten Universum; also ist sie das Schöpferische und das Universalbewusstsein, was gesamthaft auch das Universum verkörpert. Die Schöpfung ist die gewaltigste und mächtigste geistige Energie, die über aller grobmateriellen, feinstofflichen und feinstofflichen Materie waltet und die höchstevolutionierte Form des Universums ist, jedoch trotz ihrer höchsten Evolution nur eine relative Vollkommenheit aufweist und daher wie alles und jedes Existente der Evolution eingeordnet ist. Was fälschlich aus religiöser und sektiererischer Sicht als Welter-schaffer resp. als Gott, Gottvater oder Gottheit usw. gelehrt wird, entspricht wahrheitlich nur einer Imagination resp. einer erdachten Gottheit als Welterbauer und Weltbeherrscher usw., was aber mit der effectiven Wahrheit nicht in Einklang zu bringen ist. Wahrheitlich existiert nur das Universalbewusstsein resp. die Schöpfung, die als einzige Urkraft aller Kreationen alles Leben, alle Existenz und das Universum verkörpert.

Sind die ersten Beweise und Erfolge durch die Ausübung der Geisteslehre Wahrheit und Realität geworden, dann folgen viele weitere, wodurch die tiefe Bedeutung der gründlichen und allumfassenden Lehre des Lebens, der Lehre des Geistes, für das eigene Leben entdeckt wird.

Der Nutzen der Ausübung der Geisteslehre ist in Sichtbares und Unsichtbares einzuteilen. Ein sichtbarer Nutzen und eine sichtbare Wohltat ist z.B., dass sich die gesamten Lebensumstände und die zwischenmenschlichen Beziehungen usw. verbessern, während dauerhafte Nutzen und Wohltaten sich im Unsichtbaren ergeben. Dabei handelt es sich um entstehende Werte, die sich durch Veränderungen der Persönlichkeit und des Charakters zum Besseren ergeben, die als Resultat der Ausübung der Geisteslehre wie reinigender und wohltuender Balsam auf das Bewusstsein sowie auf die Gedanken und Gefühle, auf die Psyche und auf das ganze Leben wirken. Durch diese innere Verwandlung wird grosse Kraft gewonnen, durch die auch die äusseren Gegebenheiten und damit auch das persönliche Schicksal zum Besseren und Besten verändert werden. Und tatsächlich gibt es nichts, wofür keine Ausübung der Geisteslehre und damit der Befolgung schöpferisch-natürlicher Gesetze, Gebote und Richtlinien praktiziert werden kann oder darf. Indem die eigenen Bedürfnisse und Wünsche usw. zu deren

a přání atd. k jejich naplňování a vlastní žádostivosti a nízkosti k jejich odstraňování, což udává jeho motivaci pro jakoukoliv formu praktikování Učení ducha, očišťuje a buduje svůj život, v důsledku čehož vytváří a zachovává to, co je nejdůležitější a nejhodnotnější pro lidské štěstí, totiž pravou lásku, vnitřní a vnější mír, niterní svobodu, radost, vyrovnanost a harmonii. A vytváří-li člověk sám v sobě všechny tyto hodnoty, pak se to vše rozšiřuje i na jeho okolí, na jeho bližní, stejně jako na faunu a flóru. Tímto způsobem, touto lidskou revolucí, tvoří člověk radost, celkovou spokojenost a štěstí ve svém bližším i vzdálenějším okolí.

Jaký postoj je k praktikování Učení ducha nezbytný?

K praktikování Učení ducha v každé podobě, tedy jak ohledně učení se/studia, tak ohledně používání a uskutečňování, je nezbytné zaujmout zcela neutrální postoj. Předsudky, euforie či jakákoliv víra, stejně jako přání a naděje atd., narušují v každém případě tolerantní a věcné chování ve vztahu k učení se/studiu a znemožňují úspěchy. Člověk tedy rovněž nesmí očekávat, že se učením se/studiem, jakož i veškerým praktikováním, používáním a uskutečňováním Učení ducha vyprázdní jeho vědomí a zčistajasna se mu ozřejmí veškeré poznání Univerza a vyplní jeho vědomí.

Učení ducha, jeho praktikování, používání a uskutečňování ve všech podobách se nezakládá na autohypnóze, nýbrž výhradně a pouze na tom, že se je člověk učí, aby získával vjemy, poznatky, znalosti, vědění, zkušenosti, zážitky a moudrost. Z toho důvodu je to tak, že začne-li se člověk poprvé věnovat Učení ducha a tím i tvořivě-přírodním zákonům, zasáhne ho velmi mnoho dojmů, které v prvním období nebude vůbec schopen promyslet, neboť to vskutku bude probíhat jen pozvolna. Celkově vzato trvá proces učení velmi dlouhou dobu a vyžaduje celé roky, ba dokonce celý život, neboť na rozdíl od náboženských, sektářských, světských či filozofických floskulí a chybných učení – jež představují uzavřený blok, který nelze vést dál, a tedy učení, které

Erfüllung sowie die Begierden und das Niedrige zu deren Behebung als Motivation für jede Form der Ausübung der Geisteslehre genutzt werden, wird das Leben geläutert und aufgebaut, wodurch das Erschaffen und Erhalten wird, was für das menschliche Glück am wichtigsten und wertvollsten ist, nämlich wahre Liebe, innerer und äusserer Frieden, innere Freiheit, Freude, Ausgeglichenheit und Harmonie. Und werden all diese Werte eigens in sich erschaffen, dann weitet sich das Ganze auch auf die Umwelt aus, auf die Mitmenschen wie aber auch auf die Fauna und Flora. Damit, durch diese menschliche Revolution, wird Freude, Wohlbefinden und Glück in der näheren und weiteren Umgebung geschaffen.

Welche Einstellung ist notwendig zur Ausübung der Geisteslehre?

Zur Ausübung der Geisteslehre in jeder Form, so also sowohl zum Lernen/ Studium als auch in bezug auf die Anwendung und Verwirklichung, ist es notwendig, eine völlig neutrale Einstellung einzunehmen. Vorurteile, Euphorie oder irgendwelcher Glaube, wie auch Wünsche und Hoffnungen usw., beeinträchtigen in jedem Fall ein tolerantes und sachliches Verhalten in bezug auf das Lernen/Studium und verunmöglichen Erfolge. Also darf auch nicht erwartet werden, dass sich durch das Lernen/Studium sowie durch das gesamte Ausüben, die Anwendung und das Verwirklichen der Lehre des Geistes das Bewusstsein leert und urplötzlich alle Erkenntnis des Universums offenbar wird und diese das Bewusstsein ausfüllt.

Geisteslehre, deren Ausübung, Anwendung und Verwirklichung in allen Formen, basiert nicht auf einer Selbsthypnose, sondern einzig und allein auf dem Lernen derselben, um Wahrnehmungen, Erkenntnisse, Kenntnisse, Wissen, Erfahrungen, Erleben und Weisheit zu gewinnen. So ist es derart, dass wenn der Mensch das erste Mal sich der Geisteslehre und damit den schöpferisch-natürlichen Gesetzen zuwendet, er von sehr vielen Eindrücken getroffen wird, die er in der ersten Zeit gar nicht zu überdenken vermag, denn tatsächlich wird das nur allmählich geschehen. Im ganzen gesehen dauert der Prozess des Lernens sehr lange Zeit und nimmt Jahre und gar das ganze Leben in Anspruch, denn im Gegensatz zu religiösen, sektiererischen, weltlichen und philosophischen Floskeln und Falschlehren, die einen fertigen und nicht weiterführbaren Block und also eine Lehre darstellen, die nicht weitergeführt werden kann, führt die Geisteslehre unendlich weiter und findet praktisch kein Ende. Die

není možno dál rozvádět –, vede Učení ducha nekonečně dále a prakticky nezná konce. Fakta Učení ducha skutečně zahrnují vše, co existuje po stránce hrubé, jemné i nejjemnější hmoty, tedy i záležitosti samotného Tvoření, jakož i záležitosti všech sedmi forem Absolutna, jež stojí nad Tvořením a jejichž nejvyšší formou je BYTÍ-Absolutno, z něhož v zásadě vzešla veškerá existence.

Učení ducha není jednoduše cvičení ke koncentraci myšlenek, nýbrž hodnota, díky níž člověk celý svůj život přivádí na kreativnější a více naplňující cestu. Už jen z toho důvodu je zcela chybné vnášet do Učení a tím i do jeho učení se/studia, praktikování, používání a uskutečňování předem zformovaný postoj. Člověk tedy s celým Učením ducha nemá a nesmí spojovat žádné fixní myšlenky a city ohledně nějakého postoje – jako např. ohledně nějaké víry, nadějí, přání a euforií atd. –, nýbrž jen naprosto neutrální stav. Proto jsou např. zcela nevhodné i myšlenky a city typu: »Tento problém musím bezpodmínečně vyřešit atd.« Důležitá je výhradně neutrální forma, s níž člověk k Učení ducha a k jeho praktikování, používání a uskutečňování přistupuje. A zachází-li člověk s tím vším v této neutrální podobě, vznikne v něm uvolnění, díky němuž si dokáže Učení ducha skutečně užívat, neboť jeho pravá podstata se nakonec učením se a praktikováním Učení uskutečňuje sama, ačkoliv o tom jeho vědomí na vědomé bázi neví, nýbrž to teprve pomalu ale jistě vnímá. Člověk tedy na sebe musí jen a pouze nechat působit to, co si z Učení ducha osvojil, a nemá a nesmí si pro své problémy vymýšlet kdejaká řešení. Bude-li to však přesto činit a nezaměří-li celou svou pozornost na učení se/studium a na praktikování, používání a uskutečňování Učení ducha a tím i tvořivě-přírodních zákonitostí, příkázání a směrnic, zabrání tak tomu, aby se jeho vjemy, poznatky, znalosti, vědění, zkušenosti, zážitky i moudrost etablovaly a pronikly do vědomé oblasti vědomí. V tomto ohledu musí být jasné, že se člověk musí těmto hodnotám naučit a že nikomu nejsou dány stejnou měrou, tudíž mezi lidmi existují evoluční rozdíly, které mohou nabývat skutečně propastných rozměrů.

Fakten der Geisteslehre umfassen tatsächlich alles, was grobmateriell, feinstofflich und feinstofflich existent ist, so auch die Belange um die Schöpfung selbst, wie auch die aller sieben Absolutumformen, die über der Schöpfung stehen und deren höchste das SEIN-Absolutum ist, aus dem grundsätzlich alle Existenz hervorgegangen ist.

Die Geisteslehre ist nicht einfach eine Übung zur Konzentration der Gedanken, sondern ein Wert, um das ganze Leben auf einen kreativeren und erfüllteren Weg zu führen. Allein schon aus diesem Grunde ist es völlig falsch, eine vorgeformte Einstellung in die Lehre und damit in das Lernen/ Studium sowie in die Ausübung, Anwendung und Verwirklichung einzubringen. Also sollen und dürfen keine fixierten Gedanken und Gefühle in bezug auf eine Einstellung, wie z.B. einen Glauben, Hoffnungen, Wünsche und Euphorien usw., mit dem Ganzen der Geisteslehre verbunden sein, sondern nur ein absolut neutraler Zustand. So sind auch Gedanken und Gefühle völlig fehl angebracht, wie z.B.: «Ich muss unbedingt das bestehende Problem lösen usw.» Wichtig ist allein die neutrale Form, mit der an die Geisteslehre und deren Ausübung sowie an deren Anwendung und Verwirklichung herangegangen wird. Und wird in dieser neutralen Form das Ganze gehandhabt, dann entsteht eine Entspannung, durch die ein richtiggehendes Geniessen der Lehre des Geistes zustande kommt, denn letztendlich verwirklicht sich das wahre Wesen durch das Lernen und Praktizieren der Lehre selbst, auch wenn das Bewusstseins dies nicht in bewusster Weise weiss, sondern erst langsam aber sicher wahrnimmt. Also muss der Mensch das Erlernte aus der Geisteslehre einzig und allein auf sich wirken lassen und soll und darf sich nicht irgendwelche Lösungen für seine Probleme ausdenken. Wird das aber trotzdem getan und nicht die ganze Aufmerksamkeit auf das Lernen/Studium und auf das Ausüben, auf die Anwendung und Verwirklichung der Geisteslehre und damit der schöpferisch-natürlichen Gesetzmässigkeiten, der Gebote und Richtlinien ausgerichtet, dann wird damit verhindert, dass die Wahrnehmung, Erkenntnis, Kenntnis, das Wissen, die Erfahrung und das Erleben sowie die Weisheit Fuss fassen und im Bewusstsein bewusst werden. Klar muss diesbezüglich sein, dass diese Werte erlernt werden müssen und nicht jedem Menschen gleichermaßen gegeben sind, folglich also evolutive Unterschiede von Mensch zu Mensch bestehen, die tatsächlich Welten voneinander trennen können.

Pravé učení se/studium Učení ducha je též formou meditace, jejímž prostřednictvím se člověku otvírají dveře a brány k rozumnění, lásce, niterní svobodě, míru, vyrovnanosti, radosti a harmonii. A prováděním dalších meditací, které rovněž vycházejí z Učení ducha a lze je praktikovat, se člověku otevírá život a umožňuje mu vést svou existenci ve spolupráci s tvořivě-přírodními zákony, příkázáními a směrnicemi.

Postoj, že se má Učení ducha, resp. jeho učení se/studium točit jen kolem naplňování vlastních nadějí a přání, je zásadně chybný, neboť vlastní smysl spočívá v tom, že si člověk osvojí a praktikováním uskutečňuje tvořivě-přírodní zákonitosti, příkázání a směrnice, čímž rovněž hlouběji porozumí životu a všem jeho situacím a variacím atd. To člověku též umožňuje, aby objevil základní prameny štěstí a neštěstí a správně s nimi zacházel, aby své štěstí učinil ještě kvalitnějším a aby příčiny svého neštěstí pozměňoval tak, že povedou ke štěstí. To vše ale člověk nečiní jen ohledně své vlastní osoby, nýbrž to rovněž přenáší na své bližní, pro něž uplatňuje dosažené štěstí, lásku a harmonii, niterní mír, niternou svobodu a vyrovnanost.

Hodnotami zkušenosti, zažívání a důvěry, jež vznikají praktikováním Učení ducha, člověk sám rozšiřuje a rozvíjí svůj život, což vede k přání být též v každé myslitelné podobě nápomocen svým bližním. Vykonávání této pomoci vede rovněž k poznání, že je tato pomoc velmi prospěšným prostředkem k tomu, aby člověk ve svém vlastním životě vyvolával velmi dobré a pozitivní změny, čímž se uzavírá kruh v tom smyslu, že to, co člověk poctivě dává, se mu též znovu navrácí v podobě poctivých a pozitivních hodnot. Projevuje-li člověk účastenství a dává-li bližnímu najevo soucit, potom začíná užívat síly své skutečné podstaty a svého vyššího já, jež jsou jedním s neohrazenou silou Univerzálního vědomí, s Tvořením samotným, jakož i s jeho přírodními zákonitostmi.

Co v Učení ducha znamená vědomí a duch?

Kdysi v dřívější době použili lidé nerozumní po stránce pravdy pojem »duch« ve významu, který označuje cosi zcela chybného,

Wahres Lernen/Studium der Geisteslehre ist auch eine Form der Meditation, durch die sich dem Menschen Tür und Tor zum Verstehen, zur Liebe, inneren Freiheit, zum Frieden, zur Ausgeglichenheit, Freude und Harmonie öffnen. Und durch das Praktizieren weiterer Meditationen, die auch aus der Geisteslehre hervorgehen und ausgeübt werden können, öffnet sich dem Menschen das Leben und lässt ihn in Kooperation mit den schöpferisch-natürlichen Gesetzen, Geboten und Richtlinien sein Dasein führen.

Die Einstellung dessen, dass sich die Geisteslehre resp. deren Lernen/Studium nur um die Erfüllung der eigenen Hoffnungen und Wünsche drehen soll, ist grundlegend falsch, denn der eigentliche Sinn liegt darin, dass die schöpferisch-natürlichen Gesetzmässigkeiten, Gebote und Richtlinien erlernt und in Ausübung verwirklicht werden, wodurch auch das Leben und all seine Situationen und Variationen usw. tiefer verstanden werden. Dadurch wird es ermöglicht, auch die grundlegenden Quellen des Glücks und des Unglücks zu entdecken und diese richtig zu handhaben, um das Glück noch höherwertig werden zu lassen, während die Ursachen des Unglücks derart verändert werden, dass sie zum Glück führen. Das aber geschieht nicht nur in bezug auf die eigene Person, sondern das Ganze wird auch hinausgetragen zu den Mitmenschen, für die das erlangte Glück, die Liebe und Harmonie, der innere Frieden, die innere Freiheit und Ausgeglichenheit eingesetzt werden.

Durch die Werte Erfahrung, Erleben und Vertrauen, die durch das Praktizieren der Lehre des Geistes entstehen, wird eigens das Leben erweitert und entwickelt, was zum Wunsch führt, in jeder möglichen Form auch für die Mitmenschen hilfreich tätig zu sein. Das Ausüben dieser Hilfe führt auch zur Erkenntnis, dass diese wiederum ein sehr hilfreiches Mittel ist, um im eigenen Leben sehr gute und positive Veränderungen hervorzurufen, wodurch sich der Kreis dessen schliesst, dass das, was in Ehrlichkeit gegeben wird, auch wieder ehrliche und positive Werte zurückbringt. Nimmt der Mensch Anteilnahme und zeigt Mitgefühl am Mitmenschen, dann beginnt er die Kraft seines wirklichen Wesens und seines höheren Selbst zu nutzen, die eins sind mit der unbegrenzten Kraft des Universalbewusstseins, der Schöpfung selbst sowie mit ihren natürlichen Gesetzmässigkeiten.

Was bedeuten Bewusstsein und Geist in der Geisteslehre?

Irgendwann in älterer Zeit wurde von unverständigen Menschen in bezug auf die Wahrheit der Begriff <Geist> in eine Verwendung gebracht,

totiž vědomí. Od té doby se pozemšťané mylně domnívají a učí, že duch je faktor, jenž zodpovídá za lidské ideje a produkce myšlenek atd. Ve smyslu, jenž z toho vyplývá, se též hovoří o »duchovní nemoci«, což je však zásadně chybné stejně jako i tvrzení, že »duch« vytváří myšlenky a ideje, o nichž se mimo jiné mylně hovoří také jako o »duchovním vlastnictví«. To vše je ovšem skutečně bludné učení nemající sobě rovné, neboť »duch« se s těmito věcmi žádným způsobem nemůže a nesmí dávat do souvislosti. Duch člověka je nepatrný dílec ducha Tvoření, který oživuje lidské vědomí a jeho prostřednictvím fyzické tělo. Duch je tudíž vlastní »kořen života«, resp. Tvořením daná energie, která teprve umožňuje život. Duch je tedy vánek tvořivé energie, která coby neviditelná substance tvoří »dech života« a je skutečně »nositelům života«.

Duch je ve své tvořivé podobě v každém ohledu nedotknutelný, nemůže být člověkem ovlivněn, nemůže propadnout žádné nemoci a ani tedy nemůže být nikterak napaden či trýzněn. Svou povahou je neutrální, ve své neutralitě je však schopen evoluce, pročež z oblasti lidského vědomí přijímá a ukládá všechny vyrovnané a pozitivní formy v podobě impulzů, čímž prodělává evoluci. Krom toho, že duch svou silou a energiemi oživuje materiální vědomí a materiální tělo, nemá na ně jinak žádný vliv. Duch je vlastní životní princip samotný, existující ve všem živoucím, avšak nemá žádný vliv na myšlenky, city a jednání forem života a tedy ani na člověka. Duch je tudíž oživující princip všeho existujícího, který je stvořen výhradně a pouze jakožto oživující faktor s možností evoluce, nebo jinými slovy: duch neutrálně působí ve všem živoucím tak, že to oživuje jakožto jeho vlastní nejhlubší podstata, aniž by měl vliv na instinktivní nebo vědomé řízení a chování formy života, což se tedy vztahuje i na člověka. Duch je živoucí jednota mnohotvárnosti a život života, jenž je pravou láskou.

V protikladu k duchu – zvaném též forma ducha – stojí vědomí, v němž je zakotvena osobnost a v němž se vytváří charakter, ctnosti a nectnosti atd. Z vědomí se vytvářejí myšlenky a ideje, výmysly, naděje, přání, názory, potřeby, žádostivosti a víra atd.,

die etwas völlig Falsches bezeichnet, so nämlich in den Bezug auf das Bewusstsein. Irrig wird seit damals vom Erdenmenschen angenommen und gelehrt, dass der Geist der Faktor dessen sei, der für die Ideen und Gedankenproduktionen usw. des Menschen stehe. In daraus hervorgehendem Sinn wird auch von <Geisteskrankheit> gesprochen, was jedoch ebenso grundsätzlich falsch ist wie die Behauptung, dass durch den <Geist> Ideen erschaffen – von denen unter anderem fälschlich auch von <geistigem Eigentum> gesprochen wird – und Gedanken stattfinden würden. Tatsächlich ist das gesamthaft jedoch eine Irrlehre sondergleichen, denn der <Geist> kann und darf in keinerlei Weise damit in Zusammenhang gebracht werden. Der Geist des Menschen ist ein winziges Teilstück Schöpfungsgeist, durch den das menschliche Bewusstsein und aus diesem heraus der physische Körper belebt wird. Der Geist ist also die eigentliche <Wurzel des Lebens> resp. die schöpferische Energie, durch die das Leben erst möglich wird. Also ist der Geist ein Hauch der Schöpfungsenergie, die als unsichtbare Substanz den <Odem des Lebens> bildet und tatsächlich <Träger des Lebens> ist.

In seiner schöpferischen Form ist er in jeder Beziehung tabu, kann vom Menschen nicht beeinflusst werden, keiner Krankheit verfallen und also auch in keiner Weise angegriffen und nicht geharnt werden. In seiner Art ist er neutral, in der Neutralität jedoch evolutionsfähig, folglich er aus dem Bewusstseinsbereich des Menschen alle ausgeglichenen und positiven Weisen in Form von Impulsen aufnimmt, speichert und dadurch evolutioniert. Ausser dem, dass der Geist durch seine Kraft und Energien das materielle Bewusstsein und den materiellen Körper belebt, nimmt er sonst darauf keinerlei Einfluss. Der Geist ist das eigentliche Lebensprinzip selbst, das in allem Lebendigen existiert, jedoch keinen Einfluss auf die Gedanken, Gefühle und Handlungen der Lebensformen und so also auch nicht auf den Menschen ausübt. Also ist der Geist das belebende Prinzip alles Existenten, das einzig und allein als Belebungsfaktor mit einer Evolutionsmöglichkeit geschaffen ist, oder mit anderen Worten: Der Geist ist in allem Lebendigen als dessen eigentliches tiefstes Wesen belebend neutral waltend, ohne Einflussnahme auf das instinktive oder bewusste Schalten und Walten der Lebensform, so also auch bezogen auf den Menschen. Geist ist die lebendige Einheit des Mannigfaltigen und das Leben des Lebens, das wahre Liebe ist.

Im Gegensatz zum Geist – auch Geistform genannt – steht das Bewusstsein, in dem die Persönlichkeit verankert ist, der Charakter und die Tugenden oder Untugenden usw. erschaffen werden. Aus dem Bewusstsein heraus werden Gedanken und Ideen, Erfindungen, Hoffnungen, Wünsche, Ansichten, Bedürfnisse, Begierden und Glauben usw. erschaffen,

takže pouze v případě vědomí lze hovořit o tom, že se z něho něco vytváří. Proto také může existovat pouze »vlastnictví vědomí«, a nikoliv »duchovní vlastnictví«, stejně jako neexistuje žádná »duchovní nemoc«, nýbrž pouze »nemoc vědomí«. Duch nemůže propadnout ani schizofrenii ani šílenství ani jednoduše zmatení, což však oproti tomu v žádném ohledu neplatí pro vědomí, protože to se ohraničuje na materiální mozek a je tedy coby materiální faktor náchylné na útoky, zranění, nemoci a přetížení všeho druhu a může tedy utrpět škodu. Vědomí tudíž není nedotknutelné, ačkoliv je nejvyšším materiálním a polomateriálním řídicím orgánem celého lidského těla, idejí a myšlenek, jakož i faktorem všeho toho, co dělá člověka člověkem po stránce jeho myšlenek, citů, jednání a působení.

Proč o Učení ducha ještě tolik lidí nic neslyšelo?

Ačkoliv Učení ducha již před miliardami let vytvořil Nokodemion z poznatků o tvořivě-přírodních zákonech, příkázáních a směrnicích a dále před miliony let Henok a Henoch, bylo na Zemi rozšiřováno pouze jednotlivými proroky. Na druhou stranu nebylo Učení ducha, přinášené proroky, resp. zvěstovateli, nikdy písemně zaznamenáno, a tudíž kněží, rozumbradové, kronikáři a učedníci zvěstovatelů zfalšovali všechny jeho hlavní rysy, jakož i veškerý obsah k nepoznání. Avšak revolučnímu Učení se stavěli na odpor rovněž mocnáři všech minulých dob, protože hovořilo o pravé lásce, pravé svobodě, pravém míru, blahu člověka obecně, harmonii a nepřítomnosti nenávisti a odplaty, jakož i o tom, že se nemá praktikovat žádné otroctví, utiskování, trest smrti, pomsta ani vykořisťování lidí a že se na lidu nemá vykonávat zlé násilí ani se nemají vést žádné války. Učení však odjakživa objasňovalo také to, že musí mít všichni lidé stejná práva, že jsou rovnocenní a že nikdo nemá větší či menší hodnotu než ten druhý. To však bylo ve všech dobách pro mocné tohoto světa, jakož i pro boháče a oslavované nemyslitelné – a tak je tomu dodnes. Mimoto vůdci států požadovali, aby všichni lidé v národu, armádách či ve službě převzali a následovali víru vyhlášenou státní mocí. Tak mocnáři Učení zakázali a ti, kteří je vzdor zákazu učili

folglich allein vom Bewusstsein davon gesprochen werden kann, dass aus ihm etwas erschaffen wird. Folglich kann es auch nur ein <bewusstseinsmässiges Eigentum> und nicht ein <geistiges Eigentum> geben, wie es auch keine <Geisteskrankheit>, sondern nur eine <Bewusstseinskrankheit> gibt. Der Geist kann weder der Schizophrenie noch dem Wahnsinn oder einfach einer Verwirrung verfallen, was gegensätzlich aber in jeder Beziehung auf das Bewusstsein zutrifft, da dieses auf das materielle Gehirn beschränkt und also als materieller Faktor für Angriffe, Verletzungen, Krankheiten und Überlastungen aller Art anfällig ist und damit geschädigt werden kann. Das Bewusstsein ist also nicht tabu, obwohl es das höchste materielle und halbmaterielle Steuerungsorgan des gesamten menschlichen Körpers sowie der Ideen, Gedanken und der Faktor all dessen ist, was den Menschen in seinen Gedanken und Gefühlen sowie in seinem Handeln und Wirken ausmacht.

Warum hat so mancher Mensch noch nichts von der Geisteslehre gehört?

Obwohl die Geisteslehre schon vor Jahrmilliarden von Jahren von Nokodemion sowie vor Jahrmillionen weiter von Henok und Henoch aus den Erkenntnissen um die schöpferisch-natürlichen Gesetze, Gebote und Richtlinien erschaffen wurde, fand auf der Erde deren Verbreitung nur durch einzelne Propheten statt. Die dargebrachte Lehre des Geistes der Propheten resp. Künder andererseits wurde nie schriftlich festgehalten, folglich sie durch Priester, Besserwisser und Chronisten sowie Jünger der Künder sowohl in allen Grundzügen, wie aber auch gesamthaft im Inhalt bis zur Unkenntlichkeit verfälscht wurde. Es waren aber auch die Machthaber aller vergangenen Zeiten, die sich gegen die revolutionäre Lehre auflehnten, weil sie von wahrer Liebe, von wahrer Freiheit, wahren Frieden, vom Wohlergehen des Menschen allgemein sowie von Harmonie, Hass- und Vergeltungslosigkeit und davon sprach, dass keine Sklaverei, keine Knechtschaft, keine Todesstrafe, keine Rache, keine Ausbeutung der Menschen und keine böse Gewalt über das Volk ausgeübt und keine Kriege geführt werden sollen. Die Lehre machte seit alters her aber auch klar, dass alle Menschen die gleichen Rechte haben müssen, dass jeder Mensch gleichwertig und keiner mehr oder minder als der andere ist. Das aber war zu allen Zeiten für die Mächtigen der Welt sowie für die Reichen und Hochgejubelten undenkbar – wie das auch heute noch der Fall ist. Ausserdem wurde von den Staatsführern verlangt, dass alle Menschen des Volkes sowie der Armeen und der Bediensteten den staatsmächtig ausgerufenen Glauben übernehmen

nebo podle něj jenom žili, byli těžce pronásledováni a zavražděni. Krom toho všeho bylo Učení ducha z pověření státních mocnářů a jejich kněží rovněž vědomě zfalšováno k nepoznání, čímž vznikla nehorázná náboženská a sektářská bludná učení. Nakonec bylo vše zfalšováno natolik, že již vlastní pravda Učení nešla rozeznat a nadobro se vytratila. Pouze v Talmudu Immanuel se prostřednictvím Immanuelova učení dochovaly jisté hodnoty až do dnešní doby, přičemž Talmud byl roku 1964 na základě spojitosti nalezen ve skutečném hrobě Immanuela poblíž Jeruzaléma. Talmud přeložil jeden katolický kněz z aramejštiny do německé řeči a FIGU jej uveřejnilo.

Učení ducha samotné se v Novém Věku – ve 20. století – znovu vynořilo na povrch, a sice z toho důvodu, že byly zavdány určité příčiny pro to, aby mohlo na Zemi a mezi pozemskými lidmi opět vzkvétat. V této věci patří dík FIGU (Svobodnému zájmovému společenství v oblasti hraničních a duchovních věd a ufologických studií), resp. všem jeho členům, kteří vynaložili velké úsilí, aby došlo ke znovuoživení Učení ducha. Učení zahrnuje celkem přibližně čtyři sta učebních dopisů, jakož i malé spisy, nejmenší spisy a knihy, které jsou volně k dostání a jsou napsány všeobecně srozumitelnou formou.

Velmi zajímavé je, že se výpovědi Učení ducha často shodují s poznatky mnoha vědních oborů, resp. že jejich vysvětlení předjímají, dříve než je vědci naleznou. Učení se nicméně prosazuje jen velmi pomalu, neboť lidé jsou ještě stále natolik zaujati a uvězněni v dogmatech víry, jakož i v náboženských, sektářských, světských a filozofických dogmatech, že si netroufají věnovat se pravdě Učení ducha z holého strachu před trestem a odplatou. Bohužel tak cestu k Učení nacházejí zprvu jen jednotlivci, již hledají pravdu a skutečný život, nicméně je to tak, že zájem neustále roste. K tomu zároveň přispívají také problémy dnešní doby, protože válku, smrt, vraždu, zničení, utrpení, bolest, zkázu, chtivost, neřesti, nenávisť, odplatu či pomstu atd. si osvojují jen lidé šílení, nezodpovědní či jinak zvrhlí, zatímco lidé počestní, kteří milují mír, svobodu a harmonii, pátrají po pravdě života.

und befolgten. Daher wurde die Lehre von den Machthabern verboten und jene schweren Verfolgungen ausgesetzt und ermordet, welche trotz des Verbotes die Lehre lehrten oder auch nur nach ihr lebten. All das, während die Lehre des Geistes auch bewusst im Auftrage der Staatsmächtigen sowie deren Priestern bis zur Unkenntlichkeit verfälscht wurde, wodurch ungeheure religiöse und sektiererische Irrlehren entstanden. Letztendlich war alles derart verfälscht, dass die eigentliche Wahrheit der Lehre nicht mehr erkenntlich war und vollends verlorenging. Nur im Talmud Immanuel wurden gewisse Werte durch die Lehre Immanuels bis in die heutige Zeit überliefert, wobei der Talmud ffügungsweise im Jahr 1964 in der wirklichen Grabhöhle Immanuels ausserhalb Jerusalems gefunden, von einem katholischen Priester aus dem Aramäischen in die deutsche Sprache übersetzt und durch die FIGU veröffentlicht wurde.

Die Geisteslehre selbst ist in der Neuzeit – im 20. Jahrhundert – wieder aus der Versenkung aufgetaucht, und zwar dadurch, dass bestimmte Ursachen gesetzt wurden, um auf der Erde und unter deren Menschen die Lehre wieder aufblühen zu lassen. Der Dank dafür gebührt dabei der FIGU (Freie Interessengemeinschaft für Grenz- und Geisteswissenschaften und Ufologiestudien) resp. all ihren Mitgliedern, die die grossen Bemühungen unternahmen, um das Wiederaufleben der Geisteslehre zu verwirklichen. Die Lehre umfasst gesamt annähernd vierhundert Lehrbriefe sowie Kleinschriften, Kleinstschriften und Bücher, die frei erwerblich und allgemeinverständlich geschrieben sind.

Sehr interessant ist, dass sich die Aussagen der Geisteslehre vielfach mit den Erkenntnissen vieler Wissenschaften decken resp. diesen Erklärungen vorwegnehmen, ehe diese von den Wissenschaftlern gefunden werden. Nichtsdestoweniger jedoch findet die Lehre nur einen sehr langsamen Durchbruch, denn noch immer sind die Menschen in glaubensmässigen, religiösen, sektiererischen, weltlichen und philosophischen Dogmen derart befangen und gefangen, dass sie sich aus reiner Angst vor Strafe und Vergeltung nicht getrauen, sich der Wahrheit der Geisteslehre zuzuwenden. So finden leider erstlich nur vereinzelt nach der Wahrheit und nach dem wahren Leben suchende Menschen zur Lehre, jedoch ist es so, dass das Interesse immer mehr zunimmt. Es sind dabei auch die Probleme der heutigen Zeit, die dazu beitragen, weil sich nur Wahnsinnige, Verantwortungslose und sonstige Ausgärtete Krieg, Tod, Mord, Zerstörung, Leid, Schmerz und Verderben, Gier, Laster, Hass, Vergeltung und Rache usw. zu eigen machen, während rechtschaffene Menschen, die Frieden und Freiheit sowie die Harmonie lieben, nach der Wahrheit des Lebens suchen.

Kdy a jak lze Učení ducha praktikovat a kdo je může praktikovat?

Učení ducha může vědomě praktikovat každý člověk, kterému je vlastní rozum a chápavost. Lidé, již však rozumu a chápavosti nejsou nakloněni, jako např. vinou nedostatečné evoluce, si mohou v jistých věcech nevědomým způsobem počínat správně podle tvořivých zákonů a mohou tedy bezpochyby jevit chování důstojné člověka. Dotyční lidé si z toho po stránce chápavosti sice nic neuvědomují a nerozumí tomu, avšak svědčí to o tom, že dokonce i prostomyslní lidé či jednoduše lidé, jimž jsou Učení ducha a jím přinášené tvořivě-přírodní zákony, příkázání a směrnice neznámé a cizí, mohou žít správným, důstojným, uctivým a v lidském ohledu hodnotným způsobem.

K vědomému praktikování Učení ducha není zapotřebí žádné zvláštní stanovisko, žádné rituály ani kultické jednání, stejně jako ani žádné určité místo, jak již bylo podrobně vysvětleno dříve. Při prvních krocích praktikování Učení ducha však může být velmi prospěšné, zvolí-li si člověk nějaké harmonické prostředí, v němž panuje příjemné a pohodlné klima a klid, přičemž je enormně užitečné, když není člověk vyrušován. Prospěšné je též vzpřímené držení těla, jakož i to, aby člověk zaměřoval určitou koncentraci na látku, již si chce osvojit, aby vědomě vnímal a pojímal to, co se učí. Člověk má při tom dbát na to, aby svůj pohled ani své myšlenky a city nerozptyloval všelijakými jinými a s tématem nesouvisejícími věcmi a aby látku, již si chce osvojit, nepojímal pouze jedinkrát, nýbrž si ji několikrát opakoval, aby skutečně nesmazatelně pronikla do jeho paměti a byla jí registrována. Skutečnost je, že látku, již si chce člověk osvojit, musí nejprve několikrát nahlas či potichu recitovat, aby ji natrvalo pojal do své paměti, podobně jako je tomu v případě rčení a básní atd., které se učí nazpaměť. Při recitování může být velmi užitečný určitý rytmus, jakož i upřímný přístup k věci a výslovnost toho, co člověk pronáší. To se může mnoha lidem zpočátku jevit nezvyklé, a tudíž mohou mít zábrany, aby si něco sami nahlas či potichu předříkávali. Avšak metodou předříkávání začne člověk pomalu rozumět, pojímat a citově zužitkovávat význam vyřčených slabik.

Wann und wie kann die Geisteslehre praktiziert werden, und von wem?

Jeder Mensch, der des Verstandes und der Vernunft trüchtig ist, kann die Geisteslehre bewusst praktizieren. Menschen, die des Verstandes und der Vernunft jedoch nicht zugetan sind, wie z.B. durch mangelnde Evolution, können sich in unbewusster Weise schöpfungsgesetzmässig in gewissen Dingen richtig aufführen und ein durchaus menschlich würdiges Verhalten an den Tag legen. Zwar wird das Ganze von den entsprechenden Menschen nicht vernunftsmässig realisiert und verstanden, doch zeugt es davon, dass selbst Unbedarfte und einfach solche Menschen, denen die Geisteslehre und die darin dargebrachten schöpferisch-natürlichen Gesetze, Gebote und Richtlinien unbekannt und fremd sind, in richtiger, würdevoller, ehrfürchtiger und menschlich wertvoller Weise leben können.

Bewusst die Geisteslehre zu praktizieren bedarf keiner besonderen Haltung, keiner Rituale und keiner kultischen Handlungen, wie auch keiner bestimmten Örtlichkeit, wie das bereits an früherer Stelle eingehend erklärt wurde. Es kann jedoch bei den ersten Schritten der Praktizierung der Lehre des Geistes sehr hilfreich sein, eine harmonische Umgebung zu wählen, in der ein angenehmes, wohliges Klima und Ruhe herrschen, wobei ein Ungestörtsein von enormem Nutzen ist. Hilfreich ist auch eine aufrechte Sitzhaltung sowie eine gewisse Konzentration auf den zu erlernenden Stoff auszurichten, um das bewusst wahrzunehmen und aufzunehmen, was gelernt wird. Es soll dabei darauf geachtet werden, dass der Blick sowie die Gedanken und Gefühle nicht durch irgendwelche andere und nicht sachbezogene Dinge abgelenkt werden und dass der zu erlernende Stoff nicht nur einmal aufgenommen, sondern mehrmals wiederholt wird, um wirklich unauslöschar ins Gedächtnis zu gelangen und von diesem registriert zu werden. Tatsache ist, dass ein zu erlernender Stoff erst mehrmals laut oder leise rezitiert werden muss, um bleibend im Gedächtnis aufgenommen zu werden, wie das gleichermassen der Fall ist mit Redewendungen und Gedichten usw., die auswendig gelernt werden. Ein gewisser Rhythmus bei den Rezitationen kann hilfreiche Dienste leisten, wie auch die Aufrichtigkeit zur Sache und die Aussprache dessen, was gesprochen wird. Das mag anfänglich manchen Menschen seltsam erscheinen, weshalb es zu einer Hemmung kommen kann in bezug darauf, selbst laut oder leise vor sich hinzusprechen. Durch das Vorgehen des Vorsichinsprechens aber wird langsam die Bedeutung der gesprochenen Silben verstanden, aufgenommen und auch gefühlsmässig ausgewertet. Dadurch

Tak se dříve či později zbaví zábran a rozpaků, což mu zaručí vnitřní jistotu.

Při recitování látky Učení ducha není rozhodujícím faktorem hlasitost, nýbrž důležitý je jistý, jasný a silný hlas. Pro úspěch přitom není zásadní, jak dlouho člověk mluví a učí se, neboť vše závisí výhradně a pouze na tom, zdali Učení ducha vůbec praktikuje. Jedná se tudíž o zcela osobní záležitost, o níž musí každý člověk rozhodnout sám, poněvadž vše závisí na něm samotném. Důležité je tedy praktikování, a sice až do okamžiku vlastní spokojenosti, což též značí, že vykonávání této praktiky může trvat člověk od člověka, jakož i u jednotlivce rozdílně dlouho. V tomto směru totiž neexistuje žádné efektivní pravidlo, přičemž si však člověk může nějaké stanovit sám, aby se vpravil do určitého rytmu učebního praktikování. Praktikování učení se/studia lze určovat čistě individuálně, stejně jako volbu místa a dobu, takže vše je též možno utvářet na základě momentálních životních okolností, vlastních možností, potřeb a přání. Člověk by měl při tom dbát alespoň na to, aby nebyl příliš unavený a aby jeho první kroky nezabíraly příliš dlouhou dobu. Bude-li člověk praktiku učení se/studia Učení ducha provádět např. dvakrát denně, tedy ráno a večer, odpovídá to normálnímu rytmu, jež udává den a noc, což mnohým lidem vyhovuje lépe, než nějaká doba během dne či noci.

Učení se/studium Učení ducha je lepší praktikovat dvakrát denně pouze během krátké doby, než aby se člověk praktikování Učení znovu snažil věnovat až po několikadenním výpadku. Bude-li člověk činit delší pauzy, vše osvojené se mu pokaždé zase vytratí, jelikož to unikne do minulosti a zapomene to. Proto je nezbytné, aby se člověk Učení ducha věnoval každý den, byť pokaždé jen několik málo minut. Důležitost a zcela mimořádný význam má soustavné procvičování naučeného, neboť postupujícím praktikováním vzniká v člověku potřeba, aby neustále pátral po dalších hodnotách, aby se sám stále více rozvíjel a dosahoval nejvyšší možné relativní dokonalosti.

Praktikování učení se, vykonávání, používání a uskutečňování Učení ducha nevyžaduje žádnou osobní pomoc všelijakých učitelů,

verschwinden die Hemmungen und die Verlegenheit mehr oder weniger schnell, wodurch eine innere Sicherheit gewährleistet wird.

Bei der Rezitation des Geisteslehrestoffes ist nicht die Lautstärke der entscheidende Faktor, sondern die Wichtigkeit besteht in einer sicheren, klaren und kraftvollen Stimme. Wie lange dabei gesprochen und gelernt wird, ist nicht bestimmend für den Erfolg, sondern es hängt alles einzig und allein davon ab, ob die Geisteslehre überhaupt praktiziert wird. Also handelt es sich um ein ganz persönliches Belang, das jeder Mensch selbst entscheiden muss, weil alles von ihm selbst abhängt. Wichtig ist also das Praktizieren, und zwar bis zum Punkt der eigenen Zufriedenheit, was auch besagt, dass das Ausüben der Praktik sowohl von Mensch zu Mensch, als auch eigens, unterschiedlich lang sein kann. Diesbezüglich besteht nämlich keine effective Regel, wobei eine solche jedoch eigens aufgestellt werden kann, um sich einem Rhythmus des lernenden Praktizierens hinzugeben. Das Praktizieren des Lernens/Studiums kann ebenso rein individuell gestaltet werden wie auch die Auswahl des Ortes und die Zeit, folglich alles auch je nach den momentanen Lebensumständen, nach den eigenen Möglichkeiten sowie Bedürfnissen und Wünschen gestaltet werden kann. Geachtet sollte dabei zumindest darauf werden, dass keine zu grosse Müdigkeit gegeben ist und dass die ersten Schritte nicht zu lange Zeit in Anspruch nehmen. Wird die Praktik des Lernens/Studiums der Geisteslehre z.B. zweimal täglich durchgeführt, so am Morgen und Abend, dann entspricht das dem normalen Rhythmus, der durch Tag und Nacht gegeben ist, was manchem Menschen besser zusagt, als irgendwelche Zeiten während des Tages oder der Nacht.

Für das Praktizieren des Lernens/Studiums der Lehre des Geistes ist es besser, dies zweimal täglich während nur kurzer Zeit zu tun, als sich erst nach mehreren Tagen Ausstand wieder zu bemühen, sich praktizierend der Lehre zuzuwenden. Werden längere Unterbrüche gemacht, dann versandet jeweils alles Erlernte wieder, weil es in die Vergangenheit flieht und vergessen wird. Daher ist eine tägliche Zuwendung zur Geisteslehre notwendig, auch wenn es jeweils nur wenige Minuten sind. Die stetige Übung des Gelernten ist wichtig und von ganz enormer Bedeutung, denn durch die fortschreitende Ausübung entsteht das Bedürfnis, immer nach weiteren Werten zu suchen und sich eigens immer mehr aufzubauen und die bestmögliche relative Vervollkommnung zu erreichen.

Das Praktizieren des Lernens, Ausübens, der Anwendung und der Verwirklichung der Geisteslehre bedarf keinerlei persönlicher Hilfe irgendwelcher Lehrer, denn grundlegend ist das Selbsterlernen der Faktor

neboť v zásadě si musí člověk všechno osvojit sám, což je faktor, který rovněž stanovují tvořivě-přírodní zákony. Avšak lidem, kteří na základě svého vlastního vnímání a poznávání tvořivě-přírodních zákonů, příkázání a směrnic nenalézají k těmto cestu, jsou poskytnuta sepsaná fakta Učení ducha, jež mohou svobodně praktikovat na bázi vlastní snahy a bez speciálních osobních pokynů nějakého učitele nebo učitelky.

Mnohým lidem se může zprvu zdát, že nic nechápou a že to nezvládají, avšak posléze, často zcela náhle, všechno pojmu a snažící se člověk jedním rázem proniká k jádru věci a získává radost, poznání, zkušenosti, zážitky a vědění – a všechno je nadjednou docela snadné.

Co je středobodem Učení ducha?

Středobodem Učení ducha je jak učení se/studium, tak vykonávání, praktikování a uskutečňování naučeného. Obzvláště důležitá je při tom praktická realizace tvořivě-přírodních zákonů, příkázání a směrnic ohledně způsobu života. To znamená, že člověk musí vše ohledně lidství, lidskosti, pravé lásky, harmonie a svobody, stejně jako ohledně míru, všeobecné spokojenosti, radosti a štěstí realizovat, a sice jak sám ve vztahu k vlastnímu nitru, tak i navenek v bližším a vzdálenějším okolí. Toto okolí zahrnuje jednak všechny členy vlastní rodiny a příbuzenstvo, jednak okruh známých a přátel, jakož ale i všechny bližní – nehledě na jejich víru, jiný pohled na svět, společenské postavení či rasu – a veškerou faunu a flóru.

Z praktikování toho, co se člověk z Učení ducha naučil, vyplývá též středobod, který spočívá v tom, že si člověk hluboce váží všeho, co je úctyhodné a úctyhodnotné¹, přičemž se tento přístup stává pravým obsahem a principem jeho života. Při tom neexistuje žádné velebení ani uctívání ohledně všelijakých předmětů, rituálů, kultů či bohů, nýbrž pouze úctyhodná a úctyhodnotná vážnost k Tvoření a jeho přírodním zákonům, příkázáním a směrnicím. Zcela nemluvě o tom, že velebení a uctívání jsou nehodnoty,

¹ Úctyhodné je to, co zasluhuje úctu. Úctyhodnotné (novotvar FIGU-Studiengruppe ČR) je to, co má hodnotu být ctěno. Vše existující je ze své povahy úctyhodnotné, avšak ne vše je úctyhodné – pozn. překl.

dessen, der auch durch die schöpferisch-natürlichen Gesetze gegeben ist. Für Menschen jedoch, die nicht aus eigenem Wahrnehmen und Erkennen der schöpferisch-natürlichen Gesetze, Gebote und Richtlinien zu diesen finden, sind die niedergeschriebenen Fakten der Lehre des Geistes gegeben, die frei nach eigener Bemühung und ohne spezielle persönliche Anleitung eines Lehrers oder einer Lehrerin praktizierbar sind.

Manchem Menschen mag es erstlich erscheinen, dass er nichts kopieren und es nicht schaffen könne, doch dann, oft ganz plötzlich, wird alles begriffen und der sich bemühende Mensch ist von einem Moment zum andern mitten drin, gewinnt Freude, Erkenntnis, Erfahrung, Erleben und Wissen – und alles ist urplötzlich ganz leicht.

Was ist der Mittelpunkt der Geisteslehre?

Als Mittelpunkt der Geisteslehre stehen gleichermassen das Lernen/Studium sowie das Ausüben, Praktizieren und Verwirklichen des Erlernenen. Insbesondere ist dabei die praktische Umsetzung der schöpferisch-natürlichen Gesetze, Gebote und Richtlinien auf die Lebensweise wichtig. Das bedeutet, dass alles umgesetzt werden muss auf das Menschsein, die Menschlichkeit sowie auf die wahre Liebe, Harmonie und Freiheit, wie aber auch auf den Frieden, das allgemeine Wohlbefinden, die Freude und das Glücklichein, und zwar sowohl eigens in bezug auf das eigene Innere, wie aber auch nach aussen in die nähere und weitere Umgebung. Diese Umgebung bezieht sowohl alle Familienmitglieder sowie die Verwandtschaft, wie aber auch den Bekannten- und Freundeskreis mit ein, jedoch auch alle Mitmenschen jeden Glaubens oder sonstiger Anschauung, jeden gesellschaftlichen Standes und jeder Rasse, als auch die gesamte Fauna und Flora.

Durch das Praktizieren des Gelernten aus der Lehre des Geistes ergibt sich auch der Mittelpunkt, dass alles zutiefst ehrwürdig und ehrenwert geachtet und zum wahren Lebensinhalt und Lebensprinzip wird. Es gibt dabei keine Anbetung und Verehrung in bezug auf irgendwelche Gegenstände, Rituale, Kulte oder Gottheiten, sondern nur eine ehrwürdige und ehrenwerte Achtung der Schöpfung und ihrer natürlichen Gesetze, Gebote und Richtlinien. Das ganz abgesehen davon, dass Anbetung und Verehrung Unwerten entsprechen, die in Unterwerfung und Hörigkeit fundieren, denn einerseits bedeutet eine Anbetung eine völlige Selbstaufgabe und Demuthaltung,

keré se zakládají na podřízenosti a závislosti, neboť velebení na jednu stranu znamená úplné sebezřeknutí a pokornost, zatímco uctívání nějakého učení, boha nebo idolu – k čemuž patří i lidé – vychází na druhou stranu z usilování o přízeň, které je spojeno s jistým fanatismem. Správně lze uplatňovat pouze úctu či uctění, resp. projevování úcty, k čemuž náleží též patřičný respekt a důstojnost.

Každý člověk – ať vědomě či nevědomě – chová ve svém nitru přání prokazovat ostatním lidem, jakýmkoliv formám života či jiným věcem uctivý respekt, ocenění, čest a důstojnost. Ať už je člověk jakýmkoliv, dobrý nebo zlý, negativní či pozitivní, každý má toto přání nějakým způsobem v sobě; a skutečně má každý člověk něco – ať už je to cokoliv a ať už si to uvědomuje či nikoliv –, čemu projevuje hodnoty cti, respektu, ocenění a důstojnosti. Také to je středobod, jež člověk vnímá učením se/studiem Učení ducha.

Čest, důstojnost, respekt a ocenění představují ohnisko nadějí, přání, potřeb, snah a života člověka. Pro jedny to může být to, pro druhé ono, leč pořád jsou to věci, o něž se člověk snaží, o něž usiluje a od nichž si slibuje a z nichž si vypracovává úspěchy. Jeden zcela zvláštní objekt cti, důstojnosti, úcty, respektu a ocenění je účel života člověka, jenž spočívá v jeho evoluci, jakož i ve všech hodnotách, které jsou s tím spjaté, jako je pravá láska, vnitřní i vnější mír, vnitřní i vnější svoboda, radost, harmonie, vyrovnanost psychiky a vědomí a celková spokojenost. To je celkově vzato vlastní základní středobod Učení ducha, který souhrnně ovlivňuje každý jednotlivý aspekt lidského života.

Středobodem Učení ducha není ani Bůh, mistr či guru, ani nikdo »povznesený«, »božský« nebo nějaký druh ducha, jenž může člověku splnit nebo mu splňuje jakákoliv přání či naděje. Místo toho je středobodem Učení objekt, jenž odhaluje nejniternější duchovní povahu člověka, kterou je nutno chápat, učit se jí a žít jí. To tedy také znamená, že člověk svůj středobod nikdy nemůže hledat mimo sebe samotného, nýbrž výhradně v sobě samém, ve své nejniternější, nejhlubší podstatě, která je tvořivě dána formou ducha, jež člověka oživuje. Vše neviditelné stran lidské

während andererseits die Verehrung in bezug auf eine Lehre, eine Gottheit oder ein Idol – wozu auch Menschen gehören – auf einer Umwerbung beruht, die mit einem gewissen Fanatismus verbunden ist. Richtigerweise kann nur die Ehre oder Ehrung resp. ein Geehrtwerden Verwendung finden, wozu auch der gehörige Respekt und die Würde gehören.

Jeder Mensch – ob bewusst oder unbewusst – trägt in seinem Innern den Wunsch, anderen Menschen, irgendwelchen Lebensformen oder sonstigen Dingen ehrfürchtig Respekt und Wertschätzung, Ehre und Würde entgegenzubringen. Wie der Mensch auch immer geartet sein mag, gut oder böse, negativ oder positiv, jeder hat in irgendwelcher Weise diesen Wunsch in sich; und tatsächlich hat auch jeder Mensch etwas – ganz gleich, was es auch immer ist und ob er sich dessen bewusst ist oder nicht –, dem er die Werte Ehre, Respekt, Wertschätzung und Würde entgegenbringt. Auch das ist ein Mittelpunkt, dem der Mensch durch das Lernen/Studium der Geisteslehre gewahr wird.

Ehre, Würde, Respekt und Wertschätzung stellen einen Brennpunkt für die Hoffnungen und Wünsche, die Bedürfnisse und für die Bestrebungen und das Leben des Menschen dar. Für die einen mag es dies sein, für die andern jenes, immer jedoch sind es Dinge, nach denen der Mensch strebt, sich darum bemüht und sich daraus Erfolge erhofft und erarbeitet. Ein ganz besonderes Objekt der Ehre, Würde, Ehrfurcht, des Respekts und der Wertschätzung ist der Lebenszweck des Menschen, der in seiner Evolution beruht sowie in all den Werten, die damit verbunden sind, wie wahre Liebe, innerer und äusserer Frieden, innere und äussere Freiheit, Freude und Harmonie sowie psychische und bewusstseinsmässige Ausgeglichenheit und allgemeines Wohlbefinden. Gesamthaft ist dies der eigentliche grundlegende Mittelpunkt der Lehre des Geistes, der ganzheitlich Einfluss nimmt auf jeden einzelnen Aspekt des Lebens des Menschen.

Der Mittelpunkt der Geisteslehre ist weder ein Gott, ein Meister, ein Guru oder «Erhabener», weder ein «Göttlicher» noch eine Art Geist, der dem Menschen irgendwelche Wünsche und Hoffnungen erfüllen kann oder erfüllt. Statt dessen ist der Mittelpunkt der Lehre das Objekt, durch das des Menschen innerste geistige Natur offenbar wird, die es zu erfassen, zu lernen und zu leben gilt. Also bedeutet das auch, dass der Mensch seinen Mittelpunkt niemals ausserhalb seiner selbst suchen kann, sondern nur in sich selbst, in seinem innersten, tiefsten Wesen, das schöpfungsmässig durch die den Menschen belebende Geistform vorgegeben ist. Alles Unsichtbare des menschlichen

podstaty existuje pouze uvnitř smrtelného těla, zatímco mimo něj se odehrává jen ryze hrubohmotná materie.

Člověk se narodil, aby se vyvíjel, a Učení ducha se svým středobodem je mu dáno, aby mu ukázalo, že je tvorem Tvoření, že se má řídit zákony, příkázáními a směrnicemi Tvoření, vědomě postupovat ve své evoluci a skálopevně vědět, že vše je skutečně tak. To znamená, že nemá existovat žádné přesvědčení, nýbrž opravdové vědění, neboť přesvědčení znamená, že je něco stávajícího přetrumfnuto, zakryto a nahrazeno něčím novým tak, že člověk jednoduše uzná za správné, průkazné a nezbytné něco jiného, aniž by disponoval pravdivým věděním. Přesvědčení tedy nikdy nevede k pravdě, protože se zakládá pouze na domněnce, nikoliv však na efektivním a pravdivém vědění.

Co je z hlediska Učení ducha dobrodiní a celková spokojenost?

Celková spokojenost je v podstatě vnitřní a vnější stav člověka; po vnější a vnitřní stránce se vztahuje na jeho tělo a orgány, přičemž však existuje i niterní spokojenost s ohledem na jeho myšlenky, city, emoce, psychiku, vědomí a charakter, jakož i ohledně jeho všeobecných i specifických postojů, radosti, lásky, niterní svobody a harmonie.

Také dobrodiní lze rozlišit na viditelné a neviditelné, přičemž ono viditelné se projevuje ve vnějším bližším i vzdálenějším okolí např. tím, že člověk provádí viditelné, hmatatelné a citelné změny k lepšímu. Změny k lepšímu mohou být mimo jiné též lepší mezilidské vztahy, všeobecné lepší životní podmínky či lepší finanční a majetkové poměry. Lidé však kromě těchto věcí mají i jiné potřeby, např. ohledně jejich těla, jeho otužování a vzhledu. Také stran dobrodiní tedy vyvstává prospěch, díky němuž se člověk cítí dobře, je spokojený a produkuje ve svých myšlenkách a citech radost.

Niterní změny, které člověk zakouší učením se a efektivním praktikováním Učení ducha, představují neviditelné dobrodiní, protože

Wesens existiert nur innerhalb des sterblichen Körpers, während sich ausserhalb von ihm nur das rein grobstofflich Materielle abspielt.

Der Mensch ist geboren, um zu evolutionieren, und die Geisteslehre mit ihrem Mittelpunkt ist ihm gegeben, um ihm zu zeigen, dass er ein Geschöpf der Schöpfung ist, dass er die Gesetze, Gebote und Richtlinien der Schöpfung befolgt, bewusst evolutiv voranschreitet und festensfest das Wissen besitzt, dass tatsächlich alles so ist. Das bedeutet, dass keine Überzeugung, sondern ein wahres Wissen gegeben sein soll, denn Überzeugung bedeutet, dass etwas anderes Bestehendes durch etwas Neues übertrumpft, abgedeckt und dazu gebracht wird, einfach etwas anderes ohne wahrheitliches Wissen als richtig, beweisend und notwendig anzuerkennen. So ist eine Überzeugung also niemals eine Wahrheitsführung, weil sie nur auf einer Annahme, jedoch nicht auf effectivem und wahrheitlichem Wissen beruht.

Was ist in bezug auf die Geisteslehre eine Wohltat und ein Wohlbefinden?

Grundsätzlich ist das Wohlbefinden ein innerer und äusserer Zustand des Menschen; äusserlich und innerlich einmal in bezug auf seinen Körper und dessen Organe, wobei jedoch auch noch ein innerliches Wohlbefinden in bezug auf die Gedanken, Gefühle, Emotionen sowie die Psyche, das Bewusstsein und den Charakter, die allgemeine und besondere Einstellung, die Freude und Liebe, die innere Freiheit und Harmonie gegeben ist.

Auch Wohltaten sind zu unterscheiden in sichtbare und unsichtbare, wobei sich die sichtbaren in der äusseren näheren und weiteren Umgebung manifestieren, wie z.B. dadurch, dass sichtbare, greifbare und spürbare Verbesserungen vorgenommen werden. Verbesserungen können unter anderem auch bessere zwischenmenschliche Beziehungen sein, allgemein bessere Lebensbedingungen oder bessere finanzielle und hab- und gutmässige Zustände. Menschen haben nebst diesen Dingen aber auch anderweitige Bedürfnisse, wie z.B. in bezug auf den Körper, dessen Ertüchtigung und Aussehen. So treten also auch in bezug auf die Wohltat Nutzen auf, durch die sich der Mensch wohl fühlt, sich glücklich schätzt und Freude in seinen Gedanken und Gefühlen produziert.

Die inneren Veränderungen, die durch das Ausüben des Lernens und effectiven Praktizierens der Geisteslehre erfahren werden, entsprechen

je nelze spatřit pouhým okem a je před ním tedy skryto. Projevu je se však skutečnou radostí, láskou, niterní svobodou, harmonií a niterním mírem, jakož i lepším životním stavem, vzestupem životní síly a motivovaným a ochotným následováním tvořivých zákonitostí.

Co je to opravdový člověk?

Vnímá-li člověk opravdovou povahu života a žije-li podle ní, potom naplňuje opravdové lidství a je tedy opravdovým člověkem. Být opravdovým člověkem znamená poznávat, učit se a následovat tvořivě-přírodní zákony, příkázání a směrnice. K tomu v zásadě patří ovládání a vykonávání všech čností, pěstování pravé lásky ke všem lidem i k veškeré fauně a flóře, vytříbený soucit s bližními a všemi tvory, jakož ale i ochota pomoci všem a všemu, co pomoc potřebuje. Být opravdovým člověkem ale též znamená jevit náklonnost k pravému míru a pravé svobodě a pečovat o vše uvnitř i vně. Vyrovnanost psychiky a vědomí, jakož i harmonie, celková spokojenost, radost, vlídnost, počestnost, úcta, důstojnost a lidskost jsou další důležité faktory, které musejí být dány a jež musí člověk pěstovat a trvale je uskutečňovat.

Co se v Učení ducha vykládá jako bůh?

Nějaký bůh nebo Bůh náboženství a sekt je zcela obyčejný člověk, docela normální osoba, která pouze nosí titul bůh, přičemž odedávna tradovaný pojem bůh neznamená nic jiného než král moudrosti. Bůh tedy žádným způsobem nemá nic společného se stvořením Vesmíru a všeho života, neboť tato moc a čest přísluší výhradně Tvoření, resp. Univerzálnímu vědomí, resp. čistě duchovní univerzální energii, z níž vzešel, respektive z níž byl vytvořen veškerý život a všechno existující. Bohů existuje bezpočet, neboť ti nejsou Tvoření, nýbrž, spolu se všemi ostatními lidmi, jeho tvorové, kteří však byli počati a zrozeni materiální cestou, lidskou schopností rozmnožování, kdežto samotné Tvoření, resp. Univerzální vědomí vzniklo z duchovně-energetické idey

den unsichtbaren Wohltaten, weil diese mit blossem Auge nicht sichtbar und diesem also verborgen sind. Sie äussern sich aber durch wirkliche Freude, Liebe und innere Freiheit sowie durch Harmonie und inneren Frieden, wie aber auch durch einen besseren Lebenszustand, einen Anstieg der Lebenskraft und das motivierte und willige Befolgen der schöpferischen Gesetzmässigkeiten.

Was ist ein wahrer Mensch?

Nimmt ein Mensch die wahre Natur des Lebens wahr und lebt gemäss dieser, dann entspricht er dem wahren Menschsein und ist also ein wahrer Mensch. Ein wahrer Mensch zu sein bedeutet, dass die schöpferisch-natürlichen Gesetze, Gebote und Richtlinien erkannt, gelernt und befolgt werden. Dazu gehört grundlegend das Beherrschen und Ausüben aller Tugenden, das Pflegen wahrer Liebe für alle Menschen sowie für die gesamte Fauna und Flora, das gepflegte Mitgefühl für die Mitmenschen und alle Kreatur, wie aber auch die Hilfsbereitschaft für alle und alles, das der Hilfe bedarf. Ein wahrer Mensch zu sein bedeutet aber auch, dem wahren Frieden und der wahren Freiheit zugetan zu sein und alles innerlich wie äusserlich zu pflegen. Psychische und bewusstseinsmässige Ausgeglichenheit sowie Harmonie, Wohlbefinden, Freude, Freundlichkeit, Ehrlichkeit, Ehrfurcht, Würde und Menschlichkeit sind weitere wichtige Faktoren, die gegeben sein müssen, gehegt und gepflegt sowie zeitlos verwirklicht werden müssen.

Was wird in der Geisteslehre als Gott ausgelegt?

Ein Gott oder der Gott der Religionen und Sekten ist ein ganz gewöhnlicher Mensch, eine ganz normale Person, die nur mit dem Titel Gott belegt ist, wobei der altherkömmliche Begriff Gott nichts anderes als Weisheitskönig bedeutet. So hat ein Gott in keiner Weise etwas mit der Erschaffung des Universums und allen Lebens zu tun, denn diese Mächtigkeit und Ehre gebührt allein der Schöpfung resp. dem Universalbewusstsein resp. der rein geistigen universellen Energie, durch die alles Leben und Existente geworden resp. kreiert worden ist. Gottheiten gibt es unzählige, denn sie sind nicht die Schöpfung, sondern Geschöpfe derselben, wie jeder andere Mensch auch, nur dass sie durch die menschliche Fortpflanzungsmöglichkeit auf materiellem Wege gezeugt und geboren werden, während die Schöpfung selbst resp. das Universalbewusstsein aus einer geist-energetischen

Pra-Tvoření. Učení ducha tedy neučí žádného Boha-Otce ani Boha-Stvořitele, nýbrž výhradně a pouze Tvoření, resp. Univerzální vědomí coby tvořivou sílu všeho života a všeho existujícího.

Co říká Učení ducha ohledně žádostivosti?

Žádostivosti jsou sklony, které sužují tělo, myšlenky, city a vědomí, zejména tím, že tíhnou k uspokojení neřestmi, chtíčem, chamtivostí, choutkami, nadšením, bažením, bezuzdností, ctížádostivostí, nemírností, lačností, jakož i sexuchtivostí, nenasytností, přílišností, smyslností, vzrušením, extremizmem, omámením, extází, poblouzněním, troufalostí, neskromností, naléhavostí, vášní, mocí, panovačností, chlípností, vilností, nezřízeností a mnoha dalšími věcmi.

Žádostivosti se zakládají na absenci ctností, jakož i na panovačnosti a sebepřecenění, takže z nich vyplývají trápení, jež mohou mít tisíce podob. Žádostivosti jsou nestálé a tedy nestabilní, a mohou tudíž dříve či později odeznít, neboť i ony jsou pomíjivé.

Učení ducha učí, že žádostivosti je třeba rozpoznávat, odstraňovat a neutralizovat, neboť vymýcením žádostivosti a s nimi spojených iluzí zmizí trápení, jež mohou velice škodit vědomí a psychice. Na místo odstraněných žádostivosti přitom musejí nastoupit potřeby, jež se zakládají na uskutečňování všech ctností, jakož i na všech hodnotách, které musejí být opravdovému člověku vlastní. Vymýcení všech žádostivosti tedy neznamená odmítání života, nýbrž zásadní přijímání života.

Žádostivost nikdy není pro žádnou formu života základní hodnotou pro život, neboť v tomto ohledu je skutečnou hodnotou výhradně a pouze potřeba žít. Žádostivosti tedy nikdy nejsou hybnou silou k přežití člověka, nýbrž jsou to potřeby, o něž se člověk snaží. Žádostivosti neustále vedou k tomu zlému, negativnímu a zhoubnému, poněvadž jsou neustále spojeny s negativními silami, zvrhlostmi a nectnostmi, kdežto potřeby v každé podobě podporují, ctí a důstojně uskutečňují ctnosti, stejně jako vedou

Idee einer Urschöpfung heraus entstanden ist. So lehrt also die Geisteslehre keinen Gott-Vater und keinen Gott-Schöpfer, sondern einzig und allein die Schöpfung resp. das Universalbewusstsein als Schöpfungskraft allen Lebens und alles Existenten.

Was sagt die Geisteslehre in bezug auf Begierden?

Begierden sind Neigungen, die den Körper, die Gedanken und Gefühle sowie das Bewusstsein leiden lassen, insbesondere eine Befriedigung zu finden durch Laster, Lüsternheit, Habsucht, Gelüste, Begeisterung, Schmachten, Zügellosigkeit, Ehrsucht, Masslosigkeit und Gier, nebst Geilheit, Ungenügsamkeit, Übermass, Liebeswut, Kitzel, Extremismus, Rausch, Taumel, Berausung, Vermessenheit, Unbescheidenheit, Eindringlichkeit, Leidenschaft, Macht, Herrschaft, Wollust, Begehrlichkeit und Ausgelassenheit, nebst vielen anderen Dingen.

Begierden beruhen in einer Tugendlosigkeit sowie in einer Selbstherrlichkeit und Selbstüberschätzung, dementsprechend daraus Leiden resultieren, die tausendfältiger Art sein können. Begierden sind unbeständig und also instabil und können daher früher oder später vorübergehend sein, weil auch sie vergänglich sind.

Die Geisteslehre lehrt, dass Begierden erkannt, behoben und neutralisiert werden sollen, denn durch das Auslöschen derselben sowie der damit verbundenen Illusionen werden Leiden aufgelöst, die bewusstseinsmässig und psychisch sehr schadhaft sein können. Gegensätzlich zur Aufhebung der Begierden müssen dabei die Bedürfnisse treten, die in der Verwirklichung aller Tugenden fundieren sowie in allen Werten dessen, wie sie gegeben sein müssen als wahrer Mensch. Dadurch bedeutet die Auslöschung aller Begierden nicht die Verneinung des Lebens, sondern eine grundlegende Lebensbejahung.

Niemals ist die Begierde grundlegender Wert aller Lebensformen, um zu leben, denn der wahre Wert der diesbezüglichen Beziehung ist einzig und allein das Bedürfnis zu leben. So sind niemals die Begierden die Triebkraft für das Überleben des Menschen, sondern die Bedürfnisse, nach denen der Mensch strebt. Begierden führen stets ins Böse, ins Negative und in den Untergang, weil sie immer mit negativen Kräften, mit Ausartungen und Untugenden verbunden sind, während die Bedürfnisse in jeder Form die Tugenden befürworten, ehren und würdig umsetzen sowie zu gesundem und positivem

ke zdravému a pozitivnímu užitku a úspěchu. Chce-li člověk svůj život přetvářet ve smyslu pokroku a evoluce, pak tedy musí žádostivosti od základu rozpoznávat a odstraňovat, a to zcela navzdory odedávna tradovanému bludnému učení, které tvrdí, že poznání nevyžaduje odstraňování žádostivosti. Budou-li žádostivosti přetrvávat, pak nemůže žádná změna k lepšímu efektivně nastat, neboť negativita žádostivosti zůstane mocná a nepřipustí žádný obrat k pokroku a k lepšímu.

Co je to okolí a jak se mění?

Všechno existující, také život, sestává z negativního a pozitivního, ze světla a temnoty, jakož i z hrubohmotné a jemnohmotné materie. Obě formy jsou spolu vždy spojeny a navzájem se podmiňují. Bez něčeho jemnohmotného nemůže existovat nic hrubohmotného, což platí i naopak. Pozorujeme-li mimo jiné též život člověka, respektive to, co ze sebe navenek vydává a co způsobuje, pak to vrhá své stíny v podobě jeho skutků. To také značí, že bez světla není žádný stín, z čehož dále plyne, že okolí potřebuje život a život může existovat rovněž pouze tehdy, je-li přítomno odpovídající okolí. Z toho opět v dalším důsledku plyne, že v životě člověka musí být jak to negativní, tak to pozitivní, protože jen tak lze vytvořit pokrok a může vzniknout evoluce. Člověk se tedy musí vyrovnávat a poradit si jak s tím dobrým, tak s tím špatným, musí s oběma pracovat a vést sebe samého k nejlepšímu pokroku a evoluci. Je tudíž zcela nesmyslné, aby si stěžoval na vlastní špatné okolnosti, neboť tak je nezmění. Místo aby si stěžoval, je nezbytné, aby špatné okolnosti měnil k lepšímu, což však dokáže pouze tak, že sám změní osobní faktory, z nichž situace špatných okolností vzešla. A teprve tím, že se bude člověk sám měnit k lepšímu a pokrokovému, může dojít i ke změně v okolí.

Je-li člověk ochoten provést v sobě samém změnu k lepšímu, potom si musí neustále uvědomovat, že jsou při tom důležité dvě věci, a sice že tělo a vědomí jsou jen dva různé faktory materiálního života, které oživuje výhradně a pouze síla v člověku sídlícího ducha tvořivého původu. Vědomí a tělo jsou spolu

Nutzen und Erfolg führen. Also müssen Begierden grundlegend erkannt und ausgelöscht werden, wenn das Leben fortschrittlich und evolutiv umgestaltet werden soll, und zwar ganz entgegen der alt-herkömmlichen Irrlehre, dass eine Erkenntnis nicht das Auslöschen der Begierden voraussetze. Bleiben Begierden bestehen, dann kann effektiv keine Änderung zur Besserung erfolgen, weil die Negativität der Begierden mächtig bleibt und keinen Wandel zum Fortschritt und Besseren zulässt.

Was ist die Umgebung und wie wird diese verändert?

Alles Existente, auch das Leben, besteht aus Negativ und Positiv, aus Licht und Dunkelheit sowie aus grobstofflicher und feinstofflicher Materie. Beide Formen sind immer miteinander verbunden und bedingen sich gegenseitig. Ohne etwas Feinstoffliches kann nichts Grobstoffliches bestehen, wie es auch umgekehrt der Fall ist. Wird so unter anderem auch das Leben des Menschen betrachtet resp. das, was er aus sich heraus nach aussen gibt und wirkt, dann wirft das seine Schatten in Form seiner Werke. Das besagt auch, dass es ohne Licht keinen Schatten gibt, woraus im weiteren resultiert, dass eine Umgebung das Leben braucht und dieses auch nur existieren kann, wenn eine entsprechende Umgebung gegenwärtig ist. Daraus wiederum geht in weiterer Folge hervor, dass im Leben des Menschen sowohl Negativ wie auch Positiv gegeben sein müssen, weil nur dadurch Fortschritt erschaffen werden und Evolution entstehen kann. So muss sich der Mensch sowohl mit dem Guten wie mit dem Schlechten auseinandersetzen und zurechtfinden, muss beides handhaben und sich zum besten Fortschritt sowie zur Evolution führen. Also ist es völlig sinnlos, dass er sich über die eigenen schlechten Umstände beklagt, denn dadurch ändert er sie nicht. Statt sich zu beklagen ist es notwendig, die schlechten Umstände zu bessern zu wandeln, was jedoch nur dadurch geschehen kann, dass eigens jene persönlichen Faktoren geändert werden, aus denen die Situation der schlechten Umstände entstanden sind. Und erst dadurch, dass sich der Mensch selbst zum Besseren und Fortschrittlichen verändert, kann sich auch eine Änderung in der Umgebung ergeben.

Ist der Mensch gewillt, eine Änderung in sich selbst zum Besseren durchzuführen, dann muss er sich stets bewusst sein, dass dabei zwei Dinge von Bedeutung sind, und zwar, dass Körper und Bewusstsein nur zwei verschiedene Faktoren des materiellen Lebens sind, die einzig und allein durch die Kraft des dem Menschen innewohnenden Geistes resp.

neoddělitelně spjaty a vzájemně se ovlivňují, kdežto duch je co by neutrální energie nedotknutelný a tedy neovlivnitelný. Z toho vyplývá, že je-li člověk např. nemocný či deprimovaný, odráží se vše na jeho vědomí, což pak postihuje také imunitní systém. Z toho potom vzniká myšlenkovo-citová a z toho plynoucí psychická nevolnost, v důsledku čehož nakonec mizí část životní síly, což se opět odráží na obranyschopnosti organismu. Také ohledně ryze psychosomatických faktorů vzniká stejný obrázek, přičemž původem mohou být také nemoci a deprese. Univerzitní medicína zde velmi často nedokáže pomoci ani daná trápení zmírnit či vyléčit, kdežto síly vědomí oproti tomu často dosahují velkých a největších účinků, jsou-li uplatněny tam, kde veškerá lékařská univerzitní medicína selhává.

Jaký je závěr vysvětleného?

Jediná opravdová cesta, která člověku k uskutečňování jeho života zbývá, je cesta učení se přírodním zákonům, příkázáním a směrnícím tvořivého původu a jejich realizace v životě, a sice tak, jak všemu učí Učení ducha. To ovšem znamená houževnatou a celoživotní tvrdou práci, přičemž každý člověk musí sám zvážit všechna pro a proti, neboť žádný člověk nemůže a nesmí být nucen ke svému štěstí.

Billy

překlad: Ondřej Štěpánovský, korektury: Michal Dvořák, Jan Bayer

den Geistkörper schöpferischer Herkunft belebt werden. Bewusstsein und Körper sind untrennbar miteinander verknüpft und beeinflussen sich gegenseitig, während der Geist als neutrale Energie tabu und also unbeeinflussbar ist. Dadurch ergibt sich, dass wenn der Mensch z.B. krank oder deprimiert ist, sich alles auf das Bewusstsein niederschlägt, wodurch dann auch das Immunsystem in Mitleidenschaft gezogen wird. Daraus entsteht dann gedanklich-gefühlsmässiges und daraus resultierendes psychisches Unwohlsein, wodurch letztendlich ein Teil der Lebenskraft schwindet, was sich wiederum auf die Abwehrkräfte auswirkt. Auch in bezug auf rein psychosomatische Faktoren ergibt sich das gleiche Bild, wobei der Ursprung ebenfalls bei Krankheiten und Depressionen liegen kann. Sehr oft kann dabei die Schulmedizin nicht helfen und die Leiden nicht bessern oder heilen, wobei gegensätzlich jedoch die Bewusstseinskräfte oft grosse und grösste Wirkungen zeitigen, wenn diese dort zur Anwendung gebracht werden, wo alle ärztliche Schulmedizin versagt.

Was ist das Fazit des Erklärten?

Der einzige wahre Weg, der dem Menschen zur Verwirklichung seines Lebens bleibt, ist der, die natürlichen Gesetze, Gebote und Richtlinien schöpferischen Ursprungs zu lernen und diese im Leben zu verwirklichen, und zwar derart, wie die Geisteslehre alles lehrt. Das bedeutet zwar eine zähe und lebenslange, harte Arbeit, wobei jeder Mensch selbst über das Für oder Wider bestimmen muss, denn kein Mensch kann oder darf zu seinem Glück gezwungen werden.

Billy

KNIHY A SPISY UČENÍ DUCHA

KNIHY UČENÍ DUCHA:

Genesis

Učení o vzniku Tvoření a o s Tvořením souladném vývoji Univerza, hvězd, flóry, fauny a lidských forem života se společně z toho pro člověka vyplývajícími evolučními směrnicemi.

Arahat Athersata

Poselství pozemskému lidstvu od vysoké formy ducha; vysvětlující okolnosti lidského chování v náboženství, politice a vědách atd.

Dekalog

DESET PŘIKÁZÁNÍ v jejich praformě včetně dvou dalších příkázání, jež byla dosud lidstvu zatajena.

Talmud Jmmanuel

Dva tisíce let starý spis, nalezený roku 1963 v Jeruzalémě a popisující život a působení Jmmanuela (alias Ježíše Krista); v tehdejší době jej z pověření Jmmanuela sepsal jeden z jeho učedníků. Kompletně nový překlad vzniklý ve spolupráci s Ptaah, rovinou Arahat Athersata a plejarische jazykovědci. Rozšířeno o velmi mnoho důležitých a částečně zcela nových vysvětlení.

Zákon lásky

O lásce coby podstatě vší existence. Zákonitosti lásky, jejich definice a význam v životě člověka.

Život a smrt

O další existenci člověka oživujícího ducha v oblasti onoho světa po smrti fyzického těla, jakož i o životě člověka jako takovém a o člověku jako takovém se všemi jeho záležitostmi ve vnitřní i vnější oblasti.

Znovuzrození, život, umírání, smrt a smutek

Billy sdružuje ve snadno pochopitelné jednoduchosti detailní a moudré porozumění všem lidským hnutím a citům v souvislosti s životem, umíráním, smrtí a smutkem, vědění o existenciálním strachu ze smrti většiny lidí a hlubokou znalost pravdy, čímž vzniká krajně optimistické dílo.

Úvod do meditace

Úvod do skutečné meditace, její používání a účinnost v lidském životě.

Psychika

Pomoc pro život člověka.

Direktivy

Směrnice a pravidla chování za účelem vypracování, dosažení a zachování čistoty a zdraví psychiky, těla a vědomí; vypracováno v rámci zákonů a příkázání hygienické péče o tělo, psychiku, ducha a vědomí, jimiž je třeba se řídit a jež jsou zakotveny v Učení ducha.

OM

Nejdůležitější tvořivé zákony a příkázání, pravidla pořádku a směrnice; cíl a úkol člověka v materiálním a duchovním životě, vyložil a vysvětlil JHWH Ptaah a jeho prorok Billy. Nově přepracovaná verze s mnoha vysvětleními.

Způsob, jak žít

V 500 verších, odstavcích a vysvětleních je čtenáři přiblížen člověk ve svém životě a snažení. Je mu vysvětleno, jak může a má utvářet svůj život, je-li ochoten se orientovat podle tvořivé pravdy, a také se dozví, podle čeho může rozpoznat způsob života a myšlení jiných lidí a jejich charakter.

Moc myšlenek

Kořenem a plody všech lidských fenoménů jsou vlastní vědomí a jeho myšlenky, jejichž mocí se vše proměňuje ve skutečnost.

Špetka vědění, smyslu a moudrosti

Dlouhá cesta k porozumění a pochopení dosahu tvořivého principu příčiny a následku v našem životě a vývoji; a co je nezbytné, abychom dosáhli svého evolučního cíle.

Pozemský člověče, přeji ti ...

Billy nám svojí závěti vkládá do rukou jedinečný dar, jenž učiní náš život bohatý a života hodný, budeme-li předanou hodnotu pečlivě a obezřetně spravovat, smysluplně a zodpovědně jí užívat a množit v našem životě.

Smysluplné, důstojné, hodnotné

Pokud na světě a u lidí pozorujeme všechno dobré a láskyplné, pravou lásku samotnou, jakož i počestnost, pokojnost, svobodu, zodpovědnost, úctu a harmonii, potom poznáme, že pouze v těchto hodnotách je dána a projevuje se pravá lidská důstojnost, jež zapřičiňuje skutečný život.

Symboly Učení ducha (česky 30 symbolů na <http://cz.figu.org>)

Výběr 601 symbolů Učení ducha z obsahu úložních bank, jenž zahrnuje několik miliónů symbolů.

Meditace z jasného pohledu

Billy v knize vysvětluje mnoho rozdílných forem a způsobů meditace; jak důležitá meditace skutečně je; jak ovlivňuje tělo a vědomí; poskytuje cenné rady a pokyny a objasňuje pojmy a souvislosti, které ještě nejsou známé.

Vše o fluidové energii, resp. fluidové síly a jiné záležitosti

V knize se vysvětluje, co fluidové síly skutečně jsou a jaký vliv na člověka mají, resp. jak je může člověk zužitkovat ke své evoluci. Obsahuje mnoho otázek a odpovědí z rozhovorů v kuchyni.

Kalich pravdy

Kniha veškerého Učení proroků, Učení pravdy, Učení ducha, Učení života od Henocha, Elijáše, Izajáše, Jeremiáše, Immanuela, Muhammada a Billyho (BEAM).

1. odstavec, 1. věta: »Toto je ›Kalich pravdy‹, slova a směrnice, díky nimž máte být vědoucími zákonů a příkázání Plození (Tvoření) a v tvářnosti (přírodě), abyste naplnili pravidla a hodnoty života, abyste své bytí vedli k lásce, míru a svobodě, jakož i k souzvuku (harmonii) a moudrosti; dán od dob Nokodemiona zvěstovateli, proroky, již budou až do Nového Věku v celkovém počtu sedmi.«

Klamná představa boha a nemoc klamných představ boha

... a otevřené slovo o víře, náboženství, Bohu, bozích, modlách a pravdě ohledně Tvoření a tvořivě-přírodních zákonů a příkázání, jakož i ohledně reality a z toho plynoucí nevyhnutelné pravdy od »Billyho« Eduarda Alberta Meiera (BEAM); napsáno od 23. ledna 2009 do 7. července 2009.

K zamyšlení ...

Články, eseje, rčení a básně od »Billyho« Eduarda A. Meiera, vzniklé v období od 3. února 1951 do pondělí, 11. ledna 2010.

Výchova dětí, mladistvých a dospělých

Pod pojmem výchova se všeobecně rozumí, že jsou děti vedeni k dospělosti a že se musejí naučit všem věcem, které jsou pro život důležité. Avšak co je v životě důležité a co není důležité? Billy v této knize, na rozdíl od většiny výchovných poradců, podrobně a srozumitelně popisuje souvislosti mezi tvořivými zákony a příkázáními a výchovou dětí, mladistvých a dospělých.

Naučný spis ohledně Učení pravdy, Učení ducha, Učení života

Tento naučný spis je příručka k rozumění Učení ducha, jakož i povahy proroků a zvěstovatelů. Je to příručka k rozumění

účelu a smyslu života, k rozumění Tvoření a jeho přírodních zákonů a přikázání. Tento naučný spis je tedy příručka k osvojení si a rozumění vědění a pravdě, moudrosti a lásce, míru, svobodě a harmonii, ctihodnosti a důstojnosti vší existence a Tvoření.

Zákony a přikázání chování – Zvládat problémy života

V jednoduchosti učení tkví základní lidská schopnost získávat poznatky a zpracovávat je k vědění. Čím je nějaké učení komplikovanější, tím méně mu lidé rozumějí. Učení ducha nemá žádné ohraničení, takže principy Učení účinkují v každém člověku obdařeném rozumem a chápavostí, jestliže se nad nimi důkladně zamyslí. Principy Učení vytvářejí v člověku, pokud se jimi řídí, pronikavé změny, jež hraničí se zázračnými událostmi, které v něm vzbuzují trvalé snažení žít podle těchto principů, a to především tehdy, když se v jeho životě vyskytnou všelijaké problémy.

Plejadisch-plejarische kontaktní zprávy (česky prvních deset kontaktů s úvodními texty)

Billyho kontaktní zprávy, Učení ducha, vysvětlení a zážitky s mimozemskými, plejadisch-plejarische formami života (s dosud nezveřejněnými černobílými fotografiemi z Billyho cest s Plejaden/Plejaren).

SPISY UČENÍ DUCHA:

- **Učení života** (česky)

Krátký úvod do Učení ducha.

- **Učení ducha**

Čím je a co způsobuje.

- **Věci hodné vědění**

Sešit č. 2: Bermudský trojúhelník, vědění a víra, samostatnost, telepatie, aura, léčení duchem.

Sešit č. 3: Prorocství; Tvoření; o zacházení se sebou samotným; sedm mocí formování psychiky; fluidové síly; stanovení hlavních a vedlejších cílů.

Sešit č. 4: Mozek, duch, inkarnace, zpětné vzpomínky.

Sešit č. 5: Pravda o »Billym« Meierovi, rozhovor s Billym; odpověď na jednu nepoloženou otázku; cesta a cíl lidské evoluce.

Sešit č. 9: Výňatky z »kuchyňských rozhovorů« na téma vlastní zodpovědnost / sebeodpovědnost, vlastní povinnost / povinnost vůči sobě.

Sešit č. 10: AURA: výňatky z »kuchyňských rozhovorů« a jiných spisů.

Sešit č. 11: GEMÜT: výňatky z »kuchyňských rozhovorů« a jiných spisů.

- **Mučení, trest smrti a přelidnění**

- **Bomba přelidnění, ničení Země, diskriminace žen** (česky)

- **Boj proti přelidnění** (česky)

Velice rozsáhlé téma, o kterém se nikdo neodvážá hovořit.

- **Plíživá katastrofa životního prostředí – poušť zvítězí**
- **Přehlížená a potlačovaná rovnocennost a rovnoprávnost muže a ženy**
- **Okultní síly**
- **»Billy« Eduard Albert Meier: Rozhovory na témata Učení ducha a mise (česky)**
- **Závažná slova**
Billy promlouvá slovo ve vlastní věci; slovo o člověku; slovo o vlastních povinnostech / povinnostech vůči sobě a slovo o Švýcarsku a jeho lidech.
- **Duch a vědomí**
- **Henochova proroctví**
- **Raná Billyho díla z let 1946–1951**
- **Předpovědi proroků Jeremiáše a Elijáše**
- **Domněnka nebo víra**
»Kuchyňský rozhovor« o stanovování cílů / vedlejších cílů.
- **Život v duchovnu a fyzičnu**
- **Zplození, těhotenství a porod**
- **Vědomě se vyvíjet (Semjase)**
- **Vysvětlení: svévolnost, svévolný – nesevéolnost, nesevéolný (Billy); svévolnost a nesevéolnost (Ptaah)**
- **Religion (náboženství) a relegion (Ptaah)**
- **Homosexualita a jak k ní dochází?**
- **Agrese, násilí a terorismus**
- **Partnerství**
- **Co Plejaren přejí lidem na Zemi (česky)**

- **Sekty – hlavní náboženství jakožto mateřské sekty a jejich »pověřenci pro otázku sekt«**

- Co je to sekta ...
- Co je to kult ...
- Co je to oběť ...

O hlavních náboženstvích jakožto mateřských sektách a takzvaných »pověřencích pro otázku sekt« a vyjasnění pojmů sekta, kult a oběť.

- **Desiderata** (česky)
- **Člověk a lidství** (česky)
- **Rozdíly mezi mužem a ženou**
- **Myšlenky na starosti dnů včerejších, dnešních a zítřejších** (česky)
- **Sapere aude ...** (česky)
- **Život a smrt jsou spolu neoddělitelně spjaty** (česky)
- **Slovo o muži a ženě**
- **Základní pravidla člověka** (česky)
- **Vítězové a poražení**
- **Mír ať je na Zemi** (česky)
- **Rovnocennost, rovnoprávnost, rovnost**
- **Varování všem vládám Evropy! Proroctví a předpověď** (česky)
- **Billyho cesta ...**
- **Slova od Ptaah o sektách, údajné spásné nauce FIGU a o Billyho učení**
- **Mír a svoboda**
- **Vše o kodexu**
- **Neinformovanost, problémy, frustrace a násilí**

- **Šikana, resp. mobbing**
- **Němé rozjímání ...; Stárnutí ...; Chybná cesta ...**
- **Co člověk hledá ...**
- **Udělat něco pro bližního ...; Zachovat si tvář ...; Dobře působit ...; Být sám sebou ...**
- **Představy partnerství**
- **Vy sami nesete zodpovědnost**
Výňatek z »Kalichu pravdy«.
- **Bez práce či jiné hodnotné činnosti lidé zpustnou**
- **Sedm hodnotných kroků meditace**
Výňatek z »Meditace z jasného pohledu«.
- **Co přinese lidem na Zemi budoucnost ohledně klimatické katastrofy a ničení životního prostředí**
- **Nenávist dělá z člověka násilníka**
- **Pozemský člověče, máš nejvyšší čas změnit se k lepšímu a k dobrému ... (česky)**
- **Zbraně, špatná výchova, zabíjení, válka. Proč člověk zabíjí sobě rovné nebo sebe samotného?**
- **Člověk a osud včera a dnes**

Obsah

Proč člověk potřebuje Učení ducha?	10
Kdo Učení ducha praktikuje?	16
Jak se Učení praktikuje?	16
Jaká víra a kultovní jednání jsou s ním spjaté?	16
Co Učení ducha vysvětluje?	16
Jak se Učení ducha staví k násilí?	16
Co je Učení ducha?	20
Jaký je stav člověka, který Učení ducha následuje?	38
Čemu Učení ducha učí?	38
Jak vypadá praxe Učení ducha?	44
Říkají se v Učení ducha také modlitby?	44
Co je učení se/studium Učení ducha?	50
Co je praktikování Učení ducha – Co Učení ducha způsobuje?	50
Co v Učení ducha znamená učení se, chyby, vědění a moudrost?	57
Může se člověk zabývat Učením ducha, je-li věřícím nějaké víry?	59
Jaký je účinek praktikování Učení ducha?	62
Co v Učení ducha znamená náhoda?	62
Co v Učení ducha znamená Tvoření?	62
Jaký postoj je k praktikování Učení ducha nezbytný?	68
Co v Učení ducha znamená vědomí a duch?	72
Proč o Učení ducha ještě tolik lidí nic neslyšelo?	75
Kdy a jak lze Učení ducha praktikovat a kdo je může praktikovat?	80
Co je středobodem Učení ducha?	83
Co je z hlediska Učení ducha dobrodiní a celková spokojenost?	88
Co je to opravdový člověk?	90
Co se v Učení ducha vykládá jako bůh?	90
Co říká Učení ducha ohledně žádostivosti?	92
Co je to okolí a jak se mění?	94
Jaký je závěr vysvětleného?	96
Knihy a spisy Učení ducha	98
